

Sarsıcı büyük halk hareketi!

Toplumsal iktidarın sahibi burjuvazinin hemen her kesimi, hareket karşısında yeniden konumlanmak zorunda hissetti kendini. CHP ve MHP'nin temsil ettiği güçler, ilk anlardan sonra hızla mesafeli olduklarını ilan etmek ihtiyacı duydular.

Taleplerimizin arkasındayız!

Taksim Dayanışması, devam eden direniş üzerine Başbakan yardımcısı Bülent Arınç'la görüştü. Görüşme sonucunda açıklama yapan Taksim Dayanışması, talepleri Arınç'a ilettiklerini belirtti. Açıklamada, taleplerin arkasında olunduğu ve kabul edilene kadar direnişin süreceği söylendi. (s. 6)

Mücadelemizi kırmak için tuzak kurdular...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), direnişin seyri üzerine açıklama yaptı: "Tuzağa düşmeyelim. Taleplerimizi kazanmak için sokakları terk etmek bir yana, bulunduğumuz yerden geri tek bir adım atmayalım. Kazanmak için ise bulunduğumuz noktadan daha ileriye gitmek zorundayız." (s.5)

Türkiye'nin toplumsal-siyasal atmosferi 31 Mayıs'ta patlak veren büyük halk hareketinin yarattığı taze rüzgarlarla temizleniyor. Pek de beklenmedik bir anda gündeme gelen sosyal patlama, kitlesel bir hareket halini alarak ülkeyi kent kent dolaşmaya, uluslararası sulara dahi dalgalanmalar yaratmaya devam ediyor. Günlerdir tüm dünyada temel gündem olan halk hareketi, toplumun tüm kesimlerinde uzun yıllardır unutulmuş sarsıntılara yol açıyor. Elbette ki bu sarsıntılar sınıfsal düzlemlere göre değişen türden sonuçlar ortaya çıkarıyor. Ezilen ve sömürülenler dünyasında kiri pası silkeleyen, korkuları, yılgınlıkları, umutsuzlukları yere çalan, ruhları arındırıp temizleyen, mücadele azmini ve gelecek inancını büyüten etkiler yaratırken, egemenler cephesinde yıkıcı-yok edici darbelere dönüşüyor.

Hareketin yarattığı sarsıntıların en şiddetlisini şüphesiz ki dinci-gerici iktidar bloku yaşıyor.

Beklenmeyen bir anda beklenen bir patlama

Her ne kadar zamanlaması itibarıyla beklenmedik olsa da 31 Mayıs patlaması, çok da şaşırtıcı değildir. AKP iktidarının uzun yılları bulan zorbalığının, işçilere, emekçilere, gençliğe, kadınlara yönelik ekonomik-sosyal ve siyasal saldırılarının, dahası aydın orta katmanları da nefessiz bırakacak denli despotik toplum mühendisliğinin toplumsal düzeyde büyük gerilimler biriktirdiği sık sık dile getirilen bir değerlendirmeydi. AKP iktidarının kendinden olmayanı horlayıp aşağılayan, yok sayan tutumu ise yıllardır bu gerilime tuz-biber ekmekteydi. Bu birikimin klişeleşmiş deyimle, toplumsal

fay hatlarında er geç büyük enerji boşalmalarına, bir başka deyişle depremlere yol açması zaten bekleniyordu.

Başlangıç itibarıyla bir çevre duyarlılığı eylemi ve buna yönelik polis vahşetinin tetiklediği 31 Mayıs halk hareketi, bu beklentinin belki olmadık sayılabilecek bir zamanda, fakat tam olarak gerçekleşmesidir. Öte yandan bunu yalnızca nesnel birikimlerin ürünü saymak da mümkün değildir. Unutmamalı ki Türkiye'de 2007'den beridir yeni ve yoğun bir polis terörü ve dinci-gerici iktidarın baskı dönemi başlamış, 1 Mayıslar'da Taksim'i kazanma mücadelesi de bu teröre karşı direnişin en ileri cephesi olmuştur. (Devamı s. 2-3)

Kızıl Bayrak'tan...

Gezi Parkı direnişiyle başlayan ve giderek büyük bir halk hareketine dönüşen gelişmeler, tüm dünyada gündemin ilk sırasına yerleşti. Önden kimsenin bu boyutlarda bir halk hareketine dönüşeceğini kestiremediği Taksim-Gezi direnişi, birçok açıdan "yeni bir dönemin" de kapılarını aralamış oldu.

Zira direniş, başta doğanın hunharca ranta açılmasına karşı başlasa da, gelinen yerde bu sınırları fazlasıyla aşmış bulunuyor. Taksim-Gezi direnişi ile AKP gericiğine, onun sosyal ve iktisadi yıkım saldırılarına, emperyalist güçlere yaptığı savaş taşeronluğuna, -Suriye'ye dönük savaş politikasına- karşı yıllardır biriken öfkenin kendisine çıkışı yolu aradığına tanıklık ediyoruz. Kitleler bu nedenle direnişin başladığı 31 Mayıs'tan bugüne ölümüne bir direniş sürdürüyor. Bu tablo dahi kendi başına hareketin kapsamını ve derinliğini gözler önüne seriyor.

Komünistler bu tabloyu tam da dünya olaylarının seyri üzerinden erken bir tarihte öngörmüştü. Bunu devrimci bir iyimserlikten çıkararak marksist dünya görüşünün aynasında bilimsel bir tespit olarak ortaya koymuşlardı: "Her biçimi ile burjuva gericiğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz bir biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır."

Sermaye devleti, azgın polis terörü ve zorbalıkla dizginleyemediği direnişi gelinen yerde farklı manevralarla kırmayı hedefliyor. Bu manevraların başında ise, direnişi düzen sınırlarına çekme, soğutma ve giderek sönmülendirme çabası ön plana çıkıyor. Son günlerde burjuva medyanın direnişe olan ilgisi de buradan geliyor. AKP iktidarı düzen medyası üzerinde halk hareketini etkilemeyi ve giderek yönlendirmeyi hesaplıyor. Son günlerde direnişin meşruluğunu hedef alan "marjinal çevreler", "provokatörler" ve "illegal örgütler" propagandasının gerisinde de bu aynı hesap yatıyor. Bu propagandayla bir taraftan emekçi büyük halk hareketi düzen sınırlarına hapsetmek, devrimci-ilerici güçlerden yalıtılmak öte yandan ise her sermaye devletinin azgın polis terörüne meşruluk zemini yaratılmak.

Sermaye devleti tam da böyle bir tabloda, hareketin bünyesindeki düzen güçlerinden ve liberal-reformist güçlerden medet ummakta. Arınç, Sırrı Süreyya Önder görüşmeleri, CHP ve MHP'nin kitle tabanına yaptığı çağırılar, AKP iktidarının arkası kesilmeyen açıklamaları buna örnek olarak verilebilir.

Fakat artık ok yaydan çıkmıştır. Bu topraklarda tam da halk hareketinin kalbinde yer alanların vurguladığı gibi "artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktır".

2013 1 Mayıs ile başlayıp gelen son bir aylık süreç ise Tayyip Erdoğan'ın şahsında, üslubunda, zıvanadan çıkmışlığında teccsümünü bulan dinci-gerici despotizme, faşist baskı ve devlet terörüne karşı direnişin yoğunlaşmasıyla geride kalmış, Taksim de bunun başlıca sahnesine dönüşmüştür.

Bu açıdan 31 Mayıs, bulutsuz gökte çakan bir şimşek değil, uzun dönemli bir birikimin ve toplumun bağrında ilerici-devrimci dinamiklerin mücadelesinin yarattığı mayalanmanın dolaysız bir ürünüdür.

Sosyal mücadelenin birikimleri

Bu olgu hareketin en temel şiarlarında da kendini dışı vurmaktadır. "Her yer Taksim, her yer direniş!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Direne direne kazanacağız!" gibi en temel şiarlar, uzun bir dönemdir sol ve emek eksenli kitle eylemlerinin billurlaşmış ortak sesidir. 31 Mayıs halk hareketi, orta sınıfların belirgin yer tuttuğu bir başlangıca sahip olmasına ve heterojen yapısına rağmen hızla emekçilerin yaşam alanlarına yayılması ve tüm ülke sathında hareketin ortak eksenine haline gelen bu şiarlar ile siyasi olarak tartışmasız bir emekçi karakter taşımaktadır. Devrimci-ilerici güçler için muazzam bir imkana işaret eden bu olgu, egemenler içinse gerçek bir karabasanı ifade etmektedir.

Devrimci ilerici güçler payına en değerli olgulardan biri de gençliğin ve kadınların eylemlerde ağırlıklı bir yer tutmasıdır. Gençliğin ağırlığı bugünün sosyal uyanışının, direniş içinde pişmenin, sokak mücadelesi içinde kazanılan deneyimlerin en dinamik kesime mal edilip yarına taşınmasının güvenceye alınması demektir. Bunun devrimci mücadelenin gelişimi için nasıl büyük bir kazanım olduğu asıl yarının kavgalarında görülecektir. Emekçi kadınların kitlesel katılımı ise toplumdaki en güçlü enerji kaynağının devrimci mücadeleye akışı anlamına gelmekte ve her türden baskı ve gericiğe karşı ölümüne bir direnç kaynağı işlevi taşımaktadır. Sadece bunlar üzerinden bakılsa bile devrim cephesi, daha dar anlamıyla ilerici-devrimci özneler şimdiden eşsiz bir kazanımla karşı karşıyadır.

Turnusol kâğıdı ve ayna

Öteki bir önemli kazanım ve belki de en can alıcısı ise hareketin milyonların bilincinde yarattığı uyanıştır. Hiçbir siyasi parti ya da bir dizi parti ve örgütün çabası,

kendiliğindenliğin sınırlarında seyreden bu hareketin toplumsal düzene, siyasi iktidara, devlete, kolluk güçlerine, yasalara, ideolojik propaganda aygıtlarına vb.ne dair gerçekler konusunda geniş yığınları, milyonlarca kadını ve erkeği, işçiyi, emekçiyi ve genci bu denli aydınlatamazdı. Kelimenin gerçek anlamıyla sözün bittiği yerdedir. Halk kitlelerinin eylemli toplumsal pratiği, hem turnusol kâğıdı olup herkesin rengini gözler önüne sermiş, hem de ayna olup bunu tüm topluma, hatta dünya işçi sınıfı ve emekçilerine devasa bir ölçekte yansıtmıştır.

Özellikle burjuva medyanın düştüğü durum içler acısıdır. Sıradan insan için bilginin, doğrunun tartışmasız kaynağı sayılabilen burjuva medya çok uzun zamandan bu yana hiç bu kadar ağır bir teşhirle karşılaşmadı. Sayısız yazının, döne döne yapılan ajitasyon ve propagandaların yıllardır yapamadığını kitle hareketi birkaç günde başardı. Kuşkusuz bunda teknoloji çağının imkânlarının, yaygın ifadeyle sosyal medya kanallarının tartışmasız bir rolü oldu. Eyleme geçen kitlelerin bu kanalları kullanarak yarattığı basınç burjuva propaganda aygıtları içinde önlenemez bir bunalım yaratmış durumda. Bunun yarattığı yıpranma öyle kolay kolay giderilebilecek gibi de değildir.

İktidar blokunda şiddetli sarsıntı

Hareketin yarattığı sarsıntıların en şiddetlisini şüphesiz ki dinci-gerici iktidar bloku yaşıyor. 11 yıllık zorbalar saltanatı hiç bu kadar sersemletici bir şamar yememişti. 1 Mayıs'tan bu yana Taksim'e çıkan sokaklardaki olayların, irili-ufaklı kitle eylemlerinin tanıklık ettiği üzere yemeyi de beklemiyordu. Dahası ilk günlerde, eylemlerin hızla sönmüleneceği hesabıyla süngüyü alabildiğine dik tutmayı sürdürüyorlardı. Ama umdukları gibi olmadı. Kitle hareketi liseli ve üniversiteli gençliğin militan katılımıyla, kadınların büyük sahiplenmesiyle, ardından kamu emekçilerinin ve işçilerin parça parça sınıfsal kimlikli katılımıyla yola devam etti.

İlk günlerden sonra gerek dinci-gerici iktidar koalisyonunda, gerekse tekeli burjuvazinin öteki kesimlerinde hareketi yatıştırıp kontrol altına alma telaşı baş gösterdi. Toplumsal iktidarın sahibi burjuvazinin hemen her kesimi, hareket karşısında yeniden konumlanmak zorunda hissetti kendini. CHP ve MHP'nin temsil ettiği güçler, ilk anlardan sonra hızla mesafeli olduklarını ilan etmek ihtiyacı duydular. Siyasi iktidarı tutan dinci-gerici koalisyonda da iç iktidar hesapları

çerçevesinde bir saflaşma ortaya çıktı. Son yurtdışı gezisi aşamasına kadar iyice zıvanadan çıkmış Tayyip'i şirazesini kaymış haliyle de olsa "yedirmemeye" yeminli olanlar, bu tutumu sürdürmeye devam ettiler. Uzun zamandır Tayyip Erdoğan'ın "aşırı güç kirlenmesi-zehirlenmesi" yaşadığını düşünen ve Tayyip'i yarattıklarını varsayanlar (cemaat ve batılı emperyalist efendileri) ise halk hareketini yatıştırıp kontrol altına almayı Tayyip'e "ayar verme"yle iç içe yürütmeye çalışıyorlar. Bu sürtüşmenin nasıl bir seyir izleyeceğini halk hareketinin bundan sonraki seyri belirleyecektir.

Hareketin sınımadan geçirdiği bir başka odak ise kendini AKP'yle demokratikleşme ve çözüm oyununa kaptırmış olan Kürt hareketidir. "AKP'den bir şey beklemiyoruz, mücadeleyle kazanacağız" diyen bir anlayışın, AKP iktidarını demokratikleşme yolunda sıkıştıran bir kitle hareketiyle zorlama mesafeler koyacağına, daha güçlü bağlar kurmaya çalışması gerekirdi. Kürt ve Türk halklarının ortak çıkarına olan budur. 31 Mayıs patlamasını zorlama yorumlara tabi tutarak Kürt işçi ve emekçilerini bu hareketten alıkoymanın sinyallerini verenler, bizzat Kürt halkı tarafından açılacaklarından kuşku duymamalıdır.

Halk hareketinin akıbeti

Büyük halk hareketi diğer bir dizi açıdan olduğu gibi soluğu bakımından da kalıpları parçalamış bulunuyor. Halihazırda nasıl ilerleyeceği veya nereye kadar gideceği konusunda kimse kesin belirlemelerde bulunamıyor. Hareketin şu ya da bu düzeyde sürüyor olması, ilerici ve devrimci akımlar için büyük olanaklar ve avantajlar yaratırken, bilcümle düzen cephesi ve egemenler için kaygıları iyiden iyiye büyütüyor.

Egemenlerin hesabı ne yapıp edip hareketi kontrol altına almak ve yatıştırmaktır. Geline yerde bu burjuvazinin tüm kesimleri için ortak payda haline gelmiş hayati bir sorun olarak ele alınıyor. Hareketin heterojen yapısı, kendiliğindenliği, politik önderlikten yoksun olmasını yüceltmeyi iş edinen kendiliğindencilerin gayretleri ve hareket içindeki orta-sınıf öğelerin örgütsüzlük teorileri de en önemli imkan olarak görülüyor. Günler ilerledikçe egemenler ısrarla bunlara daha fazla oynamakta ve ilerici-devrimci özneleri etkisizleştirecek bir propaganda yürütmekteler.

Şüphesiz 31 Mayıs halk hareketi şimdiden gelecek günler için önemli birikimler yaratmış bulunuyor. Ama bunların devrimci mücadeleye kanalize edilip edilemeyeceğini hareketin güncel akıbeti belirleyecektir. Hareketin büyütülmesinin, özellikle de moral gücünü yitireceği bir yenilgi almaktan korunmasının sorumluluğunu ise en başta ayrımsız olarak ilerici, sol ve devrimci güçler taşıyor. Bunun başlıca gereği ise harekete dar grupçu hesaplarla, dükkancı zihniyetle yaklaşımdan kaçınmaktır. İlerici, devrimci, sol siyasal özneler, hala da yaşamsal bir politik önderlik ihtiyacı taşıyan kendiliğinden harekete ortak ve kapsayıcı bir müdahale iradesi geliştirebilirlerse, sınıf ve emekçi kitlelerin sendikal ve kurumsal mevziler üzerinden ve elbette üretim birimlerinden sürece güçlü bir şekilde dahil edilmesi de mümkün olacaktır. Sınıfın üretim birimleri üzerinden sürece dahil edilmesi, hareketin ortak sınıf eksenini güçlendirmenin, deyim uygunsu sınıfın manyetik birleştiriciliğini harekete enjekte etmenin en önemli adımıdır. Keza direne direne kazanma bilincinin geniş işçi ve emekçi yığınlarına mal edilmesinin de, 31 Mayıs kitle hareketinin kazanımlarını güvenceleyerek ilerlemesinin yolu da buradan geçmektedir.

Kuzey Afrika gezisinde şamar üstüne şamar

Kuzey Afrika gezisi gösterdi ki, AKP şefinin, sadece Türkiye'de değil, Ortadoğu genelinde de halklar üzerindeki etkisi yerle bir olmak üzeredir

Reyhanlı katliamından kısa süre sonra soluğu ABD'de alan AKP iktidarının başı Tayyip Erdoğan, Taksim'de başlayan eylemlerin ülke sathına yayılan bir halk hareketine dönüştüğü günlerde ise, Kuzey Afrika gezisine çıkarak Türkiye'den uzaklaştı veya uzaklaştırıldı.

Kimi yorumlara göre, başkanlık hayalleri görmeye başlayan AKP şefinin sınırları, emekçilerin kolluk kuvvetlerini Taksim'den kovmalarına ve her gün kentlerin meydanlarını dolduran yüzbinlerce kişinin protestolarına tahammül edemez hale geldi. Bazı spekülasyonlara göre ise Tayyip Erdoğan, "sihirli bir el" tarafından ülkeden uzaklaştırıldı.

Gezinin hemen ardından "AKP'nin papazı" kabul edilen Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın sahneye çıkarak ortalığı teskin etmeye çalışması, söz konusu spekülasyonların boş olmadığını düşündürdü. Bu durumda tablo doğal olarak, "cellat Afrika'da, papaz sahnede" şeklinde okundu.

Zevahiri kurtarmaya çalışan bazı hükümet görevlileri, "bu gezi daha önceden planlanmıştı" türünden açıklamalarla durumun abesliğini örtmeye çalıştılar. Ancak bu vaazları, pek ciddiye alan olmadı. Zira bir ülkede olaylar olduğunda gezilerin iptali veya ertelenmesi teamüldendir. Hatta gezilerin yarıda kesilmesi de sık rastlanan bir durum. Bunun son örneği, AKP şefinin, Reyhanlı katliamının vebalini sırtında taşıyarak ABD'de dolaştığı günlerde, İngiltere Dışişleri Bakanı'nın, bir asker öldürüldü diye, dış gezisini yarıda keserek Londra'ya döndüğünde görülmüştü.

AKP şefinin şu veya bu gerekçeyle Kuzey Afrika'ya kaçağı, "Başbakan'ın gezisini ertelemesini gerektirecek olağanüstü bir durum yok" şeklinde sunarak, yüzbinlerin direnişini hafife alır görüntüsü vermeye çalışanlar oldu. Nitekim "bölgesel lider Tayyip"ın kaçıştan önceki açıklamaları da kibirli, tehditkar tonlar içeriyordu. Buna karşın şefin portresi ile sözleri arasında belirgin uyumsuzluk, dikkatli gözlerden kaçmadı.

Yüzbinlerin direnişinden kaçan AKP şefi, gittiği ülkelerde "bölge lideri" olarak karşılaşılsaydı, belki bir nebze rahatlayabilirdi. Ama gittiği ülkelerde de, Tayyip Erdoğan'ın "bölgesel lider" değil, polis devletini yöneten bir zorbadan ibaret olduğu biliniyordu. Nitekim ilk şamarı gezinin başladığı Fas'ta yedi.

AKP şefinin ülkelerini ziyaret etmesine karşı çıkan Faslı insan hakları savunucuları, "**Katil Erdoğan'ın ülkemizi ziyaret etmesini istemiyoruz!**" yazılı bir pankart açarak Tayyip Erdoğan'ı protesto ettiler. Ancak nahoş sürpriz bundan ibaret kalmadı. Fas Kralı VI. Muhammed, geçmiş yıllarda Arap ülkelerini ziyaret ettiğinde havasından geçilmeyen Tayyip Erdoğan'ın görüşme talebini reddetti. Neye uğradığını şaşırarak AKP şefi, gezisini erken bitirerek apar topar Cezayir'e geçti. Cezayir'de huzur arayan Erdoğan'ı, burada da

nahoş bir sürpriz bekliyordu. Cezayir parlamentosuna hitap etmek için kürsüye çıktığında, Cezayir İşçi Partisi parlamenterleri, Suriye'ye karşı yürütülen yıkıcı savaşa ortak olan AKP şefini protesto ederek, salonu terk ettiler. Fas'ın ardından gelen bu şamar, Kuzey Afrika'ya kaçan Erdoğan'ın aradığı huzuru bulmasının kolay olmadığını gösterdi.

Nitekim gezinin üçüncü ayağı olan Tunus'ta durum, Tayyip için daha da netemeliydi. Zira Tunus'ta güçlü bir sol hareket var ve bu hareket hem Türkiye'deki direnişi destekliyor hem AKP ve şefi Tayyip Erdoğan'ın kimi temsil ettiğini çok iyi biliyor.

Onu aşkın parti veya örgütün oluşturduğu Halk Cephesi (HC) hem Erdoğan'ın katılacağı akşam yemeği davetini reddetti hem Türkiye Büyükelçiliği önünde protesto eylemi düzenledi.

HC tarafından düzenlenen basın toplantısında konuşan cephe sözcüsü ve Tunus Komünist İşçi Partisi (TKİP) lideri Hama Hammami, gerici ve zorba bir şef olduğundan dolayı, Tayyip Erdoğan'ı Tunus'ta görmek istemediklerini belirtti.

Açıklamada, AKP iktidarının "demokratik islam modeli" olarak sunulduğunu, oysa Tayyip Erdoğan'ın Hüsnü Mübarek ve Zeynel Abidin Bin Ali gibi bir zorba olduğunu vurgulayan Hammami, Erdoğan ve hükümetinin Suriye'ye karşı yürütülen savaşın suç ortağı olduğunu da belirtti. Halklara karşı kurulan komplolara ortak olanların emperyalist/siyonist güçlerin işbirlikçisi olduğunu vurgulayan Hammami, AKP hükümeti ile Tayyip Erdoğan'ın Suriye'ye karşı aldığı tutumun da buna tekabül ettiğini dile getirdi.

Türkiye'deki yüzbinlerin öfkesinden kaçan AKP şefinin, geçmişte "kahraman" gibi karşılandığı ülkelerde şamar üstüne şamar yemesi bir tesadüf değil. Zira AKP iktidarının, Ortadoğu'da ABD emperyalizmi adına taşeronluk yaptığı artık kimse için bir sır sayılmıyor.

Vurgulamalıyız ki, "Davos kahramanı"nın artık "zorba bir diktatör" olarak anılmaya başlamasında, Suriye'ye karşı yürütülen emperyalist savaşta oynadığı uğursuz rolün çok özel bir etkisi olmuştur. Hal böyleyken Türkiye'de de yüzbinlerin isyan etmesi, kolluk kuvvetlerinin en az Tunus ve Mısır'daki kadar vahşi bir şekilde eylemcilere saldırmaması, AKP hükümeti ve Tayyip Erdoğan'ın saygınlığını Arap halkları nezdinde yerlere düşürmüştür. Peş peşe yenen şamarlar, bunu kanıtlamaktadır.

Kuzey Afrika gezisi gösterdi ki, utanç verici bir duruma düşen AKP şefinin, sadece Türkiye'de değil, Ortadoğu genelinde de halklar üzerindeki etkisi yerle bir olmak üzeredir; bundan dolayı da, Washington'daki efendiler nezdindeki cazibesine kalıcı bir çizik atıldığını tahmin etmek de güç değil.

“Model” AKP, hedef “ılımlı İslam” sonuç: FİYASKO!

AKP’yi imal eden ve iktidara taşıyan emperyalist/siyonist güçler, bu ‘dinci-gerici, neoliberal, Amerikancı, siyonizm dostu’ iktidarı, “model” diye Arap halklarına benimsetebileceklerini sanıyorlardı. “ılımlı İslam” adıyla pazara sürülen bu model hem Türk burjuvazisi hem emperyalist/siyonistler için bir “nimet” olarak kabul ediliyordu.

Türk burjuvazisi, AKP iktidarı döneminde sınırsız/kuralsız sömürü ve yağmadan yararlanarak kasalarını doldurdu. Dolayısıyla, bazen Tayyip Erdoğan tarafından azarlansa da, burjuvazi servetine servet kattığı için bunlara onursuzca tahammül etti.

İsrail ve ABD’deki Yahudi lobisi için de bu model, fazlasıyla makbuldü. Nitekim AKP’nin iktidarı ele geçirmesi için çok çaba sarf ettiler. Zira hem “İslamcı” hem “siyonizm dostu” olması, AKP’nin, Tel Aviv nezdindeki kurunu dramatik bir şekilde yükseltiyordu. Son birkaç yılda yaşanan ve geçen haftalarda Barack Obama’nın emri ile giderilen sorunlar olsa da, dinci-gerici akımların siyonizmle dostlukları baki kaldı.

AKP iktidarının arkasındaki esas güç olan ABD, “ılımlı İslam” modelini Arap halklarına yutturmaya çalışan gerici koalisyonun başını çekiyor. Bu modelin “geçer akçe” olması durumunda, Türkiye işçi sınıfının siyasallaşmış dinle sersemletilip uysallaştırılacağı, aynı şekilde Ortadoğu halklarının da, emperyalist/siyonist güçler için “baş belası” olmaktan vazgeçeceği sanılıyordu. En azından hedef bu idi.

Arap dünyasındaki halk isyanlarının Müslüman Kardeşler’e (İhvan) iktidara ortak olma yolunu açması hem Washington hem Ankara’da AKP modelinin kabul göreceği yönündeki umutları arttırdı. Tunus, Mısır, Fas, Ürdün gibi ülkelerde İhvancı fraksiyonların kurdukları partilerin isimleri seçilirken bile, AKP örnek alındı. Geriye Suriye kalmıştı. Siyasal İslamcılar Suriye’de de iktidara taşınmaları durumunda, başarının garanti altına alınacağı vehmine kapıldılar. Bu havayla emperyalistlerin yanı sıra Körfez şeyhleri, AKP iktidarı, Mısır, Tunus, Fas, Ürdün, hatta Filistin’deki İhvan uzantısı Hamas bile, Şam’da dinci-gerici bir yönetimi işbaşına getirmenin an meselesi olduğu noktasında birleştiler.

Görünen o ki, bu varsayıma en çok inanan kişi, AKP şefi idi. Nitekim yıkıcı savaş, Suriye kentlerini yıkmaya başladığında hararetli bir açıklama yapan AKP şefi, çok yakında Şam’daki Emevi Camisi’nde, İhvanlı kardeşleriyle saf tutarak namaz kılacağını ilan etti. Hal ve hareketleri, Tayyip Erdoğan’ın kendini “Ortadoğu’nun kralı” sanmaya başladığına işaret etmeye başladı.

Aynı dönemde, benzer bir beklenti emperyalistlerle bölgedeki gerici güçlerin şeflerinde de vardı. Bunlara, AKP iktidarıyla gerilim yaşayan Tel Aviv’deki siyonist şefleri de eklemek mümkün. Zira geçen haftalarda gördüğümüz üzere, Washington’daki efendi, sonunda “barışın” buyruğunu verecekti

nasılsa.

Bu modelin tutması halinde, Tunus, Mısır isyanları tamamen ehlileştirilecek, buradaki devrimci dinamikler ezilecek, Hamas üzerinden Filistin direnişi parçalanacak, Lübnan direnişi izole edilerek İsrail’in önünde “çıplak bir hedef” haline getirilecek ve böylece Ortadoğu, emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçileri için “dikensiz gül bahçesi” olarak dizayn edilebilecekti.

Bu gerici, ucube modelin tutmayacağı baştan belliydi. Ancak öyle bir propaganda yapıldı ki, bilmeyen, Arap halklarının bu modeli kapıştığını sanabiliirdi.

Oysa gerçek hayatta durum hiç de öyle değildi. Zira hem Tunus hem Mısır’da iktidara ortak olan siyasal islamcılarının maskesi ilk günden düşmeye başladı. Bu ülkelerin işçileri, emekçileri, aydınları, gençleri, bu modelin, diktatörlüğün kılık değiştirmiş halinden başka bir şey olmadığını, hayatın içinde çok kısa sürede gördüler. Bundan dolayı her iki ülkede de bu dinci-gerici yönetimlere karşı mücadele devam ediyor.

Oysa ABD ve başta AKP şefleri olmak üzere, bölgedeki işbirlikçileri, “ılımlı İslam” modeli ile en az 20 yıl idare edebileceklerini var sayıyorlardı. Ne var ki, evdeki hesap çarşıya uymadı.

Arap halkları bu ucubeye razı olmasalar da, modelin “orijinal” temsilcisi AKP iktidarının çok sağlam bir zemine oturduğu sanılıyordu. Öyle ki, zıvanadan çıkan hükümetin başı Tayyip Erdoğan, küstahlıkta sınır tanımayan hal ve hareketlerini “rutin” hale getirmiş, “şeriata az kaldı” havalalarına bürünmüştü.

Tayyip Erdoğan başta olmak üzere AKP şeflerinin kendinden emin havalaları, bu ucube modele biçim veren Washington’daki “mucitlerin” umut tazelemelerine yetiyor muydu bilinmez. Ama artık kesin olan bir şey var: İstanbul’da başlayıp, Türkiye’nin dört bir yanına yayılan militan kitle eylemleri, bu ucube modelin tabutuna çiviler çakmaya başlamış bulunuyor.

“ılımlı İslam” modelini piyasaya süren Washington’daki tasarımcıların, “Türk Baharı” başlıyor değerlendirmelerine yol açan isyan hareketini kaygıyla izlediklerinden şüphe etmemek lazım. Tasarımcıların, şimdiden yeni bir model arayışına girdiklerini varsayabiliriz. Zira bir model miadını doldurunca, yenisinin piyasaya sürülmesi kuraldandır.

Görünen o ki, ABD/İsrail patentli “ılımlı İslam” modeline büyük umutlar bağlayanlar, bugünlerde derin bir hayal kırıklığı yaşıyorlar. Zira “model” AKP, hedef “ılımlı İslam”dı ve lakin sonuç fiyasko oldu.

Afrika’ya kaçarken tehdit etti

Güney Afrika yolunda basın karşısına geçen Tayyip Erdoğan tehditlerde bulundu. “Şu an yüzde 50’yi evlerinde zor tutuyoruz” diyen Erdoğan, yandaşlarını sokağa dökmekle tehdit etti. Erdoğan halkın her köşesine yayılan milyonlarca insanın katıldığı eylemleri ise “Tencere tava hepsi aynı hava” sözleriyle küçümsemeye kalktı.

Basın toplantısında son derece yorgun, hırçın ve dengesiz tavırlarıyla dikkat çeken Erdoğan, yaşanan olayları ise “dış tahrik”e bağladı. Konuşmasında bir yandan “seçim sandığı”nı gösteren Erdoğan diğer yandan ise tehditlerini sürdürdü. “İstihbarat teşkilatı çalışıyor, bunlarla hesaplaşacağız” diyen Erdoğan, zorbalığı arttıracakları mesajını verdi.

Katile Fas’ta protesto

AKP şefi Tayyip Erdoğan Türkiye’deki eylemlerden kaçmak için bahane ettiği Afrika gezisinde de eylemlerle karşılandı. Başta, İstanbul’da Taksim’de, Başbakanlık Ofisi çevresinde, Başbakanlık binası önünde ve Kızılay’da olmak üzere ülkenin bir dizi bölgesinde günlerdir protesto edilen Erdoğan, çareyi “Afrika Gezisi”ne çıkmakta bulmuştu. Fakat Fas’taki emekçiler de Erdoğan’ı protesto ederek yaşanan baskı ve şiddete karşı duyarlılıklarını gösterdiler.

“Arap Baharı” olarak adlandırılan sürecin Fas’taki başlangıcı olan 20 Şubat eylemlerini yeniden gündeme getirmek isteyen Faslı emekçiler sokaklara çıkarak protesto eylemleri düzenlediler.

Bu eylemler sırasında Fas’a gelen Erdoğan Faslı emekçiler tarafından unutulmadı. Emekçiler taşıdıkları pankartlarda, genel şiarlarının yanında sermaye hükümeti şefi Erdoğan’a göndermeler de yaptılar. Açılan pankartlar arasında Erdoğan için “Despot, suçlu” gibi tanımlamalar yer aldı. “Katil Erdoğan! Fas’tan defol!” yazılı döviz ile Erdoğan’ın “ileri demokrasi” anlayışı teşhir edildi.

Mücadelemizi kırmak için tuzak kurdular, tuzağa düşmeyelim...

Genel grev-genel direniş yolunda ilerleyelim!

Kardeşler!

Gezi Parkı'nı korumak için onlarca kişiyle başlayan mücadele, milyonların hayatlarına, haklarına ve geleceklerine sahip çıktıkları büyük bir kitlesel kalkışma haline geldi.

Böylelikle polis ordularını çaresiz bıraktık, yalan makinalarını parça parça ettik. Bunun için bugüne kadar bizi hiçe sayıp burunlarından kıl aldırmanın ezberlerini bozduk, korkularını büyüttük. Sadece gerici-faşist AKP'nin şefleri değil, aynı zamanda onları kullanan sermayedarlar ve emperyalistler de büyük mücadelemiz karşısında korkuya kapıldılar. Çünkü hayatımızı karartıp emeğimizi sömüren, zenginliklerimizi yağmalayan bu düzenin efendisi onlar. Kavgamızın AKP ile bir hesaplaşma olmanın ötesine geçip gerçek efendilerle bir hesaplaşmaya dönüşmesinden korkuyorlar. İşte eylemlerin "barışçıl" sınırları aşmaması konusundaki telkinleri de bu korkunun açık bir ifadesidir.

Emperyalist haydutlar işte bu korkuyla düzeni yeniden sağlamak için harekete geçtiler. Milyonların öfkelerini üzerinde toplayan Tayyip Erdoğan'ı Afrika'ya gönderip Abdullah Gül'ü sahneye sürdüler. Sonuca gitmek için de gerici-faşist rejimin "yumuşak yüzü" Bülent Arınç'ı devreye soktular. Onlar da ard arda açıklamalar ve görüşmeler yaparak öfkemizi soğutmaya, direnişimizi boğmaya çalışıyorlar.

Kardeşler!

Tayyip Erdoğan'ın "çapulcular", "tencere tava hep aynı hava" gibi hakaretlerinden sonra, Gül'ün "mesaj alınmıştır", Arınç'ın ise "ilk olay için özür diliyorum" gibi boş sözleri birilerinin kulağına hoş geliyor olabilir. Ama bu değişimin tek bir anlamı var: Sopayla olmadı, şimdi boş sözlerle amaçlarına ulaşmak istiyorlar. Bunu yaparken sopadan vazgeçmiyorlar. Polis zorbalığı sürerken, faşist çetelerin de ipleri çözülüyor. Bir ellerinde sopa diğer ellerinde havuç var. Böylelikle bizleri alanlardan uzaklaştırmak istiyorlar.

Eğer onların bu sözlerine kanıp da alanları terk edersek, elimizde bu boş sözlerden başka bir şey kalmayacak. Dahası kapana girdikten sonra üzerimize çullanacak, bizleri bir daha ayağa kalkamaz hale getirmek için baskı ve zorbalıkta sınır tanımayacaklar.

Kardeşler!

Bize dayatmaya çalıştıkları "şölen" havasına rağmen, henüz şölen yapmak için hiçbir kazanım yoktur elimizde. Öyle ya mücadelemizin ortak talepleri bellidir:

* Gezi Parkı ile ilgili tüm planlar çöpe atılmalıdır.

* Emekçilere günlerdir zulüm eden, kan döken

başta İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü olmak üzere tüm sorumlular görevden alınmalıdır.

* Gözaltına alınanlar serbest bırakılmalı, haklarında

Bize dayatmaya çalıştıkları "şölen" havasına rağmen, henüz şölen yapmak için hiçbir kazanım yoktur elimizde.

hiçbir adli kovuşturma başlatılmamalıdır.

* Taksim başta olmak üzere tüm meydanlarda ve kamusal alanlarda toplantı ve eylem yasaklarına son verilmelidir.

Oysa gerici-faşist rejim bu taleplerimiz konusunda tek bir somut ödün vermiyor. Boş sözler, temenniler ve demagojiyle gözümüzü boyamak istiyorlar.

Bu oyuna gelmeyelim. Taleplerimizi kazanmak için sokakları terk etmek bir yana, bulunduğumuz yerden geri tek bir adım atmamalıyız. Kazanmak için ise bulunduğumuz noktadan daha ileriye gitmek zorundayız.

Kardeşler!

Her şeyden önce bizi birbirimizden koparma heveslerini kursaklarında bırakmalıyız. Bu mücadelede önde gidenlere "marjinal" etiketi yapıştırıp yalnızlaştırmaya çalışanları "marjinalleştirmeliyiz."

Bunun için sadece yukarıdaki taleplerle de yetinmemeliyiz. Hedefimize tüm sorunlarımızın kaynağı olan emperyalist kapitalist düzeni ve bu düzenin efendilerini koymalıyız.

Bunun için yukarıdaki taleplerin yanına şu yakıcı taleplerimizi de eklemeliyiz:

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

İnsanca yaşamaya yeterli asgari ücret!

Grev yasakları kaldırılmalı!

Sınırsız söz, basın, gösteri, toplanma ve örgütlenme özgürlüğü!

Parasız, bilimsel, anadilde, demokratik ve laik

egitim, özerk-demokratik üniversite!

Kürt halkına eşitlik ve özgürlük!

Kapitalist yağmaya, talana ve doğanın tahribatına son!

Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütler dağıtılmalı!

Emperyalist savaş ve saldırganlığa son!

NATO üsleri kapatılmalı!

Bu talepler işçilerin, emekçilerin, gençliğin ve Kürt emekçilerinin yakıcı özlemleridir. Bu taleplerle alanlara çıkmalı, bu düzenin efendilerinin heveslerini kursaklarında bırakarak mücadelemiz için birliğimizi ve kardeşliğimizi büyütmeliyiz.

Kazanmak için bu aşamadan sonra sokak gösterileri ve eylemlerle yetinmemeli, bu düzenin nefesini kesmek için genel grev-genel direnişin yolunu tutmalıyız.

Kardeşler!

Tüm bunlarla birlikte aklımızdan çıkarmamalıyız ki; çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmedir.

Devrim, belimizi büken bu sömürü ve soygun düzeninin sahiplerini, yani gerici-faşist AKP hükümeti ile bu hükümetin hizmet ettiği burjuva sınıf egemenliğini yıkmak, yerine kendi sınıf iktidarımızı kurmaktır. Sosyalizm ise emeğimiz başta olmak üzere doğanın ve ülkenin zenginliklerini burjuva asalakların elinden alıp toplumun hizmetine vermek demektir.

İşte bunu yaptığımızda doğanın tahribine kesin olarak son verecek, burjuva asalakların milyonlara hükmettiği bu çürümüş barbarlık sisteminin yerine üretkenlerin yönettiği sosyalist bir düzen kuracağız.

Bunun için yukarıdaki talepler doğrultusunda mücadele ederken bu hedeften bir an olsun kopmamalıyız. Çünkü köklü ve kalıcı çözüm devrimde ve sosyalizmedir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, tüm işçileri, emekçileri ve gençliği kavgayı büyütme çağırıyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

4 Haziran 2013

Taleplerimizin arkasındayız!

Devrimci ve ilerici siyasetler ile sendika, oda, çevre örgütlerinin de içerisinde olduğu sayısız özneyi kapsayan Taksim Dayanışması, bugün Bülent Arınç ile bir görüşme gerçekleştirdi. Toplantı sonrasında Taksim Dayanışması adına yapılan açıklamalarda, ortak talepleri içeren belgenin Bülent Arınç'a iletildiği belirtilerek, bundan sonraki toplumsal muhalefetin nasıl seyredeceğini hükümetin bu taleplere ilişkin yaklaşımının belirleyeceği ifade edildi. Görüşmede önceden hazırlanan talep listesi, "Türkiye Cumhuriyet Hükümeti ve Kamuoyuna" başlıklı bildirge açıklandı.

Bildirgede başta Taksim Gezi Parkı projesinin iptali ve sorumluların istifası olmak üzere 6 talep yer aldı.

Görüşmede Taksim Dayanışması Platformu adına, İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu, Mimarlar Odası Genel Başkanı Eyüp Muhcu, TMMOB Şehir Plancıları Odası İstanbul Şubesi Başkanı Tayfun Kahraman, KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul, DİSK Genel Başkan Yardımcısı Celal Ovat, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri Süleyman Solmaz yer aldı.

Açıklanan bildirge şöyle:

Türkiye Cumhuriyet Hükümeti ve Kamuoyuna 27 Mayıs 2013 tarihinde saat 22.30 sularında Taksim Gezi Parkı'nın fiilen yıkılması girişimi sonrası yaşanan toplumsal duyarlılık karşısında hükümetin izlediği polis şiddeti nedeniyle başta Taksim İstanbul olmak üzere bütün yurttaki, yurttaşlar demokratik tepkilerini ortaya koymaktadır. Öncelikle hayatını kaybeden yurttaşların ailelerinin acılarını paylaşıyor, yaralanan binlerce yurttaşımıza acil şifa dilekelerimizi iletmek istiyoruz.

Ne yazık ki, toplumun en temel demokratik ve insan hakkı olan taleplerinin barışçıl ve demokratik şekilde ortaya konmasına karşın iktidar şiddet, baskı ve yasakçı politikalarına devam etmektedir. Tek bir yurttaşımızın burnunun kanamadığı, gerilimlerin ortadan kalkarak demokratik taleplerin dillendirilebildiği bir toplumsal iklimte bir an önce kavuşmak için yoğun çaba harcadığımızın bilinmesini isteriz.

Bu nedenlerle; Taksim Dayanışması olarak aşağıdaki taleplerin Hükümet tarafından bir an önce yerine getirilmesi için somut adımların atılmasını bekliyoruz.

- Gezi Parkı, Park olarak kalmalıdır. Taksim Gezi Parkına Topçu Kışlası adı altında ya da başka herhangi bir yapılaşma olmayacağına, projenin iptal edildiğine dair resmi bir açıklamanın yapılmasını,

- Atatürk Kültür Merkezinin yıkılmasına ilişkin girişimlerin durdurulmasını,

- Taksim Gezi Parkı'ndaki yıkıma karşı direnişten

başlayarak halkın en temel demokratik hak kullanımını engelleyen, şiddetle bastırma emrini veren, bu emri uygulatan ve uygulayan, binlerce, insanın yaralanmasına, Mehmet Ayvalıtış ve Abdullah Cömert adlı iki yurttaşımızın hayatını kaybetmesine neden olan sorumlular, başta İstanbul, Ankara, Hatay Valileri ve Emniyet Müdürleri olmak üzere tüm sorumluların görevden alınmasını,

- Gaz bombası ve benzeri materyallerin kullanılmasının yasaklanmasını,

- Ülkenin dört bir yanında direnişe katıldığı için gözaltına alınan yurttaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını, haklarında hiçbir soruşturma açılmayacağına ilişkin açıklama yapılmasını,

- 1 Mayıs alanı olan Taksim ve Kızılay başta olmak üzere Türkiye'deki tüm meydanlarımızda, kamusal alanlarımızda toplantı, gösteri, eylem yasaklarına ve fiili engellemelere son verilmesini; ifade özgürlüğünün önündeki engellerin kaldırılmasını

Talep ediyoruz

Bunun yanı sıra; 27 Mayıs 2013 saat 22.30'dan bu yana ülkemizin meydanlarında, caddelerinde, sokaklarında ve tüm kamusal alanlarında yükselen tepkilerin içeriğinin, ruhunun, beklentilerinin, taleplerin yetkililer tarafından fark edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Yaşananları "marjinallikle" açıklamaya çalışmak görmezlikten gelmek anlamına gelir. Gezi Parkına müdahale ile simgeleşen iktidar anlayışının yurttaşlarımızda "özel hayatlarına müdahale ve hor görülme" biçiminde algılandığı ve buna kadını, erkeği, genci, yaşlısı ile büyük bir toplumsal tepki gösterdikleri; "biz varız, buradayız ve taleplerimiz var" biçiminde yanıt verdikleri görülmektedir.

Yükselen bu tepkinin içeriğinin; "başta 3. Köprü ve HES'ler olmak üzere ekolojik değerlerimizin talanına ve güncel olarak Tabiatı ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanunu Tasarısına ilişkin itirazların, ülkemize ve bölgemize ilişkin savaş siyasetine karşı duruşun ve barış talebinin, Alevi yurttaşlarımızın hassasiyetlerinin, kentsel dönüşüm mağdurlarının haklı taleplerinin, kadınların bedenleri üzerinde denetim kuran muhafazakar erkek politikalarına karşı yükselen sesin, başta Türk Hava Yolu işçileri olmak üzere tüm emekçilerin hak gasplarına karşı taleplerinin, tüm cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ayrımcılığına karşı mücadelenin, yurttaşların eğitim ve sağlık hakkına ulaşımının önündeki tüm engellerin kaldırılması istemleri" olduğunu iktidar sahiplerine iletmek istiyoruz.

TAKSİM DAYANIŞMASI

Devlet terörünün bilançosu: 2 ölü, 5 bin yaralı

Günlerdir devam eden polis saldırılarının bilançosu ağır. Tabip odaları ve hekimlerden alınan bilgilerle ortaya çıkarılan bilançoya göre 2 kişi öldürüldü, 43'ü ağır olmak üzere en az 4 bin 177 kişi de yaralandı.

Polis saldırılarının sonucunda ortaya çıkan bilançonun illere göre dağılımı:

İstanbul: 880 kişi hastanede, 625 kişi gönüllü revirlerde tedavi edildi. Toplam bin 505 yaralı. 12 ağır yaralı, 1 ölü. Yoğun bakım 5, hayati tehlike 2 kişi, 5 kişi ise kör oldu.

Ankara: 788 hastanede, 300 gönüllü revirlerde toplam bin 88 yaralı. Ağır yaralı 19, ağır yaralılarından 6 kafa travması, 3 görme kaybı, 1 kişinin durumu kritik.

İzmir: 800 yaralı, 2 ağır yaralı.

Antakya: 1 ölü.

Adana: 117 yaralı, 5 ağır yaralı, 5 kafa travması.

Eskişehir: 300 yaralı, 3 ağır yaralı, 2 yoğun bakım, 1 kafa travması.

Muğla: 50 yaralı, 1 ağır yaralı, 1 görme kaybı riski.

Bursa: 2 yaralı.

Balıkesir: 155 yaralı.

Kocaeli: 10 yaralı.

Antalya: 150 yaralı, 1 ağır yaralı, 1 kişi gözünü kaybetmiş.

Toplam 4 bin 177 kişi yaralı, 2 kişi yaşamını yitirdi ve 43 kişi ise ağır yaralı.

Ayrıca 12 ilde daha yaralıların olduğu bildiriliyor.

MHP'nin safı belli!

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli, kendisine gelecek eylemlere destek vermek için görüşünü almak isteyen milletvekillerine ve ülkü ocaklarından gençlere "Eylem yerine gidip destek vermek isteyen, eylemcilerle yan yana gelmek isteyen varsa istifasını versin öyle gitsin" dedi.

Bahçeli'nin bu tutumu şaşırtıcı değil, aksine MHP geleneğine uygun. Çünkü MHP her zaman halkın, mazlumun karşısında egemen zorbalardan yana olmuş, her zaman da onlar tarafından kullanılmıştır.

Bahçeli, toplumsal hareketten etkilenen tabanını tehdit ediyor. Tüm tarihlerinde olduğu gibi emperyalistlerin ve sömürücü asalakların yanında olmaya devam ediyor. Ama milyonlar artık Taksim'de, Kızılay'da Türkiye'nin her yanında! Safımız mücadeleye diyor, buna rağmen hala da bu soysuz sermaye uşağına inanan varsa devam edebilir, ama gerçeği gören emekçiler ve gençlik Bahçeli'nin çağrısına uyup MHP'yi terk etmeli.

'Çözüm' Taksim'de!

Azgın bir polis terörü uygulayan bir siyasal iktidarın Kürt işçi ve emekçilerine "barış ve özgürlük" sunmasını beklemek ancak beyhude bir çabadır.

"Taksim direnişi" birçok siyasal özne açısından bir turnusol işlevi görmektedir. Fakat özellikle de bir süredir "çözüm süreci" adı altında Kürt sorunun çözümünü sermaye iktidarıyla kurulan pazarlık masasına havale eden Kürt hareketinin ve onun siyasal temsilcisi BDP'nin tutumuna ayna tutmuştur.

Zira yaklaşık bir haftayı bulan ve hala da devam etmekte olan kitlesel patlamaya, hem de sermaye hükümetini hedef alan bir boyuta varacak denli büyüyen bir direnişe karşı adeta "çözüm süreci sekteye uğrar" korkusuyla sergilenen uzaklık, girilen yolun "açmazlarını" net ve çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermiştir.

"Barış ve demokratik çözüm" için hiç olmadığı kadar uygun bir ortamın doğduğu propagandası, Taksim'de başlayan ve giderek ülkenin tümüne yayılan isyan dalgasının gerçekliğine çarparak dağılmıştır. Çünkü demokrasi ve özgürlüklerin sermaye iktidarıyla kurulacak pazarlık masalarından değil sokaklarda ve mücadeleye ile elde edilebileceği bir kez daha görülmüştür. Elbette ki bunu en iyi bilen de yine yıllardır ulusal hakları, kimliği inkar edilen yok sayılan ve bu yüzden eşine benzerine rastlanmayan zorbalıklara muhatap kalmış Kürt halkıdır.

Fakat gelinen aşamada sanki bu zorbalığın dayandığı sınıfsal iktidar alaşağı edilmiş, onun dayandığı ve beslendiği özel mülkiyet ilişkileri ortadan kalkmış gibi ve bu düzenin siyasal icra kurumu olan AKP hükümetinin polis devleti ve faşizan uygulamaları hayatın her alanında hakim kılınmıyormuş gibi "barışın" elde edileceğini ileri sürmek bilinçli bir tercih değilse tam bir şaşkınlıktır.

Taksim'de ve ülke genelinde bir haftayı aşkındır azgın bir polis terörü uygulayan bir siyasal iktidarın Kürt işçi ve emekçilerine "barış ve özgürlük" sunmasını beklemek ancak beyhude bir çabadır. Çünkü gerçek bir "barış" siyasal özgürlüklerin önündeki en büyük engel olan sermaye iktidarıyla değil halklar arasında sağlanabilir ancak.

Bugün böyle bir barışın adresi "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganında özetlenen direniş alanları ve meydanlarıdır. Ama BDP'nin olaylar başladığı andan itibaren Kürt emekçilerine sokağa yönelik çağrılarda bulunmaması, Selahattin Demirtaş'ın "bugüne kadar Kürt halkı bu terörü yaşıyordu şimdi biraz da Türk halkı anlasın" mealinde açıklamaları vahim bir hatanın ötesinde bir sınıfsal şaşkınlık ifadesidir. Bugüne kadar mücadelelerinde "Türk halkından yeterli desteği görememek" biçimindeki haklı eleştirilerini de boşa düşüren bir sonuca yol açmaktadır. Öte yandan bu tutum AKP hükümeti tarafından BDP isminin MHP ile birlikte anılarak teşekküle konu edilecek kadar trajik bir duruma dönüşmesini sağlamıştır.

Tüm bu gerçeklikler karşısında ve muhtemelen Kürt işçi ve emekçilerden gelen basınç sonucunda da olacak ki Demirtaş, BDP'nin grup toplantısında direnişi "desteklediklerini" belirtmekle birlikte neden içinde aktif bir şekilde yer almadıklarını izah etmekte zorlanmıştı. Demirtaş, kendilerini eleştirenlere Taksim dışında

yaşanan eylemlere ve direnişe bakmaları gerektiğini ve bu eylemlerde "ulusalcılığın" öne çıktığını ve Kürtler'e yönelik kışkırtmalara açık olduğunu belirtmiştir. Oysa ki kendiliğinden gelişen bu kitlesellikteki hareketlerin doğasında vardır bunlar. Yani bir yandan harekete geçen kitleye katılmayıp, müdahale etmeye çalışmadan kenardan izleyip sonra da ortaya çıkan mesafeyi müdahale etmemenin mazereti yapamazsınız.

AKP hükümetine "niyetleri ne olursa olsun" diye tanınan toleransın emekçi kitlelerden esirgenmesi tam bir tezatlıktır. Bir an için bu gerekçeyi kabul etmiş olsak bile Kürt halkının zaten özgürleştirmiş olduğu Diyarbakır'da, Roboski, Hakkari gibi Kürt kentlerinde nasıl bir "provokasyonla" karşılaşacağı Demirtaş'ın hiç mi aklına gelmemiştir? Oysaki tam tersine şimdi sokağa dökülen yüzbinlerde BDP'nin AKP ile siyasal pazarlık nedeniyle olaylara sessiz kaldığı ve yeterli desteği sunmadığı algısı ve hissiyatı oluşmaktadır. Bu durum da Demirtaş'ın hedefe koyduğu ulusalcı çevreleri sevindiren bir sonuca yol açar sadece.

Elbette her siyasal partinin olduğu gibi BDP de bir sınıfsal kimliğin siyaset tarzını ve anlayışını temsil etmektedir. Bu yüzden burada izlenen tutum aslında Kürt orta sınıfların mücadele anlayışına uygun bir politik bakıştan kaynaklanmaktadır. "Çözüm süreci" bahsinde nasıl ki sermaye devletine "Türkiye'nin Ortadoğu ve bölgede büyük politik bir aktör olması" yönünde "okşayıcı" sözler ileri sürmenin bu sınıfsal tercihle bir ilişkisi varsa, Taksim direnişi şahsında AKP hükümetine ve Erdoğan'a karşı gerçekleşen toplumsal muhalefete destek vermenin de benzer bir ilişkisi vardır. Bu, yoksul Kürt işçi ve emekçilerinin değil sermaye düzeniyle sınıfsal çelişkileri olmayan Kürt orta sınıfların politik bakışı olabilir ancak.

Her şeye rağmen mücadelenin bu ayrıştırıcı ve saflaştırıcı etkileri, Kürt işçi ve emekçiler nezdinde sınıfsal farkları giderek daha anlaşılır ve görülür bir hale gelecektir. Mücadelenin birleştiriciliği ile halkların kardeşliği gerçek toplumsal zeminlerine kavuşmuş olacaktır.

Sınıf devrimcileri bu iddia ve hedefle mücadeleyi büyütmelidirler.

Twitter Tayyip'i korkuttu

Sermaye devletinin emekçi halk hareketinden duyduğu korku her geçen gün büyüyor. AKP gericiliğinin direniş ve halk hareketinin daha ilk günlerinden itibaren sosyal medyaya karşı ortaya koyduğu tepki, bu korkunun bir başka yanını oluşturuyordu.

Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz günlerde AKP şefi Tayyip Erdoğan sosyal medyayı "bela" olarak tanımlamış, Bülent Arınç'ın ise "istesek bağlantıyı engellerdik" diye tehditler savurmuştu. AKP gericiliğinin sosyal medya düşmanlığı nedensiz de değildi. Zira başta gençler, bu alanda kendilerini ifade ediyor ve büyük direnişin tüm gelişmelerini paylaşıyorlardı. Keza Arap halkları da ayağa kalktığında sosyal medyanın oynadığı rolün altı döne döne çiziliyordu.

Hal böyle olunca AKP iktidarı da sosyal medyayı hızla düşman ilan etti.

Tarihe geçecek bir pervasızlık: Twitter operasyonu

Her ne kadar Twitter vb. sosyal medya ağını düşman bellese de, AKP iktidarı bu alandan faydalanmayı da ihmal etmedi.

Polis Twitter üzerinden topladığı "deliller"le İzmir'de operasyon gerçekleştirdi. Yapılan polis operasyonunun gerekçesi ise halkı isyana çağırmak. Şimdiye kadar Twitter üzerinden iletişim kurduğu için gözaltına alınan insan sayısı 29 oldu. Bu sayının artabileceği söyleniyor.

Operasyonun gerisinde ise her geçen gün büyüyen direniş karşısında duyulan korku yer alıyor.

Fakat AKP gericiliği tamamen beyhude bir çaba içerisinde. Zira direnişçiler mevcut atmosferin de yardımıyla hayli yaratıcı yöntemler kullanmaya devam ediyor. Dahası, artık hiç bir şeyin eskisi gibi olmayacağına inanıyor.

Büyük emekçi halk hareketi üzerine...

M. Emsalsiz

Hareketin sağlıklı ve devrimci bir yönde gelişmesi için öncelikle, sınıfsal bir eksene oturması ve anti-kapitalist bir çerçeve içerisinde iktidarı hedefleyen bir siyasal doğrultu kazanması gerekmektedir.

Taksim'den başlayarak ülkenin geneline yayılan büyük halk hareketi devam ediyor. Ülkenin hemen her köşesinde neredeyse tüm kentlerinde, sayısız ilçe ve kasabasında halk sokaklarda. AKP'ye yönelik büyük öfke dalgası hiçbir engel tanımadan yükselmeye devam ediyor. Birçok kesimin üzerinde uzlaştığı gibi "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Bugüne kadar gerici-faşist rejim tarafından yok sayılan, bir biçimde denetim altında tutulan milyonlar, on yılların biriktirdiklerini dışa vuruyorlar. Eğer rejim bir biçimde duruma hakim olsa dahi, bu hareketin izlerinin toplumun bağrından silinmesi mümkün olmayacak. Toplumun geniş kesimleri AKP gericiliğine karşı büyük bir öfke içerisinde. Gerici-faşist rejimin hareketi zorla bastırma çabaları ise bunu sadece kolaylaştırıyor. Milyonlarca insan, hayatlarına hoyratça müdahale edilmesine, iradelerinin hiçe sayılmasına, faşist buyurmalara karşı ayağa kalkarken, hareket her bakımdan gelişiyor. Özgüven ve moral değerler bakımından güçleniyor, kendini buluyor.

Gelişmelerin seyri kendine özgü biçimlerde, ama sayısız deneyimle de bilinen tarihsel ve teorik gerçeklere uygun bir seyir izliyor. Küçük bir kıvılcım yıllar boyunca birikmiş büyük öfkenin patlamasına yol açtı. Tunus'ta bu bir işsiz kendisini yakmasıydı, Türkiye'de ise Gezi Park'ı oldu. Ağaçların kesilmesine karşı gösterilen direniş kıvılcım oldu. Alabildiğine gerilmiş olan zemberek bu direnişin yol açmasıyla sarsılarak boşalmaya başladı. Yine bu ilk aşamada gerici-faşist rejim, bu küçük direniş 1 Mayıs'tan sonra kesintisiz biçimde uyguladığı zorbalıkla ezebileceğini sandı. Fakat bu müdahale ve buna karşı gösterilen tok ve militan tutum, suya düşmüş bir taşın yarattığına benzer biçimde, dalga dalga büyüyen bir hareketin yolunu açtı. Bu aşamadan sonra devletin bastırma girişimleri, öfkenin daha geniş kesimlere yayılmasını sağlamaktan başka bir sonuç yaratmaz. Bir noktadan

sonra polisin Taksim'den geri çekilmesi ise hareketin gücünü ve toplumsal kapsamını genişletti, moral değerlerini güçlendirdi. Öyle ki, on binlerce kişi kent meydanlarında dişe diş bir kavga içerisinde iken, sayısız kentte de mahalleler kendiliğinden örgütlenerek alanlara çıkıyorlar. Böylelikle sadece kent merkezleri değil, aynı zamanda da tüm ülke bir eylem alanı haline gelmiş bulunuyor.

Emekçi halk gerici-faşist iktidarın sopası olan polis karşısında kent merkezlerinde verilen kararlı mücadeleyi, üstüne de Taksim'de elde edilen zaferi gördükçe korku duvarlarını yıkmış, alanlara çıkmıştır. Bunun için daha önce eylem yüzü görmeyen, slogan atmaya yabancı on binlerce insan büyük bir dev gibi ayağa kalkmıştır. Yasaklar çiğnenmiş, kent meydanları özgürleştirilmiş ve birçok yerde kentlerin ana yolları kapatılmıştır. Artık barışçıl biçimler hızla geride kalırken, hareket militanlaşmakta, kiteselliğini de korumakta ve geliştirmektedir.

Hareketin toplumsal bileşimine baktığımızda ağırlığını her kesimden gençliğin oluşturduğu bir tablo görmekteyiz. Eylemlerin ilk aşamasında "orta sınıf" denilen, nispeten eğitilmiş beyaz yakalılarından oluşan kitlenin belli bir ağırlığı göze çarpmaktaydı. Gerici-faşist rejimin hayat tarzlarına kaba müdahaleleri ve faşizan tutumlarına karşı yoğun bir öfke taşıyan bu kitle, özellikle sosyal medya üzerinden örgütlenerek harekete geçen ilk toplumsal kesim oldu. Fakat hareket geliştikçe toplumsal kompozisyonu da giderek değişti. Yine eylemlerde öğrenciler ve emekçi gençlik giderek inisiyatif almaya başladı. Bir noktadan sonra da toplumun emekçi yığınları harekete geçti. Kentlerin varoşlarından hayat standardı nispeten gelişkin semtlerine kadar her yer eylem alanı haline geldi. Diğer taraftan Taksim yasağının delinmesinin ardından geçen günler içerisinde hareket şekilsiz bir "orta sınıf" hareketi olmaktan çıkıp giderek toplumsal sınıf ve

kesimlerin kendilerini kolektif varlıklarıyla ortaya koyduğu bir hareket haline geliyor. Öyle ki tatil gününün ardından lise ve üniversiteli gençlik, kitleler halinde üniversitelerden başlayarak kendilerini gösterdiler. En önemlisi ise işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden de hareketlenme başladı, DİSK ve KESK gibi ilerici konfederasyonlar iş bırakma kararı aldılar. Böylelikle işçi sınıfı ve emekçilerin de hareketin içerisine girmesinin yolu açıldı. Kuşkusuz işçi sınıfı ve emekçiler böylelikle, gelişen toplumsal hareket içerisinde örgütsel disiplin ve sınıfsal kimlik bakımından ileriye dönük bir sıçrama yaratmak için ilk müdahale zeminlerini bulmuş olacaklar. Bunun hareketin gelişimi üzerinden hayati bir rol oynayacağını söylemeye bile gerek yok.

Kuşkusuz ki işçi sınıfı ve emekçilerin hareket içerisinde giderek inisiyatif almaları demek, hareketin bilemişinde olduğu gibi, siyasal ufkunda da sınıf eksensiz değişimlerin yaşanmasının yolunu açacaktır. Başlangıç aşamasında Gezi Park'ındaki ağaçların sökülmesini engellemek üzere yapılan hareket hızla polis şiddetine karşı büyük bir öfke dalgasına dönüştü. Akabinde de giderek hükümet karşıtı siyasal bir çerçeveye oturdu. Böylelikle Gezi Parkı konusundaki yağma ve talan planının iptal edilmesi talebinin yanına bu kez polis ordularının geri çekilmesi, alanlar üzerindeki yasakların kaldırılması ve sorumluların görevden alınması talepleri eklendi. Hatta bu sonuncular diğerlerini biraz da geri planda bıraktı. Genel olarak da hükümetin istifası talebi alanlarda öne çıkan talep oldu. Böylelikle anti-kapitalist tonlar taşıyan bir çevre hareketi giderek hükümetin alaşağı etmeye yönelik bir siyasal halk hareketi durumuna geldi. Hareket mevcut rejimin faşist uygulamalarına bir tepki hareketi olarak gelişti ve hala da bu minvalde büyümeye devam ediyor. Ama henüz kurulu düzeni aşan bir mücadele ufkuna sahip değil. İşte işçi sınıfı ve emekçilerin sahneye çıkmalarıyla birlikte bu siyasal çerçevenin giderek anti-kapitalist bir eksene oturması ve kurulu düzeni zorlamaya yönelik bir seyir izlemesinin potansiyellerini kendi içinde barındırmaktadır.

Hareket içerisindeki siyasal öznelerin etkinliğine bakıldığında, öncelikle şunu söylemek gerekir ki, henüz hareket içerisinde baskın bir siyasal özne yoktur. Hareket siyasal olarak sağdan sola bir çeşitlilik göstermektedir. Öyle ki faşist düzen partileri dahi bazı alanlarda kendini göstermeye çalışmaktadır. Ama hareket halindeki kitleler içerisinde egemen olan siyasal çizgi genel olarak ulusalcı biçimlerde kendisini ifade eden küçük-burjuva milliyetçiliği ile genel bir sol duyarlılıktır. Her ne kadar alanlarda şoven sloganların ve Türk bayrağı taşıyanların belli bir ağırlığı olsa da, İP gibi ulusalcı örgütlerin etkinliği zayıftır. Buna karşılık hareket içerisinde kısa sürede sol ve devrimci siyasal öznelerin belirgin bir inisiyatif aldığı görülmektedir.

Her ne kadar bu bir önderlik kapasitesi anlamına gelmiyorsa da, ideolojik-siyasal ve örgütsel olarak kapasitesi olan bu özneler, kitle tabanlarıyla ölçülemeyecek ölçüde pratikte etkinlik sahibidirler.

Ama bununla birlikte kesin olan şudur ki, bu özneler hareketin bugünkü seyri içerisinde bir rol oynamakla birlikte, harekete önderlik edebilecek bir kapasiteye sahip olmadıkları kesindir. Elbette bu özneler de hareketin gelişme seyri içerisinde giderek güç toparlamakta, hareket içerisinde bir yer tutmaya çalışmaktadırlar. Fakat sonuçta hem bu sürece istisnasız hepsi hazırlıksız yakalanmıştır, ama bundan da önemlisi ideolojik-siyasal çizgileri ve sınıfsal konumları, hareketin seyrinden bağımsız olarak hareketin önünü açacak ve giderek farklı bir sürecin yolunda ilerletebilecek bir rol oynamalarının önündeki nesnel engeldir.

Siyasal bakımdan bugün hareketin gelişimine bağlı olarak, sınıfın ve gençliğin harekete geçmesiyle birlikte İP gibi ulusal örgütler inisiyatiflerini kaybetmektedirler. Ancak CHP hareketin düzen içi bir konumda tutulması bakımından en etkili aktör olarak durmaktadır. Hareketin giderek düzeni zorlaması üzerine frene basan CHP, bu noktada giderek hareketin temposunu düşürmeye çalışmaktadır. CHP ile birlikte İP gibi ulusal yapılar, hareket içerisindeki orta sınıftan kesimlere, onların duyarlılıklarına yaslanmaktadır. Bu ise aynı zamanda Kürt sorununda sovenizmi de barındıran bir çizgidir.

Fakat hareketin giderek DİSK ve KESK gibi sendikaların da inisiyatif almasıyla sol bir kanala akması muhtemeldir. Fakat bu kanalda da reformizm ile devrimcilik arasında bugün bazı küçük örnekleri görüldüğü üzere, hareketin politik ve pratik gelişimi halinde artacak bir ayrışma ve saflaşmanın doğması muhtemeldir. Çünkü parlamentarizmle malul reformizm de kitlelerin hareketini kısmi talepler ve barışçıl sınırlarda tutmak ve böylelikle de giderek onu soğutmak eğilimindedir.

Hareketin sağlıklı ve devrimci bir yönde gelişmesi için öncelikle, sınıfsal bir eksene oturması, yani işçi sınıfının giderek kolektif varlığıyla işin içerisine girmesi ve anti-kapitalist bir çerçeve içerisinde iktidarı hedefleyen bir siyasal doğrultu kazanması gerekmektedir. Bu olursa hareket genel olarak gerici-faşist rejimin aşırılıklarından arındırarak bir demokrasi mücadelesinin ötesine geçebilir, hem de siyasal olarak gerici şoven etkiden hızla kurtulabilir.

Kuşkusuz ki hareketin bu çizgide geliştirilmesi komünistlerin rolünü oynamasına da bağlıdır. Komünistler şu an başından bu yana hareketin içerisinde etkin bir biçimde yer almaktadırlar. Fakat komünistlerden beklenen sınıfa önderlik, sınıfa dayanarak harekete önderlik düzeyine ulaşabilmektir ki, bu bakımdan ideolojik-siyasal açıklık, sınıf eksenli bir pratik-örgütsel güç olarak kendisini üretebilmiş değildir. Fakat biliyoruz ki on yıllara yayılan zor dönemlerde alınamayan mesafe, kuşkusuz ki tüm bu yıllara bedel sayılı günleri içerisinde alınabilecektir. Nitekim kitlelerin hızla politize olduğu, mücadele alanlarına çıkıp harekete geçtiği bugünkü koşullarda toprak son derece verimli hale gelmiştir. Yeter ki zor yıllar içerisinde yaratılmış birikime dayanarak, olayların içerisinde sürüklenmeden sınıfsal ve devrimci rolümüzün gereklerine uygun bir şekilde çaba gösterelim. Onlarca yılı birkaç güne sığdırabileceğimiz bu kavga günlerinde azami bir enerji ve sorumluluk bilinciyle davranalım.

Orta yol yok!

Z. Rençber

Emekçi halk hareketine dayanıklılık ve örgütlülük sağlayarak, emek-sermaye alanına taşıyarak, devrimci bir sıçramanın yolu açılmalıdır.

Ülke toprakları tarihsel günler yaşıyor. Ülke baştan başa gösterilerle çalkalanıyor. Sokak ve meydanlar yükselen anti-faşist şiarlarla yankılanıyor. Sermaye devletinin ordu-polis güçlerinin şiddetine halk boyun eğmiyor, devlet terörüne karşı yılmadan direniyor. Panzerlere, polislerin kan kusan şiddetine karşı göğüsler siper ediliyor, barikatlar kuruluyor. Meydanlar gece-gündüz terk edilmiyor, barikatların başında sabahlanıyor. Yorulanların, yaralananların, gözaltına alınanların yeri boş bırakılmıyor. Sermaye devletinin terörü sonucu düşenleri bağrına basarak sonsuzluğa uğurlama, AKP diktatörlüğüne karşı mücadeleye dönüştürülüyor. Sokak çatışmalarında düşmanını daha yakından tanıyan gencinden yaşlısına, kadınından erkeğine emekçi halkların öfke ve kını katlanarak büyüyor.

Sermaye devleti yükselen direniş ve başkaldırısı AKP karşıtlığında Gezi Parkı'yla sınırlandırıp, referandumla oyalayıp boğmak için giriştiği manevralarını hızlandırdı. Karşı-devrim cephesinde gerici manevraların yoğunlaştığı bir zamanda, halk hareketinde eksik olan işçi sınıfının, sınıf olarak "genel grev" silahını kuşanarak alanlara çıkması, sermaye devletinin korkusunu katlayarak büyütme yetti. Kapitalist sistemin iktidar ve burjuva düzen partilerinin, kapitalist sistemin kapı kullarının 'itidal' çağrılarını yükselmeye başladı. Kavga ateşinin yükseldiği Taksim, sahibinin sesi satılık medya tarafından bir "panayır alanı" olarak sunulmaya çalışılıyor. Öfke ve nefretin merkezinde duran faşist şef Erdoğan baypas edilerek yurtdışına gönderildi. İnisiyatif ele geçiren çekirdek devlet, sahnenin önüne, iktidarın Goebbel's'i Arınç'la birlikte Gül'ü sürdü. Gül, asalak kapitalist düzenin iktidar ve muhalefet partileriyle görüşerek devletin karanlık kuytu köşelerinde belirlenen karşı-devrimci senaryoyu hayata geçirmenin açılışını yaptı. Aynı karanlık ve kanlı senaryonun devamı olarak Arınç, dizginsiz devlet şiddet ve terörünün uygulayıcısı olan polis/ordu teşkilatının ortaya koyduğu kanlı icratlarını överek, polise 'merhamet' gösterilmesini isteyerek, 'bu zor zamanda bir kısım yanlışların yapılmış olabileceğini' açıklayıp, birkaç katili görevden alarak direniş hareketini bölmenin planlarını devreye koydu.

MHP ve Kılıçdaroğlu CHP'sine, BDP ve Sırrı Süreyya Önder'e gösterdikleri sorumluluklarından ötürü teşekkür ederek, parlamenter zeminde sağlanacak olası karşı-devrimci bir uzlaşmayı topluma empoze etmeye çalışıyorlar. Kılıçdaroğlu vurgusuyla CHP'nin tabanını, BDP ve Sırrı Süreyya Önder aracılığıyla da Kürt halk hareketini ve küçük burjuva sosyal-reformistleri yedekleyerek, halk direnişini bölmeyi amaçlıyorlar.

Yaygın, direngen ve savaşçı özelliğine karşın emekçi halk hareketinin devrimci bir önderlikten yoksun olmasının dezavantajını hızla hareket ederek, karşı-devrimci kanlı amaçları için bir avantaja çevirmeye

çalışıyorlar. Ve bu kanlı amaçlarını, kavga sahnesinde en azından sendikal ve üretimden gelen örgütlülüğe sahip olmanın avantajına sahip olan işçi sınıfı ve emekçilerinin halk hareketiyle birleşmesinden önce başarmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilerinin sahip oldukları güç ve olanak, emekçi halk hareketini ileriye taşıyacak yegane güçtür. Emekçi halk hareketine dayanıklılık ve örgütlülük sağlayarak, devletle emekçi halklar arasında günlerdir süren kavgayı sonuç alıcı temel bir alana, emek-sermaye alanına taşıyarak, devrimci bir sıçramanın yolu açılmalıdır. Burjuva devletin, faşist şef Erdoğan'ı baypas ederek yurtdışına göndermesinin arkasında bu korkuları vardır.

Kürt halk hareketinin başını çekenler, Taksim Dayanışma Platformu ve bu arada mücadelede öne çıkan şahsiyet olarak Sırrı Süreyya Önder, işçi sınıfı ve emekçilerin genel grev silahıyla büyük halk hareketinin mücadelesiyle birleşme devrimci çabasının ortaya çıktığı bir momentte, gerici-faşist devletin ortaya koyduğu ortaoyununu açığa çıkartma gibi tarihsel bir sorumluluk veya onun çok kanlı olarak sonuçlanacak olan karşı-devrimci manevralarına alet olma gibi bir ikileme karşı karşıyadırlar. Devrim ve karşı-devrim güçlerinin karşı karşıya geldiği (tarih sahnesine çıkan emekçiler kendi tarihlerini yaptıklarının tam olarak bilincinde olmasalar da) ve ölümüne bir savaşın verildiği şu günlerde, orta yol yoktur.

Ancak Sırrı Süreyya Önder'in, devletin kanlı senaryosunu hayata geçirmek için sahnenin önüne yerleştirdiği, amaç için her yolu mübah sayan AKP'nin Goebbel's'i Arınç'la yaptığı görüşmeden sonra söylediği "demokratik süreçler çalıştırılmaya başlandı. Bundan sonrası şölene dönüşmelidir. Bundan sonrasında barışçıl uygulamalar yürütmek gerekiyor. Polis bu anlayışa gelebilmiş değil. Polis, insanların kalbini yumuşatacak mekanizmaları ortaya sokmalıdır. Ben önerilerimi söylüyorum ama isterim ki bu hafta sonu bütün insanlarımız bu süreci bayram havasında yaşasınlar" sözleri dikkate alınırsa durumun ciddiyeti anlaşılacaktır.

Taksim: Direniş ve zafer!

Sermaye hükümeti AKP'nin Taksim'deki Gezi Parkı'nı yıkıp yerine Topçu Kışlası AVM ve cami yapmak istemesine verilen tepkileri polis terörü ile bastırmaya çalışması günlere yayılan militan direnişin patlak vermesine vesile oldu. İstanbul'un dört bir yanı günlerce eylem alanlarına çevrildi, direnişin kalbi elbette Taksim oldu.

1. gün: Polis terörü karşısında tepki büyüdü!

Gezi Parkı'nın korunması için yapılan eylemlere saldıran polis 31 Mayıs günü saldırısını iyice azgınlattı. Sabah saat 05.00'te Gezi Parkı'nda nöbet tutanlara saldırdı, çadırlarını yaktı. Öğle saatlerine kadar kimsenin toplanmasına izin vermeyen polis, sendikalar ve meslek odaları tarafından Taksim'de yapılan eyleme de tazyikli su ve gaz bombaları ile saldırdı. Saldırı polis için adeta bir "Taksim savunmasına" döndü ve gün boyu çatışmalar yaşandı. Ancak karşılığı beklediği gibi olmadı. Zira çatışma sürdükçe, polis şiddetini arttırdıkça daha fazla insan Taksim'e akmaya, direnişe geçmeye başladı.

Akşamüzeri Divan Otel önünde yapılan eylem de polis terörünün hedefi oldu. Ancak bu kez saldırıya daha kitlesel karşılık verildi. Taksim'e çıkmak isteyen binlerce kişi, İstiklal Caddesi, Gümüşsuyu, Tarlabası ve çevresinde çatışmalarını sürdürdü. Saatlerce süren polis saldırısı karşısında militan bir direniş sergilendi. Çok sayıda kişi polisin hedef gözeterek attığı gaz bombaları nedeniyle yaralandı. Hastaneye kaldırıldı.

Taksim'de süren kararlı direniş, bir anda tüm Türkiye'ye ve İstanbul'un bir çok mahallesine yayıldı. İstanbul'un mahallerinde sokaklara çıkan emekçiler, Taksim'de ortaya konan direnişe yürüyüşlerle ortak

oldular. Kadıköy'de toplanan binlerce kişi, metrobüs yolu üzerinden Taksim'e doğru yürüyüşe geçti.

Sabahın ilk saatlerinde ise Taksim'e çıkıldı.

Aynı gün içinde İstanbul 6. İdari Mahkemesi, toplumsal tepkinin basıncıyla, Taksim Topçu Kışlası projesi için açılan davada yürütmeyi durdurma kararı verdi.

Ünlü hacker grubu Anonymous da Twitter hesaplarından aktif olarak Gezi Parkı hashtag'li paylaşımlarda bulunarak, protestocuların yanlarında olduklarını ifade etti.

2. gün: Zafer direnenlerin!

Sabaha karşı, Kadıköy'den gelen kitlenin önü Barbaros Bulvarı'nda polis barikatı ile kesildi. Polis saldırısı ile başlayan çatışmalar Beşiktaş Çarşı bölgesine kadar yayıldı. Harbiye tarafında da çatışmalar yaşandı. Üsküdar'da toplanan emekçiler de Taksim'e çıkmak için vapurlarla karşıya geçti.

Aynı saatlerde İstiklal Caddesi üzerinde bir araya gelen gruplar da Taksim Meydanı'na çıkmak için polis barikatlarına yöneldi. Polisin saldırıya geçmesiyle birlikte İstiklal Caddesi'nde de çatışmalar yaşanmaya başladı. Harbiye, Mecidiyeköy, Cihangir, Okmeydanı ve Gümüşsuyu da çatışmaların adresi oldu.

Polis Taksim'e çeşitli illerden aldığı takviye ile yığınak yaparken, tıp öğrencileri ve hekimler de gaz maskesi dağıtmak ve direnişe destek olmak için Taksim'e geldi.

Çatışmaların sürdüğü sırada basın toplantısı yapan Taksim Dayanışması, taleplerini açıkladı ve kabul edilene kadar direnişin süreceğini ifade etti.

Taksim'de toplanan binlerce kişi ise Gezi Parkı'na

girmek için polis barikatına yüklendi. Polis bir kez daha gaz bombaları ile kitleye saldırdı ancak AKM önünden kımıldayamadı. Ortaya konan direniş sonucu onbinler polisi AKM önünden Gezi Parkı'nın arkasına doğru sürdü. Bir süre sonra polis tümüyle çekildi, yüzbinler Taksim'i doldurdu.

Taksim'e giren kurumlar, yaptıkları toplantı sonucunda Gezi Parkı'nın yıkımına yol açan proje iptal edilene ve hükümet istifa edene kadar Taksim'den ayrılmayacaklarını duyurdular.

BDSP akşam saatlerinde Taksim'de Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif'i anma etkinliği yaptı.

Beşiktaş'ta ise çatışmalar günboyu sürdü. Başbakanlık Çalışma Ofisi'ne yürümek isteyen binlerce kişi, polisin saatler süren azgın saldırısına militan yanıt verdi.

Ayrıca semtlerde onbinlerce kişilik eylemler düzenlendi. Kocamustafapaşa'da toplanan kitle, civarda bir süre yürüdüktan sonra Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'nün önünde sloganlar attı.

Tencere ve tava döverek tepkisini gösterdi. Saraçhane ve Şişhane'den İstiklal Caddesi'ni izleyerek en sonunda Taksim Meydanı'na ulaştı. Meydana "Fatih burada, Tayyip nerede?" sloganlarıyla giren kitle meydana bulananlar tarafından da büyük bir coşkuyla karşılandı.

İstanbul Barosu Taksim'de yaşanan polis terörü için suç duyurusunda bulundu.

Sivil polisler de ara sokaklarda pusu atarak eylemcileri gözaltına alırken gözaltı uygulamasını linçe ve işkenceye çevirdiler.

Kartal BDSP, Bankalar Caddesi ve çay bahçeleri üzerinden yürüyüş yaptı. Eylemin ardından topluca Taksim'e geçti.

3. gün: Eylem bitti, nöbet sürüyor!

Zafer coşkusuyla Taksim'i doldurmaya devam eden yüzbinlerce kişi Taksim'de ortak yaşamı örgütlemeye başladı. Gün boyu polis saldırısı ihtimaline karşı önlemlerini alan binlerce kişi, talepleri kabul edilinceye kadar parkta nöbet tutacaklarını ifade ettiler.

Gruplar halinde Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'nda oturanlar, yaşananlar üzerinden sohbetler ederken, yer yer müzik dinletisi yaptı ve halaylar çektii. Taksim'in her yerine AKP hükümeti ve Tayyip Erdoğan karşıtı yazılımlar yapıldı.

Eylemciler çevreye duyarlılıklarını çatışmalardan kaynaklanan çöpleri toplayarak bir kez daha gösterdiler. Miting saati yaklaşırken yağın yağmura rağmen binlerce işçi, emekçi ve genç alana gelmeye başladı.

Alanda yapılan mitingde Taksim Dayanışması, TTB, DİSK, Mimarlar Odası adına konuşmalar yapıldı. Grevci THY işçileri de alandaki yerlerini aldı. Kürsüden işçiler adına konuşma yapıldı. Ardından Hilmi Yarayıcı, Pınar

Aydınlar, Grup Emeğe Ezgi, Nejat Yavaşoğulları, Kardeş Türküler ve Grup Yorum sahne aldı.

İki gündür polise karşı direniş kararlılığını başta Beşiktaş'ta olmak üzere bulunduğu her alanda gösteren Beşiktaş taraftar grubu Çarşı'nın alana gelişi coşkulu alkışlarla karşılandı. Çarşı en önde direniş sırasında ele geçirdiği polis malzemeleri ile alana girerken Çarşı pankartının arkasında Galatasaray, Fenerbahçe, Göztepe, Adana Demirspor gibi bir dizi taraftar grubu daha yer aldı.

Miting sırasında ulusalcı çeteler BDP kitlesine saldırmaya kalktı. Saldırı püskürtülürken "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları yükseldi. Ulusalcı çeteler saldırı girişiminin ardından alandan ayrıldı. Miting Çav Bella marşının hep birlikte söylenmesinin ardından bitirildi.

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde eylem yapan kitle otoyola çıktı. Burada kitlenin arasına dalan bir taksi bir kişiyi öldürdü. Mehmet Ayvalıtaz isimli kişi yaşamını yitirdi, Seyit Kartal isimli bir kişi ise yoğun bakıma kaldırıldı.

Sarıgazi'de polis plastik mermi kullandı. İki kişi plastik mermi nedeniyle ağır yaralandı. Tophane'de AKP'liler bıçaklarla pusu kurdu, bir kişiyi yaraladı.

Esenyurt'ta da gün içinde birçok kez eylem yapıldı. Kartal'da sokağa dökülen emekçiler, sloganlarla yaptıkları yürüyüşün ardından bir açıklama ile eylemi sonlandırdılar.

Gazi Mahallesi'nde Eski Karakol Durağı civarında sokaklarda eylem yapıldı. Sürekli olarak yürüyüşe katılan kitlenin yanı sıra sokağa inmeyenler ise tencere ve tavalara vurarak eyleme destek verdi.

Kocamustafapaşa ve Çapa'da toplanan emekçiler sokak aralarında yürüdükten sonra Millet Caddesi'ne ve oradan da Vatan Caddesi'ne geçerek yürüyüşe devam ettiler.

Gebze merkez civarına yakın mahallelerde balkonlardan ve sokaklardan çatal, kaşıkları tencerelere vurma eylemi gerçekleşti. Arabalar da sokaklarda korna çalarak dolaştı.

Kadıköy'de toplanan binlerce kişi E5 üzerinden yürüyüşe geçti. Kitlenin önü Fikirtepe-Uzunçayır arasında polis tarafından kesildi.

Üsküdar'da da belediye önüne yapılan yürüyüşün ardından bir forum gerçekleştirildi.

4. gün: Kararlılık sürüyor!

Onlarca lisede siyah kıyafetler giyerek eylemlere destek verdiğini gösteren yüzlerce liseli, okulları boykot ederek gruplar halinde Taksim'e geldi.

Sabah saatlerinden itibaren çok sayıda emekçi aldıkları erzakları eylemcilere bırakarak işlerine gitti.

Bir dizi yabancı basın da süreci takip etmeye devam etti. Röpörtajlar yaptı.

Yiyecek ve içecekler, kurulan masalarda kolektif bir şekilde paylaşıldı. Gezi Parkı'nda ağaçlara Roboski ve Reyhanlı'da hayatını kaybedenlerin isimleri verildi.

Sürekli bir insan sirkülasyonu oldu, yaşadıkları alanlarda eyleme destek verdiklerini ifade eden insanlar gelerek eylemcilere teşekkür etti ve yanlarında olduklarını belirtti.

Üniversitelerde de eylemler yapıldı.

Günlerdir yaşanan gelişmeleri görmezden gelen NTV ve Atv-Sabah binasının önünde eylemler yapıldı.

Akşamüzeri Eğitim-Sen 6 No'lu Şube "Üniversiteler yürüyor, isyan büyüyor!" şiarlı pankartla bir basın açıklaması yaptı.

İlerleyen saatlerde, İstanbul'un mahallelerinde sokaklar kalabalıklaştı. Binlerce kişi sokaklarda

"Hükümet istifa!" ve "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganlarını haykırdı.

Polis İnönü'nün üst kısmını tuttu. Aşağı inişleri engellemek için ara ara yoğunlaştırılmış gaz attı. Mete Caddesi'nde de benzer biçimde davrandı. Polis helikopteri sürekli alan üzerinde alçak uçuş yaparak kitleyi taciz etti. Bunun karşısında, Taksim'e çıkan yollardaki barikatlar güçlendirildi.

Alanda bulunan birkaç faşist, BDP'lilere saldırmak isteyerek provokasyon yaratmaya çalıştı. Ancak devrimci ve ilerici güçler tarafından engellendi.

Direniş, meydana kalan kitlenin türkü ve halaylar eşliğinde bekleyişi ile sürdü.

Taksim'de direniş devam ederken Tuzla Aydınli Mahallesi'nden Tuzla sahile kadar emekçiler yürüdü.

Sarıgazi'de yapılan eyleme polisin saldırması üzerine çatışma yaşandı.

Sultanbeyli Başaran Mahallesi'nde de akşam saatlerinde bir araya gelen 40 kişilik grup giderek kalabalıklaşarak 300 kişiye ulaştı.

5. gün: Taksim ziyaretlerin merkezi...

Sabaha karşı Gümüşsuyu tarafında yaşanan çatışmaların ardından Taksim sabahı sakin geçirdi. İnsanlar sabah yine ortak mutfaqlarda toplanan yiyeceklerle kahvaltısını yaptı. Bir önceki günden kalan çöpler kolektif bir şekilde temizlendi.

İnsanlar tekil olarak ziyarete gelmeye, yiyecekler getirmeye ve desteklerini bildirmeye devam etti.

Sağlıkçılar ve tıp öğrencileri açtıkları seyyar revirlerde ilaç toplamaya çalıştı.

Greve çıkan kamu emekçileri de Taksim'e yürüdü. Burada bir eylem yaptı.

Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası verdiği dinletiyi büyük ilgi topladı.

Ayrıca çeşitli atölye çalışmaları başlatmak için bir hazırlık yapıldı.

Taksim Dayanışması'nın yayınladığı talepler listesi de Gezi Parkı içerisindeki ağaçlara asıldı.

Gezi Parkı'nda halkların kardeşliği temalı bir etkinlik yapıldı. Etkinlik Hatay'da yaşamını yitiren Abdullah Cömert anısına saygı duruşu ile başladı. Çeşitli müzik grupları çıkararak ezgiler seslendirdi.

Meydanda havai fişek gösterisi yapıldı. Başka şehirlerden, hatta ülkelerden insanlar gelmeye devam etti.

Gece saat 02.00 sularında Dolmabahçe'de çatışmalar çıktı. Polis kitleye yoğun plastik mermi ile saldırdı. Çatışmalarda yaklaşık 20 kişi gözaltına alındı. Polis sağlık ekibinden bir kişiyi de özellikle gözaltına

4 Haziran 2013 | Beşiktaş

5 Haziran 2013 | İstanbul

aldı.

Bir süre sonra, Gümüşsuyu'nda polis birkez daha saldırdı. 10'a yakın kişi gözaltına alındı. Plastik mermi ile yapılan saldırı karşısında eylemciler alttaki barikatı geri almak için yeniden yüklendiler.

Gün içinde adliyenin ana avlusunda, "Temis" heykellerinin bulunduğu alanda toplanan yüzlerce avukat, burada Taksim Gezi Parkı gösterilerinde polisin müdahalesini ve yaşananları protesto etti.

6. gün: Grevin adresi Taksim!

Grev yapan kamu emekçilerinin adresi Taksim Meydanı oldu. Binlerce kamu emekçisi, Unkapanı'ndan yaptıkları yürüyüş ile Taksim Meydanı'na geldiler ve eylemlerini yaptılar.

Kamu emekçilerine destek vermek için eylem yapan DİSK de Şişli'deki binasından Taksim Meydanı'na yürüdü.

Gün içinde kitle halaylar, türküler ve çeşitli etkinliklerle nöbete devam etti.

Ankara: Günler süren direniş!

Taksim direnişiyi paralel olarak Ankara'da da eylemler yoğun polis terörü karşısında direnişle karşılandı. Polisin şiddeti karşısında Kızılay Meydanı'nı özgürleştirmek için emekçiler saatlerce, günlerce çatışmaktan geri durmadılar. Yer yer direnişle Kızılay Meydanı özgürleştirilse de polis eylemlere sürekli saldırdı.

31 Mayıs'la başlayan eylemlerin genel tablosuna bakıldığında yoğun emekçi desteği görülüyor. Çevredeki emekçi halkın ciddi bir destek sunduğu direniş ilk gününden itibaren saatler süren çatışmalarla geçiyor. Bölgedeki esnaf ve emekçiler eylemlere katılan kitleye alkışlarla, ellerindeki imkanları sunarak destek verdiği gelen bilgiler arasında.

Ankara'da emekçilerin ilk günden itibaren kararlı duruşu polis terörünü de en pervasız noktaya çekti. Polis yoğun gaz bombası kullanımını diğer eylemlerde olduğu gibi burada da gösterirken, ayrıca Ankara'da bir kişi kafasından vurularak ağır yaralandı. Ethem Sarısülük adlı eylemci Kızılay'a ilk girilen gün olan 1 Haziran günü başından vuruldu. Şu an cihaza bağlı olarak yoğun bakımda yaşam savaşı devam ediyor. Ayrıca bir emekçi de panzer tarafından ezilme tehlikesi atlattı. TOMA'nın ezmeye çalıştığı genç de yaralandı.

Polis ara ara gözaltı saldırısını da devreye sokarak emekçiler üzerinde korku salmaya çalıştı. Polis özellikle yoğun gaz bombası saldırısı sonrası çevredeki alışveriş merkezlerine sığınan, rahatsızlanan emekçileri

gözaltına alırken gözaltıların sayısı arttıkça alınanlar 12 Eylül dönemindeki gibi saatlerce spor salonlarında tutuldular.

Ankara'da polisin "fevkalade orantılı" saldırıları emekçiler tarafından alınan görüntülerle belgeleniyor. Sokakta yürüyen bir emekçiye arkadan saldıran 5 polisten, durakta bekleyen ve yoldaki arabaların üzerine rastgele su sıkın TOMA'ya kadar yaşananlar polisin ölçüsünü de bir kez daha göstermiş oldu.

Sınıf devrimcileri direnişe çağırdı

Mamak'ta BDSP'li sınıf devrimcileri faaliyetlerini Kızılay direnişi ve grev çağrılarını büyüterek sürdürdü.

KESK'in yapacağı greve destek çağrısı için ozalitler yaptı. 5 Haziran grevi için Ege Mahallesi ve Nato Yolu'nda ozalitler yapıldı. Ayrıca Tekmezar ve Tuzluçayır mahallerinde bildiri dağıtımları yapıldı. Bildiri akşam saatlerinde Mamak Tuzluçayır Meydanı'nda yapılan etkinlikte de yaygın olarak dağıtıldı.

Sincan'da da sınıf devrimcileri "Faşist baskı ve terör sökmeydi! Genel Grev Genel Direniş" şiarıyla 5 Haziran'da iş bırakma eylemine çağrı afişlerini bölgenin farklı noktalarına yaptılar. Ayrıca emekçiler evlerinde ziyaret edilerek, direnişe çağrıldı.

İlk gününden itibaren emekçiler mahallelerden yürüyüşler yaparak eylemlere katıldı. Mamak'ta binler Kızılay'a coşkulu sloganları ile yürüyüşler düzenlerken

geceleri mahallede de eylem yapıldı. BDSP'nin içerisinde yer aldığı devrimci ve ilerici güçler Mamak'ı direnişin ikinci merkezi yaparken direniş için binler Mamak'tan direnişe güç kattı.

1 Haziran'dan itibaren Kızılay'a çıkan her yol eylem alanı oldu. Polis, tüm saldırılarına rağmen eylemin kitleselliğini kıramadı. Her gün çatışma ile geçen Kızılay eylemlerinde emekçiler "Direne direne kazanacağız!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Hükümet İstifa!" sloganlarını her gün yeniden haykırdılar.

Gökçek klasiği: Yalan ve tehdit

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı İ. Melih Gökçek "İleri demokrasi"den ne anladıklarını göstererek Twitter'de yayınladığı mesajında, günlerdir direnen yüz binlere "Vallahi sizi bir kaşık suda boğarız ama dua edin ki biz demokrasiye inanıyoruz... Bizde kaba kuvvet ve eşkıyalık yok" dedi.

Gökçek, tehdit dolu mesajına tepki gösterenlere de laf yetiştirmekten geri durmadı. "Taksim Meydanı'nda taş çatlasa 7000-7500 vatandaş vardı" diyen Gökçek, fotoğraflarla sabit onbinleri inkar etti.

Grevle Kızılay Meydanı yeniden özgür

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun (KESK) grev kararı ile Ankara'da devlet geri adım atarak, eylem öncesi polisi geri çekmek zorunda kaldı. Ankara Valiliği, eyleme "saat 18:00'e kadar izin verdi"ğini açıklayarak kitleleri icazet sınırı içine almak isterken emekçiler fiili-meşru ve kazanılmış olan eylem hakkına sahip çıkarak alanı terk etmedi.

Polis, irade savaşına çevirdiği izin kararı için saat 17.35'ten itibaren anonslara başlayarak saat 19.50'ye kadar psikolojik savaşı sürdürdü. Ardından TOMA'larla ve çelik kuvvetle saldırdı.

Kolej ve Demirtepe yönünden emekçiler, bir süre sonra meydana geri dönmek için yüklendiler. Fakat polis yoğun gaz bombası kullanımını bu eylemde de sürdürerek emekçileri meydana uzak tuttu.

Apartmanlara ve iş merkezlerine sığınanlar da Kızılay civarında toplanmaya başlayınca polis tekrar saldırdı.

Kitle Kolej, Demirtepe ve Sıhhiye yönlerine çekildi. Kitle eylemlerine devam ederken Kızılay direnişini sürdürme ve yeniden eylem örgütleme kararı aldıklarını açıkladı.

İzmir'de direnişin adı Gündoğdu!

İzmir de direnişin mevzilerinden biri oldu. Takım'de başlayan direnişe İzmir'den verilen destek her geçen gün büyürken polisin ilk başta sergilediği "sağduyulu" tavır kısa sürde kenara atılıp azgın şiddete döndü. 31 Mayıs günü DİSK, KESK, TMMOB tarafından çağırısı yapılan eylemde Eski Sümerbank önünden yürüyüşe geçildi. Kitle 1. ve 2. Kordon yolunu trafiğe kapatarak Gündoğdu Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş ve Gündoğdu Meydanı'ndaki eylem boyunca polis ortalıkta gözükmemeye çaba harcadı. Fakat kitlenin Gündoğdu Meydanı'ndan AKP Konak İlçe Binası'na doğru yürüyüşe geçmesi üzerine polis sahibini korumak adına saldırıya geçti.

Bunun üzerine kitle cadde boyunca yakılan ateşlerle barikatları destekledi. Biber gazından ve tazyikli sudan etkilenen eylemcilere ilk yardım yine eylemcilerden geldi. Cadde boyunca ve ara sokaklarda ilkyardım noktaları kuruldu. SES üyesi emekçiler de buralarda ilk müdahaleyi destekledi. Evlerden ve Hilton Otel'den limon takviyeleri gerçekleşti.

Yüzlerce eylemci Cumhuriyet ve Gündoğdu Meydanı'nda sabahladı.

Faşist çetelerden "Güven Timi"

Gündoğdu eylemleri hafta içerisinde devam ederken polisin saldırıları sırasında eli sopalı sivillerin eşlik etmesi sermaye devletinin saldırgan kimliğini bir kez daha açığa çıkardı. İzmir'de eylemlere polisle birlikte ellerinde sopayla saldıran kişilerin AKP'li oldukları iddiaları üzerine gelen tepkileri yumuşatmak için ilk açıklama Emniyet Müdürü'nden geldi. Eli sopalılar için polis diyen müdür "Güven Timi" oldukları için sivil giyindiklerini söyledi. Fakat "Güven Timi" de olsa ellerinde sopalarla eylemcileri linç etmeye kalkan bu faşist güruhun polis olarak açıklanması, saldırganlığın da savunulmasıdır.

İzmir Valisi Mustafa Toprak emekçilerden polisin savunmasına yönelik tepkisini kırmak için soruşturma açılacağı, Ankara'dan iki müfettiş istendiği, polisin eli sopalı olamayacağı açıklaması geldi.

İzmir'de "baş belası" operasyonu

Sermaye hükümeti şefi Erdoğan'ın "baş belası" diye nitelendirdiği twitter ve diğer sosyal paylaşım sitelerinden haber paylaşan 34 kişi gözaltına alındı. İzmir Emniyet Müdürlüğü Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü'nde gözaltında tutulan kişilerden ifadeleri alınan 12 kişi serbest bırakıldı. Gözaltına alınanlar arasında eylemcilere tehdit mesajları atan bir kişinin de bulunduğu açıklandı. Eli

sopalı "Güven Timi" için soruşturma açıldığı açıklaması gibi bir faşistin de soruşturmada gözaltına alınması bir denge ve emekçileri düzen içi kurumlara bel bağlama amacı güdüyor.

Direniş İzmir emekçi semtlerinde...

İzmir'de direnişin sesi emekçi semtlerinde yankılanarak büyüyor.

Karşıyaka semtinde gerçekleşen eylemlere katılan kitle, AKP İlçe Binası önüne yürüyüş gerçekleştirerek Girne bölgesindeki AKP İlçe Binası'nı ateşe verdi.

Güzeltepe Mahallesi'nde gerçekleşen eylem, tüm mahallelinin desteğini alırken eyleme katılan kitle polis karakolunun önünden geçerken karakola doğru yönelmiş ve burada kısa süreli bir çatışma yaşanmıştı. Ayrıca Evka-5 semtinde de mahallelinin tencereleri ve kaşıklarıyla katıldığı kitlesel bir eylem gerçekleşti.

Küçük Çiğli Mahallesi sakinleri Çiğli AKP İlçe Başkanlığı önüne yürüdü. Eyleme katılım sağlayan BDSP'liler ise eylemin başından sonuna kadar kitleye yön göstermeye çalıştılar. Eylemin militan kimliğinin ideolojik olarak da desteklenmesi için emek harcayan BDSP'liler, reformist algıyla hesaplaşma için uğraştılar. Eylemi AKP İlçe Başkanlığı'nın önüne taşıyarak sermaye hükümetini hedef gösterdiler.

Gökçek'le aynı safta

Taksim'de başlayan halk hareketine destek vermek üzere greve çıkan emekçilere karşı AKP'li Melih Gökçek ile CHP'li Aziz Kocaoğlu aynı safta birleşti.

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde iş bırakan kamu emekçilerini tehdit eden Belediye Başkanı Melih Gökçek, bir genelge yayınlayarak "eylemlere katılanı

1 Haziran 2013 | İzmir

devlet memurluğundan çıkarırız" dedi. AKP'nin arsızlıkta sınır tanımayan belediye başkanı genelgesinde daha da ileri giderek, eyleme katılanlara yönelik "bugün akşama kadar pişmanlıklarını bildirenlerin affedileceği" yolunda pişmanlık dayatmasında bulundu.

AKP'li Melih Gökçek'in bu arsız ve saldırgan çıkışı tartışılırken, aynı saatlerde CHP'li İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun da benzer bir engellemeye giriştiği ortaya çıktı.

Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu, belediyenin toplu taşıma şirketi İzelman'da çalışan otobüs şoförlerinin iş bırakmalarına öncülük yapan Genel-İş Sendikası'na sopa gösterdi. Sefere çıkmayan şoförlere ağır disiplin cezası verileceğini söyleyen Kocaoğlu, Genel-İş sendikasını da, greve çıkmakla Taksim Gezi Parkı eylemlerinden rol çalmakla suçladı.

İzelman işçilerinin iş bıraktığı belediyede, toplu taşıma işi yapan ve Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü Eshot ve İZULAŞ işçileri ise eyleme katılmadılar. Böylelikle toplam 1450 araçtan 1000'i garajda kalırken, 450 araç çalıştı. İş bırakma eylemi 14.00'e kadar devam etti.

“Her yer Taksim, her yer direniş!”

Taksim’de kıvılcımı ateşlenen öfke patlaması ülkenin dört yanına yayıldı. İçişleri Bakanlığı’nın açıklamasına göre 28 Mayıs’tan bugüne kadar 67 ilde yüzlerce eylem ve etkinlik yapıldı. Ancak bunlar dışında sayısız eylem yapılıyor. Öyle ki neredeyse her mahallede ayrı bir eylem var. Pek çok kentte onbinlerce insan sokaklara çıktı, polisle çatıştı ve hükümetin istifasını istedi. Eylemler her akşam mahallelerde tencere tava vurularak başlarken birçok yerde eylem sokaklara taşınıyor. Polisin eylemlere tahammülsüzlük gösterdiği noktadaysa militan direnişler örülerek eylemler kararlılıkla sürdürülüyor.

İşte bu eylemlerden bazıları...

Antalya

Çıkan çatışmalar sırasında suyu biten TOMA’lara su takviyesi yapma talebi belediye tarafından reddedildi. Cumartesi gecesi başlayan çatışmalarda polis TOMA’lara su takviyesi için Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı İtfaiye Daire Başkanlığı’ndan yardım istedi. İtfaiye Daire Başkanlığı ise talebin kendi görev tanımı içinde bulunmadığını belirterek reddetti, olası yangınlara itfaiye ekiplerinin müdahale edebileceğini bildirdi.

Manisa

Manisa’da gündüz yapılan yürüyüşün ardından akşam saatlerinde de yeniden halk sokağa çıktı. Uncubozköy Semt’inde toplanan halk tencere ve tavaları vurarak hükümeti istifaya çağırıldı.

Kütahya

Kütahya’da AKP il binasına yürümek isteyen halka polis, biber gazlı ve coplu müdahalede bulundu.

Akşam saatlerinde de Cumhuriyet Meydanı’nda toplanan yüzlerce kişiye evlerinden çok sayıda insan da tencerelerini vurarak destek verdi.

Eskişehir

Eskişehir’de yağmura rağmen AKP il binasına yürümek isteyen kitleye polis gaz bombalarıyla saldırdı. Yaşanan polis saldırısı sırasında 10’dan fazla kişi gözaltına alındı.

Akşam saatlerinde Eskibağlar Mahallesi Espark Alışveriş Merkezi önünde toplanan binlerce kişi “Hükümet istifa!” sloganını attı. Araç ve tramvay yolunu trafiğe kapatarak bir süre oturma eylemi yaptı. Bu sırada binlerce kişi Kurtuluş Mahallesi’ndeki AKP İl Binası’na yürüdü. Kitlenin önü AKP’ye yakın bir noktada polis barikatıyla kesildi. Bu sırada çatışmalar çıktı.

İzmit

İzmit’te AKP il binasına yürümek isteyen binlerce kişi polis tarafından durdurulmak istendi. Polisin gaz bombaları ve tazyikli suyla müdahalesine ile çatışmalar yaşandı.

İzmit kapkacak sesleri ile cınlarken, polis saldırıları çatışmalarla karşılanıyor.

Trakya

Çorlu Heykel Meydanı’nda, Çerkezköy Belediye Meydanı’nda ve Lüleburgaz Kongre Meydanı’nda bir araya gelen binlerce işçi, emekçi ve gençler Taksim’de uygulanan polis terörüne, AKP hükümetinin toplumsal yaşama yaptığı kaba müdahalelere karşı tepkilerinin gösterdiler.

Edirne

Edirne’de Zübeyde Hanım Parkı’na doğru yüzlerce kişi yürüyüşe geçti. Çevredeki insanlar da ıslıklarla, kornalarla eyleme destek verdi.

Bandırma

Bandırma’da binlerce kişi İnönü Caddesi’nde bir araya geldi. Hükümeti istifaya çağırarak kitle daha sonra yürüyüşe geçti. Cumhuriyet Meydanı’na yürümek isteyen kitlenin önü polis tarafından kesildi. Polis kitleyi dağıtmak için saldırınca çıkan çatışmanın ardından 7 kişi gözaltına alındı.

Samsun

Samsun’da Anfi Tiyatro önünde toplanan yüzlerce emekçi Atatürk Bulvarı’nda polis saldırısına uğradı. Saldırı sırasında 6 kişinin gözaltına alındığı bildirildi. Gözaltılar daha sonra serbest bırakıldı.

Antalya

Antalya’da önceki gece sabaha karşı çatışmaların yaşandığı AKP İl Binası önü bu akşam yine çatışmalara sahne oldu. Binlerce kişi Gazi Bulvarı’nda toplanarak il binasına yürümek istedi. Polis engeliyle karşılaşan kitle barikatlar kurarak direnişe geçti. Polis’in saldırısına da karşı koyan halk uzun süren bir direniş gerçekleştirdi.

Konya

Konya’da yüzlerce kişi Zafer Meydanı’nda toplanarak hükümeti istifaya çağırıldı. Bu sırada Alperen Ocağı’ndan çıkan faşist grup eylemcilere saldırmak istedi. Karşılıklı sloganların atılmasının ardından faşistler çevreden geçen gençlere saldırılarda bulundular.

Mersin

Mersin’de Adnan Menderes ve GMK bulvarlarında eylem yapıldı. Çıkan çatışmalarda çok sayıda kişi yaralanırken, 31 kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

Denizli

Denizli’de binlerce kişi akşam saatlerinde Delikliçınar Meydanı’nda toplandı. “Her yer Taksim, her yer direniş!” sloganını yoğun bir şekilde atan kitle hükümetin de istifasını istedi.

Zonguldak

Zonguldak’ta akşam saatlerinde başlayan eylemde, Valilik önüne yürüyen kitle hükümeti istifaya çağırıldı.

Balıkesir

Balıkesir’de çoğunluğunu lise ve üniversite öğrencilerinin oluşturduğu kitle, Yeşil Meydanı’nda bir araya geldi. Kent merkezinde yürüyüşünü sürdüren

kitle Alihikmetpaşa Meydanı'na çıkmak istediği sırada polis saldırısına uğradı. Saldırı sırasında yaklaşık 44 kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

Kilis

Kilis'te çok sayıda kişi sloganlar eşliğinde Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Hükümeti protestoya çağıran kitle bir süre oturma eylemi yaptıktan sonra dağıldı.

Afyon

Afyon'da yapılan eyleme polis saldırdı onlarca kişi gözaltına alındı.

Manisa

Manisa'da Manolya Meydanı'nda toplanan tüm ilerici güçler, her akşam kent içinde yürüyüş düzenleyerek eylemleri bitiriyorlardı.

Aynı zamanda TGB ve diğer ulusalcı güçlerin de aynı saatlerde Manolya Meydanı'nda eylem düzenliyor oluşu, gerilim yaratıyor. Dayatmacı bir tutumla ulusalcı sloganları tüm kitleye dayatmaya çalışan ulusalcılar, kitlenin toplamının aldığı tutum karşısında alanı terk etmek zorunda kaldılar.

Günlerdir provokatif tutumlarında ısrar eden ADD ve TGB'li provokatörler alanı terk etmek zorunda kalınca BDSP'nin kitlesine yönelik saldırı girişiminde bulundu. Tüm kitle tarafından bu provokatif tutum savuşturulurken eylem coşkuyla devam etti.

Gebze

Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan gençler "Diren Gebze" ozaliti ve "Direniyoruz" pankartını taşıdılar. Antakya'da ölen Abdullah Cömert'in fotoğrafının da taşındığı eylemde çeşitli dövizlerle Taksim direnişinin yanında olduklarını dile getirdiler.

Çayırova

Erişler Pastane önünde buluşan kitle meydana doğru yürüyüş düzenledi. Erişler'de oturan Taksim direnişi sırasında gaz bombası kafasına geldiği için ağır yaralanan Okan isimli gencin ailesinin kahvesinin önünde durularak "Taksim'de düşene dövüşene bin selam!" sloganı atıldı ve her yerde mücadelenin devam edileceği belirtildi.

Erişler Pastane önüne geri gelindi ve çekilen halaylarla eylem sonlandırıldı.

Kırıkkale

Tüm ülkede kitlesellenen Taksim Gezi Parkı direnişi Kırıkkale'de de çeşitli kurumların protestolarıyla selamlandı.

Sosyal medya üzerinden toplanan öğrenciler 31 Mayıs gecesi bir araya gelerek yürüyüş eylemi gerçekleştirdi. İşçi Partisi, TGB, CHP gibi yapıların aralarında bulunduğu kitlenin Türk bayraklarıyla eylemi amacından saptırıp deyim yerindeyse Cumhuriyet Mitingi'ne çevirdi.

1 Haziran günü Ekim Gençliği, ESP, TKP ve ÖDP'nin örgütlediği eylem ise Dingiloğlu Parkı'nda yapıldı. TOMA ve onlarca robocop polislerinin müdahale için hazır beklediği, slogan atılması ve yürüyüş yapılması durumunda müdahale edileceği yönündeki tehditlere rağmen kitle Karaumur Caddesi üzerinden Kırıkkaleli Öğretmenevi'ne yürüme kararı aldı.

Polisin parkın girişlerini kapatması üzerine park duvarlarından atlayan kitle Karaumur Caddesi'ne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Polisin kitleyi ikiye bölmesi ve bir kişiyi gözaltına alması üzerine polisle

kitle arasında arbeye yaşandı. Gözaltının serbest bırakılması yönünde baskı yapan kitleye kayıtsız kalamayan polis gözaltına alınan kişiyi serbest bıraktı. Polis barikatının aşıldığını gören taraftar grupları ve bazı kemalist gruplar da kitleye katılarak yürüyüşe dahil oldular.

Aydın

ADU'lü devrimci-demokrat gençlik kortej oluşturarak Sevgi Yolu'na doğru harekete geçmeye hazırlanırken, gençliğe "Katil polis hesap verecek!" sloganı attıran kortej sorumlusunun saçını çeken bir sivil polisin provokasyonu ile yürüyüş gerilimli başladı. Slogan attıran genci gözaltına almaya çalışan, provokasyonla yürüyüşü başlamadan bitirmeyi hesaplayan polisin hesabı gençlerin müdahalesi ve sağlam duruşları ile bertaraf edildi.

Yağcılar içinden gidilirken halkın desteği ve katılımı ile bir anda binleri bulan kortej önce protestolarla, ısıklarla AKP il binası önünden geçerek uzun bir yürüyüşün sonunda AKP il binası önünde basın açıklaması ile eylem sonlandırıldı.

Adana

BDSP'nin de bulunduğu ileri güçlerle birlikte Adana'da ortak eylem gerçekleştirildi.

Sloganlarla yolu kapatarak AKP önüne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca eylemin politik taleplerini gölgeleyen ulusalcı ve milliyetçi güruhlarla eylemi ayırtırmak için çaba gösterdiler. Özellikle AKP'nin önüne gelindiğinde iyice belirginleşen bu durum üzerine, ulusalcı şoven grupların eylemi sabote etmesinin önüne geçmek için Hastaneler Kavşağı'na doğru yürüyüşe geçildi. Coşkulu bir şekilde yürüyen kitleden devrimci sloganlar yükselerek, Adana sokaklarında yüründü. Hastaneler Kavşağı'ndan kitlenin yönü tekrar Atatürk Parkı'na çevrildi.

Bursa

Teleferik'te gerçekleştirilen eylem için kitle Cem Evi önünde toplandı. Burada sloganlarla Teleferik halkı eyleme çağrıldı. Mahalle içinde yapılan yürüyüşe, pencere ve balkonlardan tencerelere vurularak destek verildi. Yürüyüş boyunca eyleme katılım arttı, yaklaşık 500 kişiye ulaştı.

Teleferik Meydanı'na gelindiğinde Dedeler Parkı'nda bir süre sloganlarla bekleyiş sürdü. Buradan tekrar yol kapatılarak Uludağ Caddesi'nden Cem Evi'ne dönüldü. Dönüş sırasında bir kişi arabasını kitlenin üzerine sürmesi üzerine kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Kitle arabayı tahrip etti.

Ayrıca Kemalpaşa İtfaiye Meydanı'nda toplanan kitle Heykel'e yürüdü. Alanda sloganlarla oturma eylemi yapıldı. Trafik kapatılarak Heykel'e yüründü. Eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

4 Hazirans 2013 | Çanakkale

3 Hazirans 2013 | Bolu

Çanakkale

Halk Bahçesi'nde toplanan kitle burada sloganlar ve şarkılar ile eylemi başlattı. Ardından parkın yeşil alanına geçilerek, ölüm yıl dönümü sebebi ile Nazım Hikmet'e dair bir anma programı gerçekleştirildi. Mavi Gözlü Dev isimli, Nazım Hikmet'in yaşam öyküsünün anlatıldığı filmin yönetmeni Biket İlhan'ın çağırıldığı programda, Nazım Hikmet şiirleri okundu. Biket İlhan'la bir söyleşi gerçekleştirildi.

Kitle sonra AKP İl Binası önüne yürüdü. AKP İl Binası önüne yürüyüş sırasında kitlenin sayısı binleri bulmuştu.

Yaklaşık 2 saat süren uzun yürüyüşün ardından Esenler Mahallesi'nde bulunan Özgürlük Parkı'na geçildi. Buraya gelindiğinde kitle onbinleri bulmuştu.

Ayrıca 2 gündür süren, olaylar boyunca yaşanan polis terörünü resmeden fotoğrafların sergisinin açıldığı, Truva Atı önünde gerçekleşen sessiz oturma eylemi de devam etti. Eylemciler tüm gün Truva Atı önünde bekledi. Tüm ihtiyaçlar komün yapılarak ve yardımlaşma içinde giderildi.

Tunus ve Mısır: De

“Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur...”

(TKİP I. (Kuruluş) Kongresi Bildirisi, Kasım 1998)

“İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye’de de...”

(TKİP III. Kongresi Bildirisi, Kasım 2009)

“Büyük Ortadoğu”da büyük bir toplumsal sarsıntı yaşanıyor. Halklar çürümüş rejimlere ve onları simgeleyen diktörlere karşı ayağa kalkıyorlar. Sömürüye, yoksulluğa, işsizliğe, aşağılanmaya, köleliğe, hiçe sayılmışlığa, emperyalizme uşaklığa isyan ediyorlar. Tunus’ta ve Mısır’da diktatörler devrildi, tüm ötekilerse benzer bir akibetin korkusunu yaşıyorlar. Başta Yemen olmak üzere bir dizi ülkede sürmekte olan kaynaşmalar bu korkuları besliyor ve büyütüyor.

Emperyalist koalisyonun bu ülkede gerici bir iç savaş

biçimini alan gelişmeleri bahane ederek Libya’ya yaptığı haydutça müdahale halen Ortadoğu’daki büyük toplumsal fırtınayı gölgelemiş, hızını kesmiş ve bir ölçüde de lekelemiş bulunmaktadır. Fakat bu hiçbir biçimde geniş kitlelerin muazzam inisiyatifini ile özellikle Tunus ve Mısır üzerinden kendini gösteren büyük toplumsal sarsıntıların önemini ve halen sürmekte olan etkisini azaltmamaktadır. Sarsıntı halen de sürdürmekte, olup bitenlerin açıklık kazandırdığı dersler ise tüm yakıcılığını korumaktadır.

Haftalar boyunca tüm dünyada dikkatler, Tunus ve Mısır’da patlak veren ve sarsıntıları öteki Arap ülkelerinde yankılanan muazzam halk hareketleri üzerinden, “büyük Ortadoğu”ya odaklandı. Siyasal yaşamda etkin ve taraf olan hemen herkes, Tunus ve Mısır’daki halk ayaklanmalarını, bunlardan hareketle Ortadoğu’da başgösteren büyük toplumsal kaynaşmayı değerlendirdi, kendince anlamlandırmaya çalıştı. Bunu herkesten daha çok, daha büyük bir dikkatle ve özenle yapması gerekenlerse doğal olarak dünyanın devrimcileridir, özellikle de her ülkenin proleter sınıf devrimcileri olarak komünistleridir. Zira dünya genelinde olayların akışı devrimcilerin tarih sahnesinin önplanına yeniden geçecekleri bir dönemin yaklaşmakta olduğunu göstermektedir. Geride kalan on-onbeş yıllık zaman dilimi içinde kendisini önceleyenlerle birlikte Tunus ve Mısır’daki son halk ayaklanmaları, onların sürmekte ve yayılmakta olan sarsıntısı, herşeyden çok bunun bir

göstergesi ve yeni bir doğrulanması anlamına gelmektedir.

Tunus ve Mısır’daki halk ayaklanmaları üzerinden bu ülkelerde ve Ortadoğu’da olayların bugünkü ve yakın gelecekteki seyri üzerine özgün analizleri gönül rahatlığı içinde bu ülke ve bölge uzmanlarına bırakabiliriz. Biz komünistlerse kendi payımıza bu özgün deneyimlerden daha genel sonuçlar çıkarmaya, olayların marksist devrim teorisini doğrulayan, besleyen ve devrimci pratiğe ışık tutan yönleri üzerinden yoğunlaşmaya bakmalıyız. Bu sosyal sarsıntıların gerisindeki tarihi eğilimleri ve temel dinamikleri anlamalı, bu çerçevede dünyanın girmekte olduğu, tarihsel ölçülerle alındığında gerçekte girmiş de bulunduğu, yeni dönemi kavramalı ve patlak vermekte olan her kitle hareketini, isyanı, ayaklanmayı ve devrimi de bu gözle değerlendirmeliyiz. Bu büyük kitle fırtınalarından, olayların onları izleyecek seyirinden, devrim ve devrimci sınıf mücadeleleri açısından öğrenilecek ne varsa özellikle onun üzerinde durmalıyız. Sözün kısası, siyasal gözlemciler olarak değil gerçek devrimciler olarak davranmalı; aslanın, dünyayı anlamak ve yorumlamak değil, fakat tam da değiştirmek olduğunu, geleceğin büyük devrimci değişimlerinin ilk işaretleri niteliğindeki bu olayları ele alırken de önemle akılda tutmalıyız.

Devrimci olmayan, dahası her gerçek devrime tüm benliği ile karşı olan hemen herkesin neredeyse ortaklaştığı nitelemeden farklı olarak, biz komünistler, başından beri olup bitenleri siyasal sınırlarda bile bir “devrim” olarak nitelemedik. Üstelik bu, aynı zamanda Tunus ve Mısır’da ayağa kalkan kitlelerin ve onların ileri öncü kesimlerinin de paylaştığı bir niteleme olduğu halde. Ama bu, Tunus ve Mısır’daki büyük toplumsal sarsıntıların, milyonlarca insanı kapsayan bu halk ayaklanmalarının, devrim teorisi ve devrime hazırlık pratiği açısından taşıdığı büyük önemi hiçbir biçimde azaltmamaktadır.

Emperyalist medyanın başını çektiği her biçimiyle burjuva propagandası, tam da bu halk ayaklanmaları devrime büyüyemeden kontrol edilebildikleri içindir ki, onları “devrim” olarak niteleme ataklığı, rahatlığı ve cömertliği gösterdi. Bu bize, bu büyük kitle hareketliliklerini, olumlu yönden ortaya koyduklarının yanısıra, onları devrime büyümekten alıkoyan yapısal zayıflıkları, yetersizlikleri ve eksiklikleri üzerinden de ele almak, devrim mücadeleleri için anlamlı olabilecek sonuçları aynı zamanda buradan çıkarmak gibi bir görevi özellikle yüklemektedir. Bu, Tunus ve Mısır’daki halk ayaklanmaları şahsında, başarılarından çok yetersizlikleriyle aydınlatıcı ve öğretici olan toplumsal olaylarla yüzyüze olduğumuz anlamına gelmektedir.

rim için dersler...

-|-

Yeni tarihsel dönem

1- Kapitalist dünya sistemi bugün her zamankinden çok daha fazla organik bir bütün oluşturmaktadır. Üretici güçlerin üretim süreçlerinin uluslararasılaşması üzerinden kendini gösteren muazzam gelişme düzeyinden tutun da, tüm dünyada uygulanmakta olan temel ekonomik ve sosyal politikaların belirli merkezlerden hazırlanıp dayatılmasına kadar, bunu hemen her alanda ve her düzeyde görmek mümkündür. Bu böyleyse eğer, ki uzun zamandan beridir böyledir, bu durumda sistemin şu veya bu parçasındaki sözü edilebilir önemde hiçbir önemli olay ya da gelişme, sistemin genelindeki işleyişten, etken ve eğilimlerden bağımsız değildir. Sözkonusu olan Tunus'tan başlayıp da tüm Ortadoğu'da sürmekte olan ve dünyanın geriye kalanı tarafından büyük bir ilgiyle izlenen büyük bir toplumsal sarsıntıya eğer, bu söylenenler özellikle geçerlidir. Aynı geçerliliğe, Tunus ve Mısır'daki halk ayaklanmalarına yolaçan büyük toplumsal hoşnutsuzluk ve öfke birikiminin, temelde, tam da emperyalist merkezlerden hazırlanıp tüm dünyaya dayatılan sosyal yıkım ve soygun politikalarının bir ürünü olduğu olgusu üzerinden de işaret etmek mümkündür.

Elbette bu türden büyük sosyo-politik olayları kendi özgünlüğü ve zenginliği içinde ele almak gerekir. Elbette her bir bölgenin ya da ülkenin kendine özgü koşullarını, dolayısıyla da buralarda patlak veren toplumsal olayların bu özgün koşullarla sıkı sıkıya bağını büyük bir dikkatle gözetmek gerekir. Ama bunu da, tam da sistemin toplamını kesen etkenler ve eğilimler üzerinden yapmak, dolayısıyla da olayların sistemin genelindeki akışı içinde ele almak ve anlamlandırmak gerekir. Zira tüm bu olayları temelde besleyen ve belirleyen, sistemin bütününe egemen olan genel etkenler ve eğilimlerdir. Sonuçta bunlar her bir ülkenin kendi özgün koşulları üzerinden yansıyor, dolayısıyla kendine özgü biçimler ve boyutlar kazanıyor olsalar da.

2- Bugünün dünyasına baktığımızda, etki ve sonuçları kendini tüm dünya üzerinden gösteren bir dizi temel önemde olguyla yüzyüze kalmaktayız. Bunlardan ilki, şu sıralar tüm kapitalist dünyayı pençesine almış bulunan ekonomik ve mali bunalımdır. İkincisi, ilkinde de bağlı olarak, dünya ölçüsünde günden güne ağırlaşan ekonomik ve sosyal sorunlar yığındır. Üçüncüsü, ABD hegemonyasındaki çözülme, buna bağlı olarak da kızışan emperyalist rekabet, artan silahlanma, tırmanan militarizm, yaygınlaşan emperyalist müdahaleler ve çoğalan yerel emperyalist savaşlardır. Ve dördüncüsü

de, tüm bu sorunların, özellikle de sosyal sorunların ağırlaşması ve sınıf çelişkilerinin keskinleşmesine bağlı olarak, son örneklerini Tunus, Mısır ve öteki Ortadoğu ülkeleri üzerinden gördüğümüz gibi, tüm dünyada proleter kitle hareketleri ve halk isyanları dalgasının büyüyen bir güç kazanmasıdır.

Bunlardan sonuncusu hariç diğer üçü, 1970'li yılların ortasından itibaren kendini gösteren süreçlerin ürünü, ifadesi ve bugüne uzantısıdır.

Kapitalist dünya ekonomisinin tümünü etkisi altına alan ekonomik bunalım, 1970'lerin ortasında patlak verdi ve zaman zaman çöküş işaretleri vererek, genel bir durgunluk hali içinde bugüne kadar devam etti. 2008'den beridir de bizzat sistemin kalbi olan ABD üzerinden yeniden ağırlaşmış bulunmaktadır. Etki ve sonuçları ise kendini bağımlı ülkeler üzerinden daha da yıkıcı biçimde göstermektedir.

Dünya ölçüsünde ekonomik-sosyal sorunlardaki sonu gelmez ağırlaşma ve çalışan yığınların kazanımlarının sistemli biçimde gaspedilmesi, otuz yıldır sürmekte olan kapitalist ekonomik bunalımla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Ekonomik bunalım 1970'li yılların ortasında patlak verdi. Emperyalist metropoller de dahil tüm dünyayı kasıp kavuran neo-liberal saldırı ise kısa bir arayla 1980'lerin başında onu izledi. Tam da bunalımın faturasını çalışan yığınlar ödemenin bir yolu olarak. Saldırı o zamandan bugüne kesintisiz biçimde devam etmekle kalmadı, '89 yıkılışının sağladığı yeni uygun koşullarda, yeni bir düzeye çıktı, yeni biçimler ve boyutlar kazandı. Emperyalist küreselleşme politikaları bunun ifadesi oldular. Böylece II. Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde emperyalist metropollerde işçi sınıfını ve emekçileri dizginlemede önemli bir rol oynayan "sosyal devlet" in de sonu geldi. Kuşkusuz "sosyal barış" in da.

ABD hegemonyasındaki sarsılmanın başlangıcı da aynı tarihi döneme denk gelmektedir. Vietnam yenilgisi, doların altına endeksli eşdeğer para birimi olmaktan çıkması, II. Dünya Savaşı'nın güçten düşürdüğü emperyalist güçlerin yeniden yükselişi, bunlara başkaları da eklenebilir, birarada bunun birer ifadesi ya da işareti oldular. Doğu Bloku'nun çökmesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılması, başlangıçtaki aldatici görünüme rağmen, gerçekte bu süreci hızlandırdı. ABD'nin 11 Eylül olaylarını bahane ederek gündeme getirdiği emperyalist müdahale ve savaşlar dizisi, bunun önünü almaya yönelik son bir girişimdi. Oysa bu hedeflenenin tam tersi sonuçlar yarattı; ABD hegemonyasındaki gerileme geri dönülmez bir hal aldı. Emperyalist dünyada hegemonya bunalımı açık bir olgu haline geldi. Bu durum halen ABD saldırganlığını azdırmakta, yerel emperyalist savaş ve müdahaleleri çoğaltmakta, tüm

dünyada silahlanma yarışını ve militarizmi kışkırtmaktadır.

Geride bıraktığımız yıl içinde Akdeniz'in kuzeyinde Yunanistan'dan başlayıp Portekiz'e dek yayılan proleter kitle hareketleri dalgası kadar, girmiş bulunduğumuz yıl içinde Akdeniz'in güneyinde Tunus'tan başlayıp Mısır üzerinden Yemen'e, Bahreyn'e, Suriye'ye ve Umman'a kadar yankılanan halk isyanlarını da besleyip mayalayan genel tarihsel zemin işte budur. Dünyanın hiçbir bölgesi ya da ülkesindeki hiçbir büyük toplumsal olayı bu uluslararası zeminin dışında kavramak olanağı yoktur. Tunus'ta yirmi küsur yıllık, Mısır'da ve Yemen'de otuz küsur yıllık diktatörlerden sözediliyor. Ama işte bu diktatörler tam da bu aynı otuz yıllık dönemin ürünüdürler. Onların kendi ülkelerinde izledikleri politikalar burada sıralanan etmenlerle sıkı sıkıya ilişkilidir, temelde bunlar tarafından belirlenmiştir. Bu konuda, Tunus ve Mısır'da son yirmi yıldır kesintisiz biçimde IMF ve Dünya Bankası reçetelerinin uygulandığını, uygulayanınsa bugünkü öfke patlamasının hedefi olan diktatörler olduğunu söylemek bile yeterlidir.

3- Kapitalist dünya ekonomisinin bugünkü büyük bunalımının patlak vermesine, kapsamlı ve çok boyutlu bir neo-liberal saldırının bunu izlemesine ve emperyalist dünyadaki hegemonya krizinin ilk belirtilerine sahne olan o aynı 1970'li yıllar, dünya tarihi açısından temel önemde bir başka gelişmeye daha tanıklık etti: Dünya ölçüsünde devrim dalgasının hızla düşmesine, bu açıdan II. Dünya Savaşı'nı izleyen özel bir tarihi dönemin kapanmasına.

Vietnam ulusal kurtuluş savaşının 1970'li yılların ortasına denk gelen zaferi, II. Dünya Savaşı'nı izleyen büyük devrimci sarsıntının doruğu olmuştur. Bu tarihten sonra dünya genelinde devrim dalgası hızla düşmeye başladı. 1979'da kısa aralıklarla gerçekleşen İran ve Nikaragua devrimleri ile birlikte bu tarihi dönem fiilen geride kaldı.

1980'lere doğru devrim dalgasının hızla düşmesi, neo-liberal ekonomik-sosyal saldırıya dayanan büyük bir siyasal gericilik döneminin de başlangıcı oldu. ABD'de Reagan, Büyük Britanya'da Thatcher ve Almanya'da Kohl hükümetleri, bu siyasal gericiliğin emperyalist metropollerde sembolleşen temsilcileri oldular. Dünyanın geriye kalanına olduğu kadar kendi ülkelerinin emekçilerine de büyük ekonomik-sosyal faturalar ödettiler. Türkiye de içinde bir dizi ülkede faşist baskı rejimleri ile halk hareketleri ezildi ya da dizginlendi. Özellikle Latin Amerika'da, kitle hareketleri ile devrimci gerilla hareketlerini ezmek üzere, "düşük yoğunluklu savaş" adı altında her türden kirli ve kanlı operasyon

sınırsızca uygulandı. '89 çöküşüyle bu gericilik dalgasına politik ve moral açıdan yeni bir güç ve ivme kazandırdı.

Fakat öte yandan, ekonomik bunalımın sonu gelmeyen faturasını işçi sınıfına ve halk hareketlerine ödetmek anlamına gelen bu kapsamlı neo-liberal saldırı, dünya ölçüsünde sosyal sorunları da görülmemiş ölçülerde ağırlaştırdı. Bu da zaman içinde ve dipten dibe emekçi kitlelerin büyük hoşnutsuzluğunu mayaladı. Sosyal kutuplaşmanın muazzam boyutlarda büyümesi ve sınıf çelişkilerinin sürekli biçimde keskinleşmesi anlamına gelen bu sürecin, emekçi kitlelerin ve ezilen halkların yeniden sahneye çıkışını hızlandırması kaçınılmazdı ve öyle de oldu. Daha '80'li yılların sonunda, Türkiye de içinde bir dizi ülkede önemli işçi ve halk hareketleri kendini gösterdi. '89 çöküşünün özel bir güç kazandırdığı gericilik dalgası bunda geçici bir kırılma yaratsa da olaylar bunun çok sürmeyeceğini kısa zamanda gösterdi. Ve 1994'e girilirken Meksika'da gerçekleşen Chiapas köylü ayaklanması, adeta yeni bir dönemi müjdeledi. İzleyen yıl içinde Avrupa'da, özellikle de Fransa'da ciddi boyutlarda bir işçi hareketi dalgası yaşandı. Aynı yıllarda bu Latin Amerika'da adeta süreklileşmiş bir hal aldı ve daha sonra yer yer halk isyanlarına doğru büyüdü. Asya'da özellikle Güney Kore'de kitlesel ve militan bir işçi hareketi kendini gösterdi ve Nepal'de daha sonra devrime doğru büyüyecek bir devrimci gerilla hareketi ortaya çıktı.

Ve bu sürecin bir yerinde, Mart 1997'de, komünistler, "Proleter Hareketin ve Halk İsyanlarının Yeni Dönemi" başlığı altında, şu temel önemde değerlendirmeyi yaptılar: "Dünya ölçüsünde proleter kitle hareketinin büyüyeceği ve isyanlara varan halk hareketlerinin çoğalacağı bir döneme girmiş bulunuyoruz. '90'lı yıllara 'tarihin sonu' üzerine güvünlü bir emperyalist propaganda ile girmiştik. Oysa daha birkaç yıl sonra, 1994 yılının ilk günü Chiapas'ta patlak veren halk isyanı, tarihin yeni bir sayfasının açılmakta olduğunun ilk işaretlerini vermişti bize. Avrupa'nın dönek solcu aydınlarının 'Elveda Proletarya' dedikleri günlerde, Türkiye işçi sınıfı tarihinin en kitlesel eylemlerini yaşamaktaydı. Arjantin'den Hindistan'a dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfının ardı arkası kesilmeyen eylem dalgaları vardı. Bunun geri ve bağımlı ülkelere özgü olduğu, emperyalist metropollerde sınıf hareketinin gerçekten bittiğinin sanılabileceği bir sırada ise, Almanya'da, İtalya'da, Belçika'da, İspanya'da, Yunanistan'da yeni proleter kitle hareketinin, yaygın grev hareketlerinin önemli örnekleri peşpeşe ortaya çıkmaya başlamıştı..." (H. Fırat, *Dünya Ortadoğu ve Türkiye*, Eksen Yay., s. 409).

Bu değerlendirmenin hemen öncesinde, Arnavutluk'ta silahlı bir halk ayaklanması vardı. Bir yıl sonrasında ise, Endonezya'daki otuzüç yıllık diktatörün sonunu hazırlayan ve şu günlerde Mısır'da Mübarek'e karşı gerçekleşeni hiçbir biçimde aratmayan büyük bir halk isyanı fırtınası. Ve daha sonrasında, başta Latin Amerika olmak üzere dünyanın dört bir yanında proleter kitle hareketleri ve halk isyanları serisi birbirini izledi.

Tunus'ta başlayan ve tüm Ortadoğu'yu saran yeni kitle hareketi fırtınası, işte dünya ölçüsündeki bu genel eğilimin bir parçası ve günümüz koşullarındaki devamıdır. 2008'de kapitalist dünya ekonomisinde kendini gösteren ani ağırlaşmanın ve bunun boyutlandığı sosyal yıkımın, bu tür çıkışlara daha güçlü bir zemin yarattığını biliyoruz. Nitekim 2010 yılı içinde Akdeniz'in kuzeyi işçi hareketleri ile sarsılırken, 2011 yılı başında bunun Akdeniz'in güneyinde kendini göstermesi, anlamlı bir bütün oluşturmakta ve bir arada son derece önemli bir açıklık sunmaktadır.

Bütün bunlardan çıkan genel sonuçta şudur: İnsanlık, proleter kitle hareketlerinin, isyanların, halk ayaklanmalarının giderek alışılmış olaylar halini aldığı ve bunların da bir arada yeni bir devrimler döneminin yaklaşmakta olduğunu duyurdukları bir yeni tarihi döneme girmiş bulunmaktadır. Dolayısıyla biz komünistler, Tunus ve Mısır'da gerçekleşen büyük halk ayaklanmalarını, öncelikle dünyanın bu genel tablosu, insanlığın girmiş bulunduğu bu yeni tarihi evre içinde ele almalı, bu çerçevede anlamlandırmalıyız.

4- Ortadoğu gibi, resmen ya da fiilen babadan oğula geçen boğucu diktatörlük rejimleriyle yönetilen, emperyalist müdahalelere ve savaflara sahne olan, siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı sistemli zulmünü yaşayan bir bölgede, halen sürmekte olan toplumsal sarsıntıların elbette pek çok karmaşık nedeni vardır. Ama tümünün temelinde yatan ana neden tartışmasız biçimde sosyal sorunlardır, dolayısıyla emperyalizme göbekten bağlı sömürü ve soyguna dayalı düzenlerdir. Temel hak ve özgürlükleri boğan, emekçi yığınları demirden bir cendere içinde nefes alamaz duruma düşeren diktatörlük rejimleri bu zemin üzerinden yükselmektedir. Temel işlevleri bu zemini korumak ve süreklileştirmektir. Sistemin efendilerinin tam desteğine sahip olmaları da bundan dolayıdır.

Sistemin tüm propaganda aygıtı halk ayaklanmalarının sosyal niteliğini gizlemek, bu apaçık gerçeğin üzerini örtmek, hiç değilse onu geri plana

itmek, daha tali bir neden olarak sunmak için çok özel, çok sistemli bir çaba harcamaktadır. Olup bitenleri baskıcı, keyfi, çürümüş diktatörlere karşı salt siyasal, salt "özgürlük" ve "insan onuru" adına girilmiş başkaldırıları olarak sunmaktadır. Emperyalist propaganda aygıtı bunu çok bilinçli bir biçimde yapmaktadır. Zira böylece, isyana sürüklenen geniş emekçi kitlelerin yokluktan, sefaletten, işsizlikten, hastalıktan, kötü çalışma ve yaşam koşullarından çektiklerinin, dolayısıyla emperyalist dünya sisteminin bundaki dolaysız sorumluluğunun üstünü örtmek istemektedir. Bunda başarılı olunduğu ölçüde ise ayaklanmaları kontrol altına almak ve diktatörü harcaarak aldatici bazı siyasal düzenlemelerle diktatörlük rejimini ve dolayısıyla sömürü ve soygun düzenini sürdürmek doğal olarak kolaylaşmaktadır.

Ama gerçekleri gizlemek o denli kolay değildir. Tunus'ta ve Mısır'da geniş halk yığınlarını isyana sürükleyen, her iki ülkede de son yirmi yıldır kesintisiz biçimde uygulanan İMF ve Dünya Bankası reçeteleridir, dünya ölçüsünde yeni bir sosyal yıkım saldırı demek olan "küreseleşme" politikalarıdır. Tüm somut veriler açıkça bunu göstermekte, tüm dürüst gözlemciler bunun altını özellikle çizmektedirler. Olayların patlak verişi biçimi bunu ayrıca tam bir açıklıkla doğrulamaktadır. Üstelik salt Tunus ve Mısır değil, fakat hareket halindeki tüm öteki Ortadoğu ülkeleri üzerinden de.

Tunus'ta halk ayaklanmasının fitilini ateşleyen olay, üniversite mezunu işsiz bir gencin evine ekmeç götürmek için yapmakta olduğu tezgahtarlık işinden alınulmasına karşı sergilediği ölümüne isyandır. Bu olay kendi başına olup bitenlerin bütün bir sosyal özünü en veciz biçimde göstermektedir. Mısır'da ise hoşnutsuzluğu sokağa taşıran ve halk ayaklanmasına vardırıan olay, 6 Nisan Hareketi olarak bilinen gençlik grubunun 25 Ocak için yaptığı eylem çağrısıdır. Peki nedir bu 6 Nisan Hareketi, kaynağını ve ismini nereden almaktadır? Sanayi bölgesi Mahalla'da 6 Nisan 2008'de patlak veren büyük işçi hareketinden. Söz konusu grup bu büyük işçi eylemiyle dayanışmanın ürünü olarak doğmuştur; varlığı kadar ismini de ona borçludur. Yani bir büyük işçi eylemine, yani tümüyle bir sosyal mücadele olayına. Yani boğucu bir diktatörlük rejiminde bile emekçileri harekete geçiren, eyleme sürükleyen o devasa sosyal sorunlara.

Ürdün'de sokağa dökülen emekçiler "ekmeğimiz kırmızı çizgimizdir" diye haykırıyorlar. Bahreyn'de harekete geçen Şii kitleler, bu ülkenin her alanda ayrımcılığa tabi tutulan en yoksul kesimlerini oluşturuyorlar. Aynı şey Arap dünyasının en yoksul ülkelerinden biri olan Yemen için, yanısıra Suriye, Irak, Güney Kürdistan vb. için de geçerlidir. Libya'da ve Suudi Arabistan'da, topluma sus payı vermek için petrol rantının sağladığı özel imkanlar var kuşkusuz. Ama buna rağmen bu ülke yönetimleri de, çürümüş siyasal sistemleri kadar yaşanan sosyal sorunların biriktirdiği bir hoşnutsuzluk ve öfkenin hedefi olmaktan kurtulamıyorlar.

Bütün bunlar Ortadoğu çapında bir sosyal fırtına ile yüzyüze olduğumuzu gösteriyor. Ama sosyal patlama her zaman siyasal biçimler içinde ortaya çıkar ve kendini kendisine nefes aldırılmayan diktatörlüklere yönelmiş halde bulur. Olayların halen çıplak gözle görülebilen tablosu üzerinden izlemekte olduğumuz gibi. Sistem propagandası işte bu görüntüyü kullanıyor, böylece hareketin gerçek kaynağını ve nedenlerini gizlemeye çalışıyor. Olup bitenleri salt yozlaşmış yöneticilere yönelmiş dar siyasal çıkışlar olarak sunuyor. Mısır halkı özgürlük istedi, onur istedi, bunun için ayaklandı diyor

örneğin. Kuşkusuz Mısır halkı özgürlük istemi ve onur duygusuyla ayağa kalktı. Ama bunların ikisi de kendi başına %40'ı yoksulluk sınırı altında yaşayan bir toplumda karın doyurmaz. Özgürlük ve onurlu davranış Mısırlı emekçilere tam da sömürü ve soyguna karşı direnebilmek için gerekli. Bunun böyle olduğunu bize Mısır işçi sınıfı daha hareketin seyri içinde gösterdi ve genel eylem dalgasının dinmesine aldırılmayarak bunu sürdürdü de. İşçiler çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesini, ücretlerinin artırılmasını, sosyal yıkım saldırılarının ve özelleştirmelerin son bulmasını, sendikal hak ve özgürlüklerin güvence altına alınmasını istediler, istiyorlar. Ayaklanmayla elde edilen fiili özgürlüğün anlamı ve işlevi halihazırda bu onlar için.

Tunus'un ve Mısır'ın ayağa kalkmış ve diktatörleri kovmak başarısı göstermiş emekçileri kurulu düzendeki siyasal rötuşların karın doyurmayacağını, yaşamakta oldukları derin sosyal acıları bir nebze olsun hafifletmeyeceğini görmekte gecikmeyeceklerdir. Ortadoğu'da asıl büyük fırtına da işte o zaman kopacaktır.

-II-

Devrim için dersler

1- Tunus ve Mısır'ın birarada bir kez daha doğruladığı ilk önemli ders, büyük toplumsal patlamaların, isyan, halk ayaklanması ya da devrimlerin, çoğu durumda, büyük birikimler halinde mayalanan ve küçük kıvılcımlar üzerinden patlayan kendiliğinden bir dinamığe sahip olduklarıdır.

Tunus'ta patlak veren halk ayaklanması, olayın ardından sıkça kullanılan ifadeyle, bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek misali, bu ülkeye dışardan ve uzaktan bakan hemen herkes için tamamen bir sürpriz oldu. Tunus ayaklanması özellikle Arap dünyasında sarsıcı biçimde yankılanınca, hele de bazı ülkelerdeki ilk hareketlenmeler ortaya çıkınca, yeni ayaklanma beklentileri haliyle güç kazandı. Ama ilk sırada tam da Mısır'ın durmakta olduğu, öteki herkes bir yana, bu ülkeyi yakından bilip tanıyan, sürekli biçimde izleyen uzmanlara bile düşünülemez bir şey olarak görünüyordu. BBC'nin "deneyimli" Kahire muhabirinin, Tunus'taki diktatörün kaçışının (14 Ocak) hemen sonrasında ve Mısır'daki ayaklanmanın hemen öncesinde kaleme alınan, üstelik tam da 25 Ocak için yapılan eylem çağrısını konu edinen 17 Ocak tarihli haberi, buna anlamlı bir örnek oluşturuyor. Muhabir John Leyne, "Tunus'ta Cumhurbaşkanı Zeynel Abidin Bin Ali'nin ülkeyi terk etmesiyle sonuçlanan olaylar, hemen hemen aynı sorunların görüldüğü Mısır'da da benzer bir sonuç doğurabilir mi?" diye soruyor ve yanıtında buna

hiçbir biçimde ihtimal vermiyordu. Mısır'da protesto gösterilerinin "ancak birkaç yüz kişi toplayabildiği"ni, bunların da genellikle "aynı yüzler"den oluştuğunu, eylemlerde polis sayısının her zaman gösterici sayısından çok daha fazla olduğunu, olumsuz yanıtına kanıt olarak sunuyordu.

Bugün 25 Ocak için yapılan eylem çağrısına birkaç yüz değil fakat milyonlarca kişinin yanıt verdiğini, eylemin salt bir protesto gösterisi olarak değil fakat ülke çapında kanlı geçen bir ayaklanma halinde gerçekleştiğini, bir anlık bir patlama olarak kalmayıp diktatörü kovma kararlılığı ile onsekiz güne yayıldığını biliyoruz. Ama BBC'nin "deneyimli" Kahire muhabirinin hiçbir biçimde kişisel bir yanığı değildi. O yalnızca genele egemen düşüncüyü dile getiriyordu, bunu da haberinde özellikle vurguluyordu.

Bütün bunlar, kitlesel patlamaların, isyan ve ayaklanmaların, bu arada devrimlerin, özellikle de toplumsal devrimlerin, uzun dönemler boyunca derinden derine mayalanarak, beklenmedik zamanlarda, beklenmedik olaylardan alevlenerek ve beklenmedik biçimler içinde patlak verdiğini bir kez daha, bu kez Tunus ve Mısır'daki halk ayaklanmaları üzerinden doğrulamaktadır.

2- Ama öte yandan, hem Tunus'ta hem Mısır'da, bu türden büyük sosyal patlamaların gelmekte olduğunu duyuran önemli ön işaretler bulunduğunu, hiç değilse şimdi, olayların ardından ortaya çıkan bilgiler ışığında öğrenmiş bulunuyoruz.

Tunus'taki ayaklanmanın gelişiminde örgütlü yapısıyla değilse bile militanlarının kişisel inisiyatifleriyle belirli bir rol oynadığı bilinen Tunus Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) temsilcileri, böyle bir halk ayaklanmasını yıllar öncesinden bir biçimde beklediklerini söylüyorlar: "Bu devrim bizim için tamamıyla bir sürpriz değildi. Çünkü 2008'de maden havzasındaki ayaklanmadan bu yana partimiz, Tunus'un bir başkaldırıya yol açabilecek yeni bir halk mücadelesi dönemini başlatacağını tespit etti. Maden havzasındaki ayaklanmadan sonra başka ayaklanmalar da oldu, fakat bölgesel çapta kaldı. Bölgesel çaptaki ayaklanma geçen yaz döneminde meydana geldi." TKİP temsilcileri, parti olarak bir halk ayaklanması ihtimali üzerinde özel biçimde durduklarını, partiyi buna her düzeyde hazırlamaya çalıştıklarını da sözlerine ekliyorlar.

Benzer işaretlerin ve üstelik daha belirgin biçimde Mısır'da da bulunduğunu artık biliyoruz. Ve Tunus'ta olduğu gibi, bir kez daha militan işçi hareketleri üzerinden. Ortadoğu uzmanı Gilbert Achcar, bu konuda şu bilgiyi veriyor: "Mısır 2006'dan 2009'a kadar son zamanların en büyük işçi grevleri dalgasını yaşadı, o zamandan beri ülkedeki toplumsal gerilimler durulmadı.

Mübarek, emniyet sübabını kullanarak var olan basıncı kontrol altına alabileceğini sandı fakat bu durum bir patlamayla sonuçlandı. Tabii ki bu noktada Tunus örneğinin de bir katkısı oldu."

Bu bilgi ve gözlemlerden çıkan sonuç basitçe şudur: Her ne kadar bir toplumsal hareketin ya da devrimin ne zaman, ne vesileyle ve hangi biçimler içinde patlak vereceğini kestirmek olanaksızsa da, onun gelmekte olduğunu bir biçimde sezme ve öngörmek yine de olanaklıdır. Büyük depremlerin gelmekte olduğunu nasıl ki kendini yıllar öncesinden gösteren öncü sarsıntılar üzerinden öngörmek mümkünse, aynı şekilde büyük toplumsal depremler demek olan isyan, ayaklanma ve devrimlerin de gelmekte olduğunu öngörmek, hiç değilse bir biçimde sezme ve bunu daha etkili hazırlıklara konu etmek mümkündür. Bu, devrimci bir partinin olayların seyrini derinlemesine anlama yeteneğine, toplumun derinliklerindeki birikimi ile onun yüzeye vuran etkilerini doğru değerlendirme başarısına sıkı sıkıya bağlıdır. Bunu zamanında sezme ve öngörmek, beraberinde buna uygun daha ciddi, güvenli ve iddialı bir hazırlığı da getireceği için, bu devrimci bir partinin beklenmedik patlamalara müdahale etme yeteneğini de alabileceğine güçlendirecektir.

3- Tunus ve Mısır örnekleri, büyük kitle hareketlerinin, isyan ya da ayaklanmaların, kurulu düzenin siyasal ve sosyal yapısına yönelebilmesinde devrimci önderliğin, ancak bu sayede olanaklı olabileceği devrimci yön ve programın tayin edici önemini de, kendi yapısal zayıflıkları üzerinden de olsa, bir kez daha göstermiş oldular. Gerek Tunus gerekse Mısır ayaklanmaları ifadenin en tam anlamında kendiliğinden hareketler oldular ve öylece de kaldılar. Buradaki sorun halk ayaklanmalarının beklenmedik bir biçimde kendiliğinden patlak vermeleri değildir, vurgulamış bulunduğumuz gibi bu türden hareketlerde ve devrimlerde genellikle böyledir. Sorun, bu hareketlerin patlak verdikten sonra da herhangi bir devrimci yönelimden, açık bir politik yön ve programdan, bunu olanaklı kılacak devrimci bir önderlikten yoksun kalmalarıdır.

Temel önemdeki bu yapısal zaaftan dolayıdır ki, ilgili ülkelerin egemen sınıfları ile arkalarındaki emperyalist güçler, ayaklanmaları belli sınırlar içine hapsederek denetim altına almakta belirgin bir kolaylık yakaladılar. Bu, Mısır'da özellikle böyle oldu. Emperyalistler ve Mısır burjuvazisi, bir yandan hareketi "devrim" nitelemesiyle okşayıp yüceltirlerken, öte yandan onu devrimci bir mecraya büyütmekten başarıyla alıkoymadılar. Tam da işçi sınıfının üretim alanları üzerinden harekete geçtiği ve kendi sınıf istemlerini özel bir biçimde dile getirdiği bir evrede ise, diktatörü harcayıp hareketi durdular. Böylece de diktatörlüğü tüm yapısıyla ayakta tutmayı başardılar. Düzen ordusu ile düzenin temel payandalarından gerici Müslüman Kardeşler hareketi, herbiri kendine özgü konumları ve rolleri üzerinden, bunun başarılmasında düzenin iç ve uluslararası efendilerine paha biçilmez bir hizmet sundular.

Mısır'daki gibi muazzam bir halk hareketi patlamasının bu denli kolay bir biçimde dizginlenmesi ve denetim altına alınması, devrimci yön ve programın, onun taşıyıcısı ve uygulayıcısı olabilecek devrimci bir partinin olayların seyrindeki tayin edici önemini bütün açıklığı ile bir kez daha ortaya koymuştur.

4- Fakat sorun kendi başına devrimci bir partinin olup olmaması da değildir. Sorun aynı zamanda, bu devrimci partinin, isyan, ayaklanma ya da devrim türünden bir hareket kendiliğinden patlak verdiğinde,

onun önüne düşebilecek, ona başarıyla yön verebilecek bir birikime ve hazırlığa, güce ve örgütlülüğe, uzun yılların ve en farklı mücadele koşullarının ürünü bir pratik deneyime ve önderlik yeteneğine az çok sahip olabilmektedir de. Eğer bu türden bir ön hazırlık ve birikim yoksa, olayların patlak vermesi devrimci partinin hızla güç kazanmasını ve öne çıkmasını alabildiğine kolaylaştırarak olsa bile, onun harekete başarıyla hakim olması ve doğru bir biçimde yönetip yönlendirmesi yine de olanaklı olamaz.

Nitekim Mısır'da değilse bile Tunus'ta olaylarda belirli bir rol oynayan devrimci bir parti var. Ama görülebildiği kadarıyla bu partinin olayların gidişini esasa ilişkin olarak etkileme gücü ve yeteneği hiç değilse halen yok.

Buradan çıkan esaslı dersi iki önemli ve birbirini tamamlayan aktarma üzerinden ortaya koymak istiyoruz. Bu iki aktarma Tunus ve Mısır'dan devrim için dersler kapsamında buraya kadar söylediklerimizin de toparlanması anlamına gelecek.

Aktarmalardan ilki Lenin'in "Nereden Başlamalı?" başlıklı çok iyi bilinen makalesinden: "... *Durmadan sistemli ve planlı hazırlıktan söz ettik; ama amacımız asla, istibdadın ancak düzenli bir kuşatmayla ya da örgütlü bir saldırıyla yıkılabileceğini ima etmek değildir. Böyle bir görüş, hem saçma, hem de hayattan kopuk bir görüş olur. Tam tersine, istibdadın, kendisini sürekli olarak tehdit eden kendiliğinden patlamaların ya da önceden görülemeyen siyasi karışıklıkların etkisi sonucu çökmesi son derece mümkündür ve böyle olasılık tarihi olarak çok daha fazladır. Ama maceracı kumarlardan sakınmak niyetinde olan bir siyasi parti, faaliyetlerini, böyle patlamaları ve karışıklıkları beklemeye dayandıramaz. Biz kendi yolumuzda ilerlemeli ve düzenli çalışmamızı sebatla sürdürmeliyiz. Beklenmedik olaylara ne kadar az bel bağlarsak, herhangi bir 'tarihi dönemeç' karşısında hazırlıksız yakalanmamız da o kadar imkansız olur."*

İkinci aktarma ise **Ekim**'in (sayı: 165) yıllar öncesine (15 Mart 1997) ait bir başyazısından: "*Devrime doğru büyüyen politik olaylar, hemen her zaman, çok büyük ölçüde kendiliğinden bir dinamiğe sahiptirler. Devrimler planlanıp uygulanmazlar, fakat toplumun derinliklerinde oluşan patlayıcı birikimin beklenmedik zamanlarda ve biçimler içinde dışa vurmasıyla oluşur ve gelişirler. Bununla birlikte, kendiliğinden patlak veren devrimler ya da büyük halk hareketleri, devrimci partiler tarafından yönetilip yönlendirilirler. Bu tarihsel olaylara bir yön, bir çizgi, bir program kazandırılarak, onlar bilinçli müdahalelerle adım adım zafere götürülebilir ve götürülürler. Devrimci önderliğin, devrimci öncü partinin bir devrimde oynayabileceği temel tarihsel rol de işte burada ifadesini bulur. Bu onun, patlak vermiş bir devrimin kaderini belirleyecek düzeydeki hayati önemde rolüdür.*

"*Fakat eğer devrimin ya da büyük bir halk hareketinin patlak verdiği ülkede, devrime varan ön birikim süreçleri içinde oluşmuş, gelişmiş, deneyim kazanmış, açık bir politik çizgiye ve sağlam bir örgütsel kimliğe sahip bir parti varsa, bu rolü başarıyla gerçekleştirme şansı olabilir. Patlak vermiş devrimler içinde doğan, kimliğini, çizgisini, örgütünü bu sıcak anlarda ancak kurabilen bir parti bile bu rolü oynayamaz. Ya da ancak istisnai durumlarda oynayabilir.*

"*Bu iki farklı duruma iki klasik örnek verilebilir. İlk duruma örnek, 1917 Rus Devrimi ve Bolşevik Partisi'dir. İkinci duruma örnek, 1918 Alman Devrimi ve Spartakist hareketten doğan Alman Komünist Partisi'dir. Bilindiği gibi ilki zaferle, ikincisi yenilgiyle sonuçlandı..."* (H. Fırat,

Dünya Ortadoğu ve Türkiye, Eksen Yay., s. 420-21)

Bu değerlendirmeyi, 1997 Mart'ında Arnavutluk'ta beklenmedik bir biçimde patlak veren, çok geçmeden silahlı ayaklanma biçimini alan ve ülkenin güney bölümüne bir süre egemen olan halk hareketini konu alan "*Arnavutluk'ta Silahlı Halk Ayaklanması*" başlıklı metinden aktarıyoruz. Ama görüldüğü gibi burada söylenen hemen herşey neredeyse olduğu gibi Tunus ve Mısır için de geçerlidir. Geleceğin devrimlerine başarılı bir önderlik, bugünden devrimin patlak vereceği ana uzanan bütün bir tarihi döneme yayılan hazırlığın başarısına sıkı sıkıya bağlıdır. Partimizin değerlendirmelerinde hep vurgulandığı gibi, eğer bugünden çok yönlü bir hazırlığı en iyi biçimde yapmazsak, özellikle de işçi sınıfı hareketi ekseninde örgütlü bir güç haline gelmeyi başaramazsak, gelecekte şu veya bu biçimde yaşanacak bir toplumsal patlama ya da devrime başarıyla önderlik etmek yeteneğinden de yoksun kalırız. Tunus'lu ve Mısır'lı devrimcilerin halen düştüğü duruma düşeriz.

5- Bu bizi, devrimci partinin tayin ediciliği ölçüsünde, hatta sözkonusu toplumun koşullarına bağlı olarak ondan bile önemli olan, bir başka önemli soruna getiriyor. Bu, işçi sınıfının olayların seyrinde oynayabileceği ve oynaması gereken roldür. Eylemli mücadeleleri ile gerek Tunus'ta gerekse Mısır'da, özellikle bu ikincisinde, gelmekte olan toplumsal sarsıntıyı önden duyuran işçi sınıfının patlak veren ayaklanmalarda etkin bir rol oynayamaması, her iki ülkede de hareketin nispeten kolayca kontrol edilebilmesinin esaslı bir nedenidir.

Tunus'taki ayaklanma konusunda bu konuda yeterli bir bilgi ve açıklık yok, hiç değilse bizim için. Ama Tunus Komünist İşçi Partisi temsilcileri işçi sınıfının ayaklanmaya katılımının zayıf kaldığını özellikle belirtiyorlar. Mısır'da ise tablo biraz daha açık. Üç haftaya yayılan ayaklanma sürecinde işçi sınıfının üretim birimleri üzerinden de hareketlenmeye başladığını ve diktatöre yol verilmesinde özel bir rol oynadığını biliyoruz. Ayaklanmanın başından itibaren ABD ile sıkı bir koordinasyon halinde olan Mısır ordusunun, tam da işçi direnişleri ve fabrika işgallerinin hızla yaygınlaştığı, işçi sınıfının gücünü üretim ve hizmet alanları üzerinden gösterdiği bir sırada apar topar Mübarek'e yol vermesi, bu çerçevede dikkate değer bir olgudur.

Kuşkusuz işçi sınıfının bu türden toplumsal hareketlerde oynayabileceği tayin edici rol çok karmaşık etkenlere bağlıdır. Fakat bu rolün temelinde işçi hareketinin bağımsız devrimci politik ve örgütsel gelişimde aldığı mesafe ile sıkı sıkıya bağlantılı olduğunu biliyoruz. Bu da devrimci bir sınıf partisinin devrime etkin bir hazırlığının, herşeyden önce sınıf hareketinin bağımsız politik ve örgütsel gelişiminde aldığı mesafe ile ölçülebileceği anlamına gelir. Partimizin III. Kongresi ile birlikte özellikle öne çıkardığı "Parti, sınıf, devrim!" şiarı, ki kongre bildirisinin başlığıdır da aynı zamanda, buradaki kopmaz ve tayin edici bütünlüğü en özlü biçimde dile getirmektedir. Partinin sınıfla örgütlü birliğinin düzeyi ile devrimini kaderi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.

Toplumsal mücadelelerde işçi sınıfı birleştirici olduğu kadar ayrıştırıcı da bir güçtür. Dahası o bunu modern burjuva toplumunda devrimci bir temelde yapabilecek biricik sınıftır da aynı zamanda. Onun birleştirici ve sürükleyici gücü, öteki emekçi katmanları kendi eksenine çekmesinde ve devrimci önderliği altında birleştirmesinde; ayrıştırıp saflaştırıcı gücü ise, sınıfsal ağırlığını ortaya koyduğu ölçüde öteki burjuva katmanların gerçek konum ve tutumlarını açığa

çıkartmakta yatar. İşçi sınıfının toplumsal bir hareket içindeki devrimci ağırlığı kaçınılmaz olarak ayrışma getirir, böylece sağlıklı bir saflaşma sağlar. Sınıfın devrimci gücü ve ağırlığı, emekçi sınıf ve katmanları kendine doğru çekerken, tüm kesimleriyle burjuva katmanları hareketin dışına iter. Böylece onların hareketi denetim altına alıp sefil çıkarlarına alet etmeleri girişimi boşa çıkar. 1905 Devrimi bunun da klasik bir örneğini vermiştir bize. Devrimde işçi sınıfı ağırlığı ve inisiyatifini ön plana çıkınca, o güne dek özgürlük nutukları çeken liberal burjuvazi hızla harekete yüz çevirmiş, devrime karşı gericilikle kol kola girmiştir. Tunus ve Mısır'da bu doğrultuda bir gelişme yaşansaydı, aynı şey olur, isyana şu veya bu ölçüde katılan burjuva ara katmanlar hızla harekete yüz çevirir, egemen sınıfın yanında saf tutarlardı. İşçi sınıfının ayaklanmalardaki yeri ve ağırlığının zayıflığından dolayıdır ki, ara burjuva katmanların harekete katılması ve giderek hareketin üzerine bir ağırlık olarak çökmesi kolaylaşmıştır.

Bu olgu Mısır'da özellikle belirgindir. Mısır'da hareketin o "zengin" bileşimi gerçekte onun esasa ilişkin temel bir zaafı olmuştur. Büyük bir isyanın kolayca denetim sınırları içine çekilmesinde bu özel bir rol oynamıştır. Başından itibaren hem ABD'de hem Mısır burjuvazisinde hareketin denetim altına alınabileceği, hatta Mübarek harcanmadan da yatıştırılabileceği umudunu doğuran tam da bu oldu. Nitekim Mısır işçi sınıfı kendi muazzam gücünü sınıfsal istemleri eşliğinde ve üretim alanları üzerinden gösterir göstermez, meydanlardaki şekilsiz kalabalıkların bir parçası olmaktan çıkıp üretim birimleri üzerinden sınıf bölükleri halinde eyleme geçer geçmez, başta Müslüman Kardeşler olmak üzere harekete yön vermede etkin bir konumda bulunan tüm burjuva kesimler, Mübarek'in gidişini yeterli bularak isyanı hızla sona erdirmişlerdir.

6- Tunus ve Mısır'daki halk ayaklanmaları yaygın biçimde "devrim" olarak nitelendi, niteleniyor. Emperyalist medya kuruluşlarından dünya ölçüsünde birçok ilerici-devrimci parti, grup ve kişiye, ayaklanan kitlelerin temsilcilerinden (Tunus ve Mısır örneği) ayaklanmada belli bir yer tutan devrimci partilerin temsilcilerine (Tunus) kadar bu böyle. Biz komünistlerse bu nitelermeyi paylaşmadığımız gibi onu devrim kavramını bozmaya ve sulandırmaya yönelik tehlikeli ve zararlı bir tutum ve girişim sayıyoruz.

Onyılları bulan bir bastırılmışlığın ardından büyük bir sosyal ve siyasal hoşnutsuzluğun bir anda patlayan volkan misali büyük bir toplumsal sarsıntı olarak kendini açığa vurması... Milyonları kapsayan ve haftalara yayılan muazzam bir kitle hareketliliği... Kitlelerin mevcut rejimin yasa ve yasaklarını meydan okuyan, siyasal meşruiyetini ortadan kaldıran, bu arada yer yer güvenlik güçlerini ve kurumlarını hedef alan büyük eylem inisiyatif ve kararlılığı... Diktatörler şahsında diktatörlüklere karşı sergilenen büyük öfke ve kararlılık... Bütün bunlar Tunus ve Mısır'da yaşananların ortak tablosunu oluşturuyor. Bunları fiilen elde edilen siyasal kazanımlar tamamlıyor. Diktatörler koltuklarını terketmek durumunda kaldılar. Onyılların baskı ve terör rejiminin bunaltıcı cenderesinde gedikler açıldı ve henüz kalıcılığı tartışılmalı olsa da birçok hak ve özgürlük halen fiilen kullanılabilir hale geldi.

Öte yandan, marksistlerin bir toplumda devrimci durumun temel göstergeleri olarak ele aldıkları üç temel unsur, her iki ülke üzerinden de genel görünüm içinde saptayabiliyoruz. 1- Her iki ülkede de "yönetilenlerin" eskisi gibi yönetilmek istemediği ve "yönetenler" inse artık eskisi gibi yönetemez duruma düştükleri, olayların patlak vermesiyle birlikte ortaya

çıktı. 2- “Ezilen sınıfların yoksulluk ve sefaletinin alışımlı ölçülerin üzerine çıkması”, hem Tunus’un ve hem Mısır’ın en yalın gerçeğidir. 3- “‘Barışçıl’ dönemlerde kendilerini sessizce sömürten, fakat fırtınalı bir dönemde, kriz koşulları sayesinde, fakat aynı zamanda bizzat ‘tepedekiler’ tarafından bağımsız tarihsel eyleme zorlanan kitlelerin eylemliliğinde önemli bir yükselme” (Lenin) ise, bu üç unsur içinde en açık ve dikkate değer olanıdır.

Bunlar birarada, genel planda alındığında, gerek Tunus’ta gerekse Mısır’da devrimci bir durumun doğduğunun da göstergeleridir. Fakat bütün bunlara rağmen ne Tunus’ta ve ne de Mısır’da yaşananları devrim olarak nitelemek olanağı yoktur. Tunus’ta kısmen daha ileri bir durum var. Kitleler yer yer cepheden devlet kurumlarını hedeflediler, ülkeyi terkeden diktatörün yerine geçen hükümeti devirdiler, siyasal tutukluların serbest bırakılmasını sağladılar, siyasal polis ve eski iktidar partisinin feshedilmesini dayattılar, siyasal özgürlükleri daha geniş çapta fiilen kullanmaktalar, ayaklanmanın yarattığı yerel örgütlülükleri korumaktalar, ülkede devrimci bir parti önderliğinde kurulan birleşik güç odağı var vb... Bütün bu açılardan Tunus Mısır’daki durumun hayli ilerisinde durmaktadır. Mısır’da ayağa kalkan kalabalıklar çok daha geniş ve eylem dalgası çok daha uzun süreli olabildiği halde üstelik. Mısır’ın zayıf yanı devrimci partinin tümünden yokluğu, önemli bir handicap olarak ordu ve Müslüman Kardeşler faktörü, yanısıra da orta sınıfların hareket üzerindeki özel etkisi oldu.

Sorun hiçbir biçimde salt diktatörlerin gitmesi, diktatörlüklerinse hala tüm temelleriyle ve temel kurumlarıyla yerli yerinde duruyor olması, bu anlamda hareketin sınırlı bir başarı düzeyinde kalması değildir. Sorun bu temelleri ve kurumları hedefleyen bir hareketin olmamasıdır, halk ayaklanmalarının böyle bir kapsam ve yönelimden yoksun bulunmasıdır. Bu temel önemde yapısal özelliği gözden kaçırarak her büyük kitle hareketini devrim olarak nitelemek, bilimsel devrimci bakışın yitirilmesi olur.

“İktidarın bir sınıftan ötekine geçişi, sözcüğün salt bilimsel anlamıyla olduğu kadar, politik ve pratik anlamıyla da bir devrimin birinci, başlıca ve esas belirtisidir...” diyor Lenin. Kuşkusuz, somut bağlamından da (Şubat Devrimi) bildiğimiz gibi, Lenin bu sözlerle başarılı bir devrimi tanımlıyor. Ama böylece başarısız da kalsa sonuçta her gerçek devrimin toplumsal-siyasal anlamını, muhtevasını ve yönelimini de en özlü bir biçimde ortaya koymuş oluyor. Bundan çıkan sonuç, devrim nitelemesini belirleyen, hareketin akibeti ve dolayısıyla somut kazanımları değil, fakat sosyo-politik muhtevası ve siyasal yönelimi olduğudur.

Rusya’da 1905 Devrimi hedeflediği hiçbir sonuca ulaşmadan, temel istemlerinin hiçbirini elde edemeden ağır bir yenilgiye uğradı. Ama o yine de görkemli bir siyasal devrimdi ve Ekim Devrimi’ne giden yolda önemli bir kilometre taşı oldu. Çünkü soylular sınıfını temsil eden Çarlık düzenini yıkmak ve demokratik cumhuriyet kurmak gibi açık bir siyasal yönelime sahipti. Her gerçek devrimde olduğu gibi (ki bu bütün devrimler üzerinden somut olarak örneklenebilir) 1905 Devrimi’nde de sahnede kendilerine özgü istemleriyle sınıflar ve buna sıkı sıkıya bağlı olarak, bu sınıfların her birinin istemlerine daha tutarlı ifadeler kazandıran siyasal özneler vardı. İşçi sınıfı sahnenin önplanındaydı; Çarlığı devirmeyi hedefliyor, demokratik cumhuriyet ve 8 saatlik işgünü istiyor, köylülüğün toprak talebini destekliyordu. Köylülük serfliğin kaldırılmasını ve toprak istiyor, cumhuriyet talebinde işçi sınıfını destekliyordu. Liberal burjuvaziye Çarlığı anayasal monarşiyale

sınırlamak peşindeydi. Ve tüm bu sınıfları temsil eden partiler, program, strateji, taktik ve örgütleriyle, uzun yıllardan beri sahnede idiler ve kendileri yönünden muhtemel bir devrime hazırlanıyorlardı. Devrim patlak verdiğinde ise konum ve hedeflerine göre onu etkilemeye ve yönlendirmeye çalıştılar.

Tunus’ta ve Mısır’daki halk ayaklanmalarında ise böyle bir muhteva ve yönelim yoktu. Sahnede bağımsız istemleri ve buna dayalı bağımsız eylemleriyle sınıflar ve siyasal özneler değil, fakat muazzam boyutlarda da olsa salt insan yığınları vardı. Sınıfsal kimlikleri üzerinden kendilerini gösteremeyen şekilsiz insan yığınları. Bundan dolayıdır ki bütün dikkatler ve temel istem, salt diktatörün gitmesi üzerinde odaklaştı ve öylece kaldı. Hareketin burjuva öğeleri bunu özellikle bu doğrultuda yönlendirdiler. Nitekim her iki ülkede de diktatör, geride tüm kurumlarıyla birlikte diktatörlüğü ve kendi 20-30 yıllık suç ortaklarını bırakarak bir yana çekilince de, hareket gücünü ve dinamizmini yitirdi.

7- Bu da bizi Tunus ve Mısır’ın bir başka hayati önemde dersine, düzenin kendini savunabilme yeteneği ve olanakları ile düzen kurumları hakkında taşınabilecek hayallerin böylesi tayin edici anlarda nasıl da büyük bir tuzağa dönüşebileceği gerçeğine getiriyor.

Endonezya’nın 33 yıllık faşist diktatörü Suharto’nun istifasının (21 Mayıs 1998) hemen ardından *Kızıl Bayrak*’ta yayınlanan başyazı (23 Mayıs 1998), “Suharto’nun İstifasıyla Halk Hareketi Dizginlenmeye Çalışılıyor” üst başlığı altında şu anlamlı ana başlığı taşıyordu: “**Diktatör Gitti, Diktatörlük Duruyor...**” Tunus’un 23 yıllık diktatörünün ülkeden kaçmak zorunda kalmasının ardından ortaya çıkan yeni durum da, ilerici-devrimci yayınlarda genellikle bu ifade ile özetlendi.

Aynı durum Tunus’un ardından Mısır’da da yaşandı. Ülkenin 31 yıllık diktatörü Hüsnü Mübarek sonunda istifa etmek zorunda kaldı, oysa düne kadar temsil ettiği rejim tüm yapıyla yerli yerinde duruyor. Üstelik salt kurumlarıyla değil yönetim kadrosuyla da. Mübarek’in ardından yönetimi rejimin belkemiği ordu devraldı. Ve ordu üzerinden dizginleri eline alan kişi, Yüksek Askeri Konsey’in başı Muhammed Hüseyin Tantavi, istifa etmek zorunda kalan 31 yıllık diktatörün 20 yıllık savunma bakanı ve 16 yıllık genelkurmay başkanı! Bu çarpıcı olgu bile kendi başına tüm durumu özetlemeye yetmektedir.

Şimdi de Mısır’daki bu güncel tablonun ışığında 1998 yılında Endonezya’da yaşananların anlamına bakalım. Sözünü ettiğimiz “**Diktatör Gitti, Diktatörlük Duruyor...**” yazısından aktarıyoruz: “33 yıllık çürümüş ve kokuşmuş bir baskı rejiminin simgesi olarak diktatör Suharto istifa etti, ama rejim tüm kişi ve kurumlarıyla yerli yerinde. Suharto gitti ama Suharto rejimi olduğu gibi duruyor. Büyük fedakarlıkları göze alarak ayağa kalkan milyonlarca insanla alay edercesine, istifa eden diktatör yerini sağ kolu olan adama bıraktı ve aynı anda bu ‘yeni başkan’ dört yıllık görev süresi için yemin etti. Bu operasyonun gerisinde doğal olarak emperyalizmin tam güdümündeki ordu var. Şu an halk hareketine karşı kurulan en güçlü barikat olan ordu, Suharto ailesinin güvenliğini sağlama sorumluluğunu üstlendiğini de açıkça ilan etti. Tüm bunlar, ayaklanan halk kitlelerinin ‘ipe çekilsin!’ dediği kanlı bir diktatöre kendini bu siper etme tutumu, Suharto rejiminin, onun en temel kurumu olarak ordunun, halk kitlelerine karşı yalnızca bir adım geri çekilerek giriştiği bir yeni tehdit ve meydan okumadan başka birşey değildir.” (H. Fırat, *Dünya Ortadoğu ve Türkiye*, Eksen Yay., s. 429)

Olayların Endonezya’daki bu gelişim seyri neredeyse

tamı tamına bugünkü Mısır’ı andırıyor. Suharto yerine Mübarek’i, Suharto’nun ‘sağ kolu’ yerine de Mübarek’in “20 yıllık savunma bakanı ve 16 yıllık genelkurmay başkanı” olan adamı koyun, böylece neredeyse tamı tamına aynı senaryoyu bulursunuz. İlkinde Sharto’nun ‘sağ kolu’ ve ikincisinde ise Yüksek Askeri Konsey’in başı Tantavi’nin görevden çekilen diktatöre hizmetlerinden ötürü şükranlarını sunması bile aynı. Senaryodaki tek fark, bunun iki farklı ülkede ve 13 yıllık zaman aralığı ile gerçekleşmiş olmasıdır.

Düzen kurumları hakkında taşınabilecek hayallerin büyük toplumsal fırtınalar döneminde nasıl da öldürücü sonuçlar yaratabileceğini bize 13 yıl önce Endonezya ve şimdi de Mısır gösteriyor. Üstelik aynı kurum, yani düzen ordusu üzerinden. Son elli yılın tüm acılı deneyimlerine rağmen hala da “orducu sosyalist” olmakla övünebilen ordu yalakalarının hiç de az olmadığı bizimki gibi bir ülkede, bu dersin apayrı bir önemi vardır.

-III-

Devrime hazırlanmak...

Kapitalist dünya ve emperyalist sistem, genel işleyişi içinde, son otuz yıldır, ama özellikle de dizginlerinden boşalmış halde son yirmi yıldır, gezegenimizin toplumsal fay hatlarında büyük enerji birikimleri yaratmaktadır. Bu birikim henüz büyük depremlere, ki bunlar toplumsal devrimler zinciri biçiminde sökün edecektir, yolaçmış olmasa da, öncü sarsıntıların ardı arkası kesilmemektedir. Tunus ve Mısır bunun güncel yeni örnekleri oldular.

Biz komünistler, nerede, ne zaman ve ne biçimde ortaya çıkacağını kestirememekle birlikte, hiçbir büyük toplumsal hareketi, isyanı ya da ayaklanmayı şaşırıca bulmuyoruz. Zira sistemin gidişatının toplumsal fay hatlarında sürekli patlama dinamikleri biriktirdiğini ve bunun da ilk sarsıntılar biçiminde kendini bir dönemdir dışarı vurmaya başladığını biliyoruz. Bu tespit, günümüz dünyasına ilişkin her devrimci tahlilin temel hareket noktası olmak zorundadır. Bu tespitte dayanmaksızın günümüz dünyasının temel süreçlerini anlamak olanaklı olamayacağı gibi, önümüzde uzanan ve giderek de yakınlaşmakta olan yeni tarihi döneme devrimci hazırlık da yapılamaz. Bu gerçeği görmek, görev ve hedeflerini bunun ışığında ele almak, kendini her bakımdan buna göre konumlandırmak ve hazırlamak, günümüz dünyasında gerçekten devrimci bir parti olabilmenin olmazsa olmaz koşulları arasındadır.

Bundan dolayıdır ki, bu değerlendirmenin girişine TKİP III. Kongresi Bildirisi’nden alınan pasaj, hemen devamında şu sözlere bağlanmaktadır:

“Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana eksenidir. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabalarını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz bir biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır.”

EKİM

Ekim / 272 / Nisan 2011

(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Gezi direnişine sınır ötesi destekler...

Türkiye’de bir günde hızla yayılan direniş, dünyanın farklı şehirlerinde gerçekleştirilen eylemlerle enternasyonal dayanışma’nın en güzel örneklerini de ortaya çıkardı.

Gezi Parkı protestoları ile başlayıp AKP’ye ve faşizme karşı öfkelerin dışa vurulduğu isyan, diğer ülkelerde yapılan dayanışma eylemleri ile desteklendi. Türkiye’de bir günde hızla yayılan direniş, dünyanın farklı şehirlerinde gerçekleştirilen eylemlerle enternasyonal dayanışma’nın en güzel örneklerini de ortaya çıkardı.

5 Haziran

Almanya **Bielefeld**’de dayanışma eylemi gerçekleştirildi. 600 kişinin katıldığı eylem saat 17.00’de kitlenin Bielefeld merkezindeki Jahnplatz Meydanı’ndaki dayanışma çadırının önünde toplanması ile başladı. Burada kısa konuşmalar ve açıklamalar yapıldı. Kısa bir bekleyişin ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüşün ardından Altstadt’a gelindi. Burada bir miting yapıldı.

4 Haziran

Paris’te, direnişin kalbi Taksim’le dayanışma eylemi, Paris’in turistik ve canlı semtlerinden Chatelet-Halles’te bin’in üzerinde katılımı ile gerçekleşti. Fransız görsel ve yazılı basınının yoğun ilgi gösterdiği eylem Fransızca-Türkçe yapılan konuşmaların yanı sıra çekilen halayların ardından devrim ve sosyalizm yolunda şehit düşenler şahında yapılan saygı duruşundan sonra Çav Bella marşıyla bitirildi.

Hollanda’nın **Amsterdam, Den Haag ve Rotterdam** şehirlerinde, Taksim’de başlayarak, “Her yer Taksim, her yer direniş!” şiarıyla Türkiye’ye yayılan, Gezi Parkı direnişini desteklemek için protesto mitingleri

gerçekleştirildi.

Hamburg’da Taksim’le Dayanışma Platformu’nun çağrısıyla bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşte en önde “Sivas, Roboski, Taksim, katil devlet hesap verecek” pankartı yer aldı. Yaklaşık 3 km yüründükten sonra Hamburg TC Konsolosluğu’nun önüne gelindi. Yapılan konuşmaların ardından miting sona erdi. Yürüyüşe 2 bin kişi katıldı.

3 Haziran

Devrimci Güç Birliği’nin çağrısı ile eylem gerçekleştirildi. Katılımcıların tümü direnişin sağladığı moralde kaynaklı olarak oldukça canlı ve coşkulu oldu. **Nürnberg** Lorenz Meydanı’nda başlayan ve şehrin merkezi güzargahından geçen yürüyüş Plarer Meydanı’nda yapılan konuşmalarla son buldu.

Eylemlerden biri de **Wuppertal** kentinde yapıldı. Eyleme MLPD ve BİR-KAR’ın yanısıra, aralarında Alevi Kültür Merkezi’nin de olduğu Wuppertal’daki tüm ilerici kurumlar katılım sağladı. Mitinge 1500 kişi katıldı. Kitle oldukça coşkulu ve canlıydı.

Stuttgart’ta vurgun projesi olan S21 Karşıtları Platformu ve İşsizlerin Mücadele Platformu Montagsdemo/Pazartesi Yürüyüşleri eylemcileri her hafta düzenli olarak yaptıkları Pazartesi eylemlerinin 3 Haziran ayağını, Taksim ve Türkiye halklarının direnişine adadılar. Stuttgart’ın merkezinde saat: 17.00’de açılış konuşmasıyla başlayan Montagsdemo eylemi, BİR-KAR adına yapılan konuşma ile devam etti. Saat: 18.00’de bitirilen eylemden sonra ağırlıklı olarak sosyal reformist bir karaktere sahip olan S21 karşıtı eylem alanına yürünerek gidildi. Konuşma platformundan Taksim direnişi selamlanarak, bu hafta yapılan eylemin Türkiye halklarına ithaf edildiği burada da açıklandı. Saat: 19.00’da bitirilen mitingden sonra Stuttgart Türk Konsolosluğu önüne yürüyüş yapılacağı duyurusu ile birlikte, konsoloğluğa doğru yürüyüş kolu harekete geçti. Asıl ağırlığını Almanlar’ın oluşturduğu ve rengarenk görüntüsüyle tam bir enternasyonalist görüntü sergileyen yürüyüş kolu, konsolosluk önünde yapılan konuşmalarla bitirildi.

2 Haziran

Yeşiller tarafından organize edilen eylem, **Essen** şehir merkezinde yaklaşık 500 kişinin katılımı ile gerçekleştirildi. Şehir merkezinde yapılan yürüyüşle alana gelindi. Eyleme Atatürkçü Düşünce Derneği taraftarları, MLKP, TKP/ML, DIDIF ve PKK taraftarı katıldı. Essen BİR-KAR taraftarları da eylemde yerini aldı. MLP’de, DKP ve otonomculardan bir grup da destek amacıyla eylemde yer aldı.

Almanya’nın **Frankfurt** kentinde bir yürüyüş

düzenlendi. Hesen Alevi Birlikleri Federasyonu tarafından ve ağırlıklı olarak internet üzerinden çağrısı yapılan yürüyüşe çoğunluğunu Alevi kitlesinin oluşturduğu çok çeşitli çevrelerden 3 bin civarında kişi katıldı. Saat: 15.00’de Hauptwache Meydanı’nda biraraya gelen (BİR-KAR, ADHK, ATİK, AGIF, YEK-Kom) ilerici ve devrimci kurumlar basın açıklaması yaparak gerici-dinci AKP hükümetini teşhir ettiler. Müzik ve marşlar eşliğinde halaylar çekildi. Değişik uluslardan insanlar eyleme destek sundu. Saat: 17.00’de Alevi kitlesinin alana gelmesiyle yürüyüşe geçildi. Yürüyüş kolu Römer Meydanı’nda bekleyen kitleyle birleşti. Devrimci kurumlar adına yapılan açıklamadan sonra yürüyüş sona erdi.

İngiltere’nin **Bournemouth** Alevi Kültür Merkezi’nin çağrısı ile düzenlenen eyleme yaklaşık 250 kişi katılarak destek verdi. Bournemouth Belediyesi önünde toplanan eylemciler, Türkçe-İngilizce döviz ve sloganlar ile şehir meydanına kadar yürüdü. Şehir meydanında Türkçe ve İngilizce okunan basın metninin ardından tekrar sloganlar ile Belediye binasına yürünerek eylem sonlandırıldı.

Almanya’nın **Köln** kentinde Taksim direnişiyle dayanışma amaçlı miting düzenlendi. Dom Kilisesi önünde başlayan mitingde Alevi örgütleri adına çeşitli konuşmalar gerçekleştirildi. Almanca ve Türkçe yapılan konuşma aralarında ise Grup Yorum elemanları ile Alevi sanatçılar çeşitli parçalar seslendirdiler. Miting, müzik dinletisi ve atılan sloganların ardından akşam saatlerine doğru sona erdi.

1 Haziran

Taksim direnişi etrafında başlayıp ülke geneline yayılan eylemler, yurtdışında yaşayan göçmen kitleler arasında da büyük bir heyecan ve coşkuyla karşılandı. Belli başlı merkezlerde Taksim direnişine paralel olarak, işçiler, gençler ve kadınlar da alanlara çıktılar. Dayanışma eylemleri düzenlediler. **Stuttgart** ve çevresinde yaşayan Türkiyeli emekçiler de, 1 Haziran günü düzenlenen yürüyüşe büyük bir ilgi gösterdiler, kendi hazırladıkları kartonlara yazılmış pankartlarıyla eyleme katıldılar. Eylemde Türkiyeli devrimci örgütlerin yanı sıra, ulusalcıların değişik renkleri de yer aldılar. Yürüyüşe Almanlar ellerinde S21’e karşı mücadelenin sembolleri ve şiarlarıyla katıldılar.

Türkiyeli ilerici-devrimci kurumlar ve Alevi derneklerinin çağrısıyla **Paris** Trocadero Meydanı’nda Taksim direnişiyle dayanışma mitingi gerçekleşti. Bir saat süren eylemde Taksim direnişiyle ilgili Fransızca ve Türkçe konuşmalar yapıldı.

Nürnberg şehir merkezinde spontane olarak Taksim’le dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme 400 kişi katıldı.

Türkiye'nin 1 Mayıs'ı: 15-16 Haziran direnişi

Volkan Yaraşır

1960'lar Osmanlı-Türkiye işçi sınıfı açısından bir tarihsel moment oldu. İşçi sınıfı 125 yıllık bir mayalanma, biriktirme sürecinden sonra ayağa kalktı.

İşçi sınıfı kendi otonomisinden beslenerek, toplumsal-maddi bir güç olduğunu gösterdi.

1960'lı yıllar sınıfın hem nicel, hem de nitel olarak hızla gelişimini beraberinde getirdi.

1961 Saraçhane Mitingi, 1963 Kavel Grevi, 1965 Kozlu Direnişi, 1966 Paşabahçe Grevi işçi hareketini şekillendiren eylemler oldu. Bu gelişmeler DİSK'in kuruluşuyla sonuçlandı. Aynı yıllarda yaşanan grevler sınıf mücadelesinin keskinleştiğini gösteriyordu. Grev çıkan işçi sayısı, grev başına düşen ortalama işçi sayısı ve grevde kaybedilen ortalama işgünü sayısında geçmiş yıllara oranla muazzam bir artış yaşandı. Bu göstergenin yanında çarpıcı bir gelişme de yasadışı direnişlerin, işgallerin ve gösterilerin sayısındaki yoğunlaşmaydı. Bu eylemler işçi sınıfının mücadele gücünü ve kolektif davranma yeteneğini açığa çıkardı.

Yükselen dalga bir yandan sendikali işçilerin mücadele yeteneğini artırırken, diğer yandan örgütsüz işçileri de hızla sendikal yapılara yöneltti. Sınıfın bilinç ve kimliği gelişti, örgütlenme ve eylem kapasitesi güçlendi.

1968 yılında Derby işgaliyle sınıf mücadelesinde yeni bir evre başladı. Derby'i aynı yıl içinde Altınel Pres Sanayi, Kavel Kablo, Emayetas işgalleri izledi. İşçi sınıfının mücadelesi hızla radikalleşti ve militanlaştı.

1969'da Alpagut işgali ve işçi denetimi son derece önemli bir deneyim oldu. İşçi sınıfı nasıl bir dünya istediğini kendiliğindenci bir tarzda ortaya koyuyordu. Alpagut'u 1970'te Günterm işçi denetimi izledi. Sungurlar işgali yıla damgasını vuran eylemlerden biriydi. Bu pratikler toplumsal mücadelenin eksenine işçi sınıfını yerleştiriyordu.

İşçi hareketinde yükseliş sermayeyi rahatsız etmiş ve önlemler alma ihtiyacı doğurmuştu. 1970 yılında 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nda değişiklik öngören iki kanun tasarısı parlamentoya sunuldu.

Sendikal hakları kısıtlayan bu yasa önerilerinin hedefi DİSK'ti.

Çünkü bu süreçte DİSK, bir çekim merkezi işlevi görerek, işçi sınıfının sınıfsal ve sendikal mücadelesinde önemli atılımlar kaydetmekte ve diğer toplumsal kesimlerin mücadelesinin gelişmesinde önemli roller üstlenmekteydi.

Bu anlamda DİSK'in ve genel olarak işçi sınıfının yükselen mücadelesinin engellenmesi finans kapitalin önündeki en temel sorundu.

İstenen DİSK'in tasfiyesiydi ve sendikal alanda devlet güdümlü Türk-İş'in tek örgüt olarak bırakılmasıydı. İşçi sınıfı bu politikalara karşı net bir

karşı duruş sergiledi. 15-16 Haziran Direnişi bir volkan gibi patladı.

Öfke ve isyan

15-16 Haziran Direnişi işçi hareketinin doruk noktası, aynı zamanda da geri çekilmenin başlangıcı oldu. Hareket bu eylemde politik boyutlar kazandı ve politik alana sıçradı. Her ne kadar talepler yasalara ve parlamentoya yönelmiş olsa da eylemler yasadışı olarak sokaklarda gerçekleşti. Fabrikalar sokaklarla, sokaklar fabrikayla buluştu. O güne dek tek tek fabrikalarda yürütülen mücadele işyeri çitlerini aşarak, genellik kazandı. Onlarca fabrika, on binlerce işçi birlikte eyleme çıktı. İşçi sınıfı toplumsal ve maddi bir güç olduğunu yaşayarak öğrendi. Kavganın içinde yıkıcı gücünün farkına vardı ve devletin ideolojik hegemonyasını parçalayacak adımlar attı.

1965-1970 arasında yaşanan eylemler ağırlıkta yeni bir sendikal arayışın ifadesiydi. Türk-İş'in işbirlikçi ve bürokratik yapısına karşı bir tavır alışı gösteriyordu. Bu direniş ve eylemlerde, kendine has örgütlenmeler doğmuştu. Ne var ki her eylemin ürettiği örgütlülük kendi işyeriyle sınırlı kalıyor, eylemin bitmesiyle de sönüyordu. İşgal, direniş ve değişik eylemler içinden çıkan öncü işçiler de, kendi işyeri sınırları düzeyinde hapsolmuş durumdaydılar. Çünkü her hareket tek başına başlayıp yaygınlaşmadan bitiyordu.

Kavganın anaforu

15-16 Haziran direnişi işçi sınıfının kolektif ayağa kalkışıydı. Sınıfın mevzi savaşından, cephe savaşına geçiydi. İşyeri sınırlarında kalan eylemler sokakla,

diğer fabrikalarla birleşti. İstanbul kavganın şehrine dönüştü.

15 Haziran'da ağırlıkta DİSK'li işçiler (Türk-İş'e üye işçilerle birlikte) sokakları işgal ettiler. 16 Haziran günü ilk günkü eyleme daha az katılmış olan Türk-İş'li işçiler, bu kez çoğunluğu oluşturuyordu. 15-16 Haziran direnişine katılan 168 işyerinin 121'inde Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçilerin bulunması bir gerçeği açığa çıkarıyordu. Sınıf kardeşliği ve dayanışması önünde her türlü bürokrasi dağıtılabildi.

15-16 Haziran ağırlıkla kendiliğinden bir kitle eylemiydi. Ama sınıfın kendiliğinden mücadelesinin bile ne kadar sarsıcı ve yıkıcı bir güce sahip olduğunu ortaya koyuyordu. Sınıf hareketinin biriktire biriktire geliştiği, kapitalist egemenlik ilişkilerinin kökten sorgulamasının ancak bu biriktirme sürecinin sonunda olabileceğini gösteriyordu.

15-16 Haziran bugündür

15-16 Haziran sınıftan öğrenmenin yaşamsal önemini ortaya koydu. Sınıfın yıkıcı gücünü dışa vurdu.

15-16 Haziran Direnişi basit bir anma günü değildi. Bugün açısından da son derece anlamlı mesajlarla yüklü bir direniş destanı ve anti kapitalist bir manifestodur.

15-16 Haziran "İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseridir!" şiarının somut bir pratiğidir.

Aslolan faaliyetin işçi sınıfı içinde yürütülmesini ve "başka bir dünya"nın ancak işçi sınıfıyla yaratılabileceğinin altını çizmektedir.

15-16 Haziran bugündür, dünden beslenen, bugünden geleceği kuran.

15-16 Haziran işçi direnişi yol gösteriyor...

İşçilerin birliği halkların kardeşliğini büyütelim!

Geleceğimiz, özgürlüğümüz, kardeşliğimiz, birliğimiz için 16 Haziran Pazar günü saat 15.00'te Gebze Trafo Meydanı'nda buluşalım.

Baskıların, yasakların, sosyal yıkım politikalarının, emperyalist savaşların, yağmanın, rantın dünya genelinde yoğunlaştığı bir dönemdeyiz. Türkiye'de sermaye sınıfının bu saldırıları en katmerli, en pervasız şekilde yaşıyor. Uzun yıllardır biriken öfke son bir haftadır sokaklara taştı. AKP iktidarının on yıllık saltanatına işçiler, emekçiler, gençler, ileriler, devrimciler "artık yeter" diyerek sokaklara taştı. Taksim-Gezi Parkı ile başlayan militan ve kitlesel mücadele Türkiye'nin birçok yerinde, şehir merkezlerinden mahallelere kadar her yeri sardı. Meydanlar özgürleştirildi, polis her türlü saldırısına/devlet terörüne karşı barikatlar kuruldu..

4 Haziran günü KESK grevini başlattı, kamu emekçileri sokaklara çıktı. Liseli, üniversiteli öğrenciler birçok yerde dersleri, sınavları boykot ederek sokağın sesini güçlendiriyor. DİSK, fabrikalarda iş bırakarak bu mücadeleyi büyütme kararı aldı. Toplumsal muhalefetin her kesimi kendi yaşadıkları sorunlardan hareketle taleplerini yükseltiyor. Ve gerici-faşist rejime karşı omuz omuza yürüyerek katillerin, rantçıların, asalakların hesap vermesini istiyor.

1970 yılında gerçekleşen 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümüne bu gelişmelerle birlikte ilerliyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak 16 Haziran Pazar günü Gebze'de gerçekleştireceğimiz "15-16 Haziran işçi direnişi yol gösteriyor! İşçilerin birliği halkların kardeşliğini büyütelim!" mitingi işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların taleplerini

yükseltecekleri mücadele günü olmalıdır.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa, AKP'nin emperyalizme taşeronluğuna, "barış süreci" adı altında tasfiyeyi amaçlayan aldatmacalara karşı halkların kardeşliğini büyütme için buluşalım.

UIS'e, kıdem tazminatının gaspına, taşeronlaştırmaya, iş cinayetlerine, kölece ve güvencesiz çalışma koşullarına karşı işçilerin birliğini güçlendirmek için buluşalım.

MESS'in dayatmalarına, Türk Metal'in ihanetine karşı metal işçilerin taleplerine sahip çıkmak için buluşalım.

HES'lere, yeşil alanların, tarihi/kültürel mirasın sermayeye peşkeş çekilmesine, doğanın talanına karşı doğaya ve insanca yaşama sahip çıkmak için buluşalım.

Sağlığın, eğitimin ticarileştirilmesine karşı parasız sağlık, parasız eğitim için buluşalım.

Geleceğimiz, özgürlüğümüz, kardeşliğimiz, birliğimiz için 16 Haziran Pazar günü saat 15.00'te Gebze Trafo Meydanı'nda buluşalım.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
04.06.13

Miting Programı:

Tarih: 16 Haziran (Pazar)

Toplanma: 15:00 Gebze Trafo Meydanı (14:30 – Toplanma)

Miting yeri ve saati: Gebze Cumhuriyet Meydanı 15:30

"Hayat durmuş, sınıf ayağa kalkmıştı"

Tiyatro Simurg'dan tiyatrocü Mehmet Esatoğlu ile 15-16 Haziran ve o dönem üzerine konuştuk...

15-16 Haziran işçi direnişi ile ilgili düşüncelerinizi okurlarımızla paylaşır mısınız?

15-16 Haziran işçi direnişi basit bir ayaklanma değildir. Dönemin dinamizmi her yerde etkiliydi. O dönemde Denizler sokakları başka hale sokmuştur. Öğrenciler için bir önder olmuştu ve öğrenciler için kendini hep öne atardı. Gençlik cepesinde eylemlilikler olurken Türkiye'de de bir sınıf yaşıyordu. Bu sınıf kötü şartlarla çalıştırılıp az para verilen, üretimden gelen güçlerinden başka bir şeyleri olmayan işçi sınıfıydı. 60 sonrası dönemde ise bu işçi sınıfı örgütlenip kendinin güç olduğunu fark eder.

Emekçiler alt kültüre sahiptir. Böyle olmasından kaynaklı korkarlar ve çaresiz olduklarını düşünürler. O dönem DİSK'i var edenler de işçilerin yanındadır. Diğer bir sendika olan Türk-İş ise satılmış bir sendikadır. Sınıfın yanında yer alan DİSK patronlara taleplerle gitmeye başladı, çünkü taban bunu istiyordu. O dönemki dürüst işçi ahlakı taşıyan adamlar emeği bilirdi. Siyasetçiler ise halkı ayakta uyutmasını bilirdi. 15-16 Haziran işçi direnişinde eyleme her yerden akın akın insan geliyordu. Hayat durmuştu sınıf ayağa kalkmıştı. Aslında bütün bunlar gerçekleşirken bir yandan teslimiyet konuşması yapıldı ve hareketin önüne geçildi.

12 Eylül darbesinin ana hedefi işçi sınıfıydı. Hatta işçilerin ilk eylemi tazminat hakkının gasp edilmesiydi. 12 Eylül faşist darbesi de işçi sınıfını sadece 5-6 yıl susturabildi. Tekrardan işçi sınıfı ayaklandı ve tekrardan büyük bir direniş olan Zonguldak direnişi oldu. Bölgesel birçok direniş oldu ama bu direnişlerin bir bir tepelerine bindirildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Trakya'da 15-16 Haziran etkinliğine çağrı...

Trakya İşçi Birliği, 17 Haziran Pazartesi günü gerçekleştireceği etkinliğin duyurusunu yaygın bir şekilde yapmaya devam ediyor.

Etkinlik duyurusunu içeren afişler Çorlu'nun ardından Lüleburgaz ve Çerkezköy'de de yapıldı. "Ne geçmiş tükendi ne yarınlar! /15-16 Haziran direnişi yol gösteriyor – Trakya İşçi Birliği" şiarlı ve programın içeriğinin yazılı olduğu afişler Lüleburgaz ve Çerkezköy'de işçi geçiş noktaları ve merkezi noktalara yaygın olarak yapıldı.

Afiş çalışmaları belli aralıklarla devam edecek. Trakya İşçi Birliği, 15-16 Haziran direnişinin tarihsel önemi ve etkinliğe çağrı içerikli bildiriler de dağıtacak.

Kızıl Bayrak / Trakya

Ermenegildo Zegna/İsmacco işçileri:

“Yeni 15-16 Haziranlar yaratabiliriz!”

Sendikalaştıkları için işten atılan direnişçi İsmacco işçileri ile direnişleri ve 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi üzerine konuştuk...

- Uzun süredir direniştesiniz. İlk günden bugüne direnişinizi özetleyebilir misiniz?

Fikriye Akgül: 18 Aralık 2012’de işten atılmamızdan bu yana, patron ve ustabaşlarının tutumlarında herhangi olumlu bir değişiklik yok. O zaman nasıl baskılar varsa bugün de baskılar devam ediyor. Bugün direnişimizin 166. günündeyiz. 166 gündür fabrika içinde çalışan arkadaşlarımızın sınırları yıpranmış durumda ve biz onlarla görüştüğümüzde “Sabah işe giderken acaba bugün ne olacak, aynı savaş ortamı gibi, birkaç işçiyi bize karşı kıskırtmaları ve sürekli gözlemlenmek çok sinir bozucu” diyorlar. Bunlara dayanamayıp hem sendikalı hem sendikasız 30 kadar işçi arkadaşım işten ayrıldı. Bunların 10’u sendikalı. “Artık dayanamıyorum... Psikolojim bozuldu... İyi değilim... Huzursuzum...” diyerek ayrılanlar var. Ve işten atılan arkadaşlarımız da tazminatsız atıldılar. Tazminatlarını almasınlar diye 25. maddeden atıldılar.

Bu direniş içeriye büyük korku verdi. İçerde açıktan sendika çalışması yürüten 5 arkadaşımız işten atılmadan önce baskılar yoğun bir şekilde devam ediyordu. Bu arkadaşlarımızdan iki tanesi işten atılmadan önce müdürün içerde konseye seçtiği 10 işçiden ikisiydi. İşçiler ve oradaki yöneticiler tarafından seçilmiş temsilcilerdi. Ama sendika faaliyeti yürüttükleri açığa çıkınca da “Bunlar işçi düşmanı, oranın huzurunu bozmaya çalışan kişiler” olarak itham edildiler. Toplantılarında açık hedef gösterilmişlerdi ve işten atılmışlardı.

Herkes kredilerle ve borçlarla yaşıyor. İşçiler şöyle düşünüyor: “5’te çıkıyorum, giderim merdiven altında, şurada burada çalışırım, hayatımı devam ettiririm. En azından bir süre de böyle yaşarım...” Fabrikada koşulların iyileştirilmesi için bir talep var. Seçilen 10 kişilik işçi konseyi işçilerin taleplerini müdüre götürüp iletilmişlerdi. Talepler neydi? En azından iki ikramiyenin olması, ücretlerin ve sosyal hakların iyileştirilmesi yönünde bir söz alınmıştı. Bunlar olacaktı ama bir hafta önce paket açıklandı. Paketten şu çıktı: Sendika düşmanı şefler ödüllendirildi. Onlara yüksek maaş çıktı. İşçilere ise izne çıkarken 200-300€ ve bir de prim çıktı. Mesela orada şöyle bir koşul var. Diyor ki “sen üretimini %100’ün üzerine çıkarmak zorundasın yoksa prim alamayacaksın.” Paketten işçiye faydalı bir şey çıkmadı. İşçilere at gözlüğü takarak yarışa sokmaya çalışıyorlar. İşten ayrılan ve atılan 9-10 işçi deneyimli işçilerdi. İşçileri böyle bir yarışa sokarak üretimi devam ettirmeye çalışıyorlar.

Celal Aydın: Oradaki arkadaşlarımıza sendikaya yönelmemesi için bir paket sundular. Bu paket işçilere boş çıktı. O paketten çıkanlar idare için çıktı. Hem zam olarak hem de prim olarak. Bugün burada işçilere senelik

izin zamanlarında prim çıktı, başka bir şey çıkmadı.

- Cumartesi eylemleri yapıyorsunuz. Eylemlere ilgi nasıl?

Celal Aydın: Karşıda iki tane Ermenegildo Zegna mağazası var. Bir hafta İstinye’deki, bir hafta da Nişantaşı’ndaki mağazalara giderek eylem yapıyoruz. İstinye Park’ta güvenlik görevlileriyle aramızda arbede çıkmıştı bir eylem sırasında. Saldırımlardaki bize. Ama güzel geçti bence, çok iyi oldu. Bu şekilde yani.

Fikriye Akgül: İstinye Park’ta iki kapı var. Biri patronların, zenginlerin girdiği kapı, diğeri de biraz daha alt tabaka insanların girdiği kapı. İnsanlar şuna alışmış, burjuvaların kullandığı kapıya kimseyi sokmuyorlar, yaklaştırmıyorlar. Ama “Şurada bir kapı var orada yapabilirsin. Gelenler orada eylem yapıyor” diyorlar. Ama biz diğer kapıda eylem yapmak istedik. Çünkü İsmacco’nun fabrika satış mağazası tam karşısındaydı. Oradaki güvenlikler ise adeta özel talimat almışçasına, kudurmuşça saldırdılar. Yani onların amirlerine kadar söyledik “Kim eğitmiş bunları, böyle bir şey olamaz. Sonuçta sen işten atıldığında yarın ben gelip sana yardıma koşacağım. Çok vahşice yaptığın” dedim. Şu bir gerçek ki bizi orda görmemek için her türlü önlemlerini alıyorlar.

Bir de şunu ekleyeyim. Sendikal Güç Birliği Platformu(SGBP) kadın örgütleri bir karar almışlardı; bu mağazalar önünde kadınlar olarak basın açıklamaları yapıp, mücadelemizi desteklediklerini ilan edeceklerdi. Ama bu haftaki Gezi Parkı direnişinden dolayı yapılamadı. Biz de dolayısı ile Gezi Parkı’na gitmiş olduk.

- Gezi Parkı direnişi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Fikriye Akgül: AKP iktidarının bize sunduğu insanca yaşam, insanca çalışma koşulları, insanca ücrete dair hiçbir şey yok. Zaten insan karşıtı bir tutumu var. Bunu zaten defalarca kez kanıtlamıştı. 1 Mayıs’ta işçileri, emekçileri 1 Mayıs Alanı’na sokmama kararı, orayı kullanamazsınız ilanından sonra, gaz bombalarıyla her tarafı kullanılmayacak, yaşanılmayacak hale getirdi. Aslında biz şunu gördük, Gezi Parkı’nda ve Taksim’de insan sayısı 1 milyonu bulmuştu. Demek ki orada 1 Mayıs kutlanabilirmiş. Yani burada çok keyfi bir tutum var. Bu tutum işçi ve emekçilere karşı alınmış keyfi bir tutum. Hani siz ne isterseniz ben buna karşıyım, bunu yaparım dayatması var.

Bu olay da artık Gezi Parkı meselesi olmaktan çoktan çıktı. Bir yanda Hava-İş direnişi varken, Hava-İş direnişini boşa çıkarmak için hükümet-patron-polis işbirliği yapıp çabalyorsa, diğer tarafta çorap işçilerinin talepleri var örgütlenme istekleri var. Grev tartışması var. Yine nakış işçilerinin benzer bir süreci var. Öncesinde Diyarbakır’da tuğla işçilerinin mücadelesi var. Yani alttan alta kaynama var. DHL’de arkadaşlarımız var.

Alttan alta kaynama var ama Gezi Parkı bunun patlama noktası oldu. Bu güne kadar her yönüyle bakalım, tüm renkleriyle, tüm farklılıklarıyla insanları bir araya getirmek o kadar zor ki bugünü yaratmak, bugünü yaşamak bize uzak görünüyordu ama artık insanların patlama noktası buradan oldu. Orada sonuçta grevdeki işçi de var işsiz de var, yozlaştırılan futbola karşı bir grup da vardı. Kendini ifade etmek isteyen herkes sokakları işgal etmişti. Halkın artık tahammül edemeyeceği bir yere geldi. Bunun çıkış yolu da birlikte mücadele etmektir.

Sürekli olarak şunu da kınıyorum, CHP buradan rant sağlamaya çalışıyor. Sonuçta herkes biliyor; o park birilerine peşkeş çekildiye, bu kararın altında CHP’nin de imzası vardı. Gezi Parkı meselesinde de CHP belediye meclis üyelerinin imzası duruyor. Orada günlerce olaylar yaşandı, insanlar günlerce gaz bombalarına direniyor. Yaralılar var yüzlerce. Bütün basın bunu gösterirken, patron basını bunu kapatıyor. Orası polisten arındıktan sonra, halk girince CHP Genel Başkanı da oraya geliyor. Biz de oradaydık. Çatışmalar bittikten sonra girdi. Çatışmalarda yer almadı, ne zamanki o alan kazanıldı o zaman girdi. Ankara’da, diğer illerde o şiddet devam ediyor. Bu işin neresindesin? Hayır, rant derdinde. Bunu kendine avantaja çevirmenin peşinde. AKP gider, CHP gelir. Buna karşı işçilerin ve emekçilerin kendi talepleri, çıkarları etrafında kesinlikle örgütlenmesi gerekiyor.

- BDSF’nin etkinlik çağrısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Fikriye Akgül: 15-16 Haziran işçi sınıfına bırakılmış en büyük armağanlardan birisidir. Oradan doğru baktığımızda 15-16 Haziranlar’ı bugüne kadar sürekli olarak anlatılarak geldi ama geldiğimiz süreçte yeni 15-16 Haziranlar yaratmak gerekiyor. Bu tek başına sokağa çıkıp bağırarak değil tamamen ezici, köleleştirici bir zihniyete karşı, AKP ve onun gibi anlayışlara karşı işçi sınıfının yeni 15-16 Haziranlara ihtiyacı var. Aslında şu patlama noktası bu dönem 15-16 Haziranları daha da güçlü kılacaktır. Ben öyle düşünüyorum. Emekçilerin, gençlerin, kadınların herkesin yeniden uyanışı, üzerinden ölü toprağını atma sürecidir. Yani bu çalışmalarını biraz daha güçlü tutmak daha direngen olmak gerekir. Şöyle kararlar alınabilir, öğrenciler bir gün okula gitmeyebilir, fabrikalarda yemek boykotu yapılabilir. Sendikalar ciddi kararlar alabilir; iş durdurma, geç iş başı yapma, grev olabilir.

Bugün Gezi Parkı meselesinde de böyle kararlar alınmasını bekliyorsun. Sendikalar cephesinden ise anlamlı adımlar atılmamıştır. Eğer buralardan yükselen toplumsal muhalefette mücadeleci hareketler sonuna kadar götürebilirse yeni 15-16 Haziranlar yaratılır.

Kızıl Bayrak / Tuzla

“Festival çalışmalarımız ilgiyle karşılanıyor”

BİR-KAR temsilcisiyle 15-16 Haziran'da Lozan'da gerçekleşecek olan festival üzerine konuştuk...

- Festival gibi iddialı bir etkinlik örgütlemeyi hangi ihtiyacın ürünü olarak gündeminize aldınız?

- İsviçre'de biz de dahil olmak üzere Türkiyeli-Kürdistanlı ilerici ve devrimci akımların politik çalışmaları genellikle takvimsel süreçlere endeksli (Kürt hareketi bunun dışındadır) gece, panel, seminer gibi salon etkinlikleri biçiminde örgütlenmektedir. Bunlar elbette gerekli olmakla birlikte kanıksanır hale de gelmişlerdir. İkinci ve önemli bir nokta ise, Türkiye'nin politik takvimsel gündemlerinin çoğu şu veya bu şekilde çeşitli politik etkinliklere konu edilmektedir. Fakat Türkiye tarihinde ve üstelik işçi sınıfı hareketi cephesinden çok önemli bir yer tutan 15-16 Haziran gibi büyük bir işçi direnişi hatırlanmamakta, anılmamakta ve yurtdışındaki genç kuşaklara taşınmamaktadır. İşte, biz henüz aşılamayan bu büyük direnişi “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği” şiarı altında anmayı, bu vesileyle dikatleri tekrar işçi sınıfına çekmeyi ve elbette bunu da bölgemizde daha etkili ve giderek kalıcı bir politik çalışmanın ve yeni güçlere ulaşmanın vesilesi olarak bir başlangıç adımı ihtiyacıyla, festivali gündemimize aldık. Sınıf devrimcilerinin geleneksel olarak düzenlediği Mamak Kültür-Sanat Festivali de bizim esin kaynağımızdır.

Güçlerimizin sınırlılığı, zayıflığı, genç ve deneyimsiz oluşu ve Lozan'daki Türkiyeli, Kürdistanlı kitle potansiyelinin azlığı düşünüldüğünde festival gibi bir etkinlik örgütleme fikrini netleştirmek tabii ki bizim için de kolay olmadı. Aslında böylesi bir festival örgütleme fikri iki yıl önce gündemimize girmişti. Geçen yıl bunu örgütlemek üzere kendi aramızda bir dizi somut tartışmalar yürüttük ama bunun olgunlaşması ve uygulanabilme inancı bu yıl somutlandı. Önceki bir dizi etkinliklerimizin yanı sıra özellikle de geçen yıl 6 Mayıs Denizler'i anma etkinliğimizi açık alanda gerçekleştirmiş, buradaki başarılı sonuç, festival örgütlemenin güçlü bir zemini olduğunu görmemizi sağlamıştı. Festivali asgari bir başarıyla gerçekleştirebilme inancımızı elbette ki herşeyden önce devrimci sınıf partisinin varlığına ve ondan aldığımız güce borçluyuz. İkincisi, bu inancı yıllardır bölgemizdeki emeğimize ve emeğimizin sunduğu belli imkanlara borçluyuz. Kendi öz güçlerimiz doğru ve amaca uygun yönlendirilirse, çevre ilişkilerimiz çalışmanın bir parçası haline getirilirse, çalışma düzenli ve disiplinli olarak denetlenir ve kolektif olarak yürütülürse, araç ve yöntemler isabetli saptanır ve olağanı aşan bir enerjiyle çalışılır, gerekli irade ve inanç ortaya konulursa sınırlı güçlerle de çok şey başarılacağını ayrıca biliyoruz.

- Festivalinizde gündem olarak 15-16 Haziran'ı seçmenizdeki amaç nedir?

Dünya olaylarının gelişim seyri düşünüldüğünde “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” şiarını günümüz dünyasında işçi sınıfı ve ezilen halklar için yaşamsal önemde görüyoruz. İnsanlığın karşı karşıya bulunduğu sorunların, yaşanan yıkımların son bulmasının bu şiarın gerçekleşmesiyle sıkı bağı olduğuna inanıyoruz. Eğer asalak sömürücü kapitalist sınıflar ve onların temsilcileri insanlığa büyük acılar yaşatmayı başarabiliyorlarsa, tek tek ülkelerde ve dünya ölçüsünde, işçilerin devrimci örgütlü birliği sağlanamadığı ve halkların devrimci kardeşliği gerçekleştirilip güçlendirilemediği içindir. Bunun yaşadığımız Avrupa ülkelerindeki somut karşılığı güçlenen ve gelişen yabancı düşmanlığı, ırkçılık ve sivil faşist hareketlerdir.

Yaşadığımız ülkelerdeki çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin devrimci sınıf birliğinin sağlanabilmesi ırkçılığın da panzehiri olur. Festivalimizin şiarını bu bakış açısıyla saptamış olduk.

15-16 Haziran işçi direnişini seçmemizdeki amaç ise aynı zamanda bu bakış açısıyla ilgilidir. Bu görkemli direniş bütün uluslardan işçileri aynı amaç için bir araya getirmiş ve bir sınıf olarak davranmalarını sağlamıştı. İkincisi, Türkiye proleteryaasının bu büyük eylemi, Avrupa'daki ilerici ve devrimci yapılar açısından hakettiği ilgiyi bulmadığı, hatta hatırlanmadığı inancındayız. Oysa, Türkiye işçi sınıfı 15-16 Haziran büyük işçi direnişiyle Türkiye'de özellikle de devrimci hareket açısından önemli bir dönüm noktası olmuştur.

Ayrıca bu toplum burjuvazi ve proleterya olmak üzere iki temel sınıftan oluşuyor. Dolayısıyla bu iki sınıfın çıkarları, değerleri, kültürleri asla aynı değildir. Dolayısıyla bizler de işçi sınıfına ait olduğumuza göre kendi mücadele tarihimizi, değerlerimizi, kültürümüzü kendi gençlerimize, yeni kuşak işçilere anlatmanın önemli olduğuna inanıyoruz.

- Festival çalışmalarının karşınıza çıkardığı güçlüklerden ve olanaklardan söz eder misiniz?

Öncelikle içinde bulunduğumuz güçlüklerimizden kısaca söz etmeliyim. Herşeyden önce güçlerimiz sınırlı, genç ve deneyimsizdirler. Bu sorunlar karşısında insiyatifli davranmayı, çözüm gücü olmayı zorlaştırıyor. Bir başka güçlük alanı ise festivalimizin kültür-sanat programını tamamen kendi olanaklarımız üzerinden hazırlama yoluna gitmektir. Örneğin, genç arkadaşlarımızla tiyatro, folklor vb. çalışmalar örgütlemenin düşünüldüğünden öte zorluklar yarattığını gördük. Bu türden çalışmaları ciddiye alacak, sorumluluk üstlenecek ve disiplinle sürdürecektir yeterli insandan yoksun olmak başlı başına bir zorluk

alanı. Bunun için ilk başlangıç adımlarımızı mümkün olduğunca geniş bir insan gurubuyla attık. Zira çalışmalara katılacakların bir kısmının süreç içinde çalışmalara uyum sağlamayıp dışına düşeceğini biliyorduk. Nitekim böyle de oldu. Bir başka zorluk alanımız ise çalışmalarımızı sürdüreceğimiz bir mekandan yoksun olmaktır. Bu durumu bazen evlerimizi, bazen dışarıda bir piknik alanını kullanarak, bazen de salonlara kira ödeyerek aşma yoluna gidiyoruz. Olanaklarımıza gelince, her şeyden önce bu festivali organize edecek temel güçlerimizdeki motivasyon ve kararlılıktır. Festival faaliyetinin parçası haline gelen herkeste büyük bir heyecan ve coşku egemendir. Çalışan herkes ve komitemiz belli bir uyum içindedir. Festivalin bize sağladığı en anlamlı olanak ise sıradan çevre ilişkilerimizi çalışmanın bir parçası haline getirebilmek ve atıl güçlerimizi harekete geçirerek işlevli olmalarını sağlamak, sorumluluk bilincini geliştirmek oldu.

- Çalışmalarınız yerelinizde ne türden tepkilere konu oldu?

Festival çalışmalarımız iki hafta önce başlamadı. İki hafta önce festivalimizin dışarıya yönelik propaganda ve duyurusunu yaparak bilet dağıtımını başlattık. Oysa, biz bu festival çalışmasına çok erken bir tarihte (programın oluşması ve hazırlıkları üzerinden) başladık. Geline yerde çalışmalarımızın düzeyi hakkında şunu söyleyebilirim. Program alanında (tiyatro ve folklor benzeri) halen epey bir sorunumuz olmakla birlikte önemli bir mesafe aldık. Karşılaştığımız sorunları hızla çözmek alanında daha deneyimli hale geldik.

Teknik ve görsel alandaki tüm hazırlıklarımızı esas itibariyle tamamlamış bulunmaktayız. Kahve propogandaları eşliğinde yerelimizde yoğun afişleme çalışmalarına başladık. Şu an yoğun bilet dağıtımı, ve propaganda süreci içindeyiz. Önümüzdeki süreyi esas olarak hedeflediğimiz kitle katılımını gerçekleştirmek için kullanacağız. İki hafta önce başladığımız bilet dağıtımı ve propogandamızın karşılığı umut verici. Çağrılarımız ve propogandamız belli bir karşılık görüyor ve ilgiyle karşılanıyor. Kritik bir aşamaya girmiş bulunuyoruz. Bu an itibariyle gerek iç ortamımızda gerek dışarıya yönelik çalışmalarımızda sıkıntısını yaşadığımız bazı sorunlarımız var. Bunları olağan karşılıyor, kararlılıkla aşıp 16 Haziran'da gerçekleştireceğimiz festivalimizin başarısına kilitlemiş bulunuyoruz.

Türk Metal çetesini kovalım!

Haklı taleplerimizi MESS'ten söke söke alalım!

Bugün de yapmamız gereken satış sözleşmesine karşı ayağa kalmaktır. Ama elbette geçmişte yaşadığımız bu yenilgilerden öğreneceğiz, aynı hatalara düşmeyeceğiz.

Metal işçisi arkadaş!

MESS ve Türk Metal arasında oynanan satış oyununun son perdesi dün oynandı. Gece yarısı Türk Metal yaptığı açıklamayla "zafer" kazandığını ilan etti. Oysa bu koca bir yalandan başka bir şey değildir. Türk Metal, metal işçisinin gözüne baka baka yalan söylemekte satış sözleşmesini yutturmaya çalışmaktadır.

Elbette satış sözleşmesine imza atmak, Türk Metal için büyük bir zaferdir. Onbinlerce metal işçisinin emeğini, geleceğini bir kez daha masada MESS'e peşkeş çekmiştir. Türk Metal'in "Zaferi" metal işçisinin satışlarıdır.

Satıştır çünkü masaya ilk 6 ay için 40 kuruş+yüzde 18 zam talebiyle oturanlar, ancak 20 kuruş+yüzde 7 oranında bir zam alabilmişlerdir. Ama rakamlarla oynayıp öyle bir hesap cambazlığı yapıyorlar ki, ortalama yüzde 14 rakamını metal işçisinin gözüne sokuyorlar. Oysa bu rakam ilk 6 ay için değil, 1 yıllık dönem için geçerlidir. Türk Metal metal işçisini cahil sanıyor, böyle cambazlıklarla gözünü boyayıp kandırabileceğini sanıyor.

Taleplerimizi karşılamayan, üstüne de onayımız alınmadan imzalanan bu belgenin hiçbir meşruluğu yoktur. Bu nedenle satış sözleşmesini tanımamalıyız. Buna rağmen satış sözleşmesini bize dayatan Türk Metal çetesini de sırtımızdan atmamızdır.

Metal işçisi arkadaş!

Türk Metal bu satışı bize yutturmak için, "mücadele ettik, MESS'i de bu noktaya getirdik" diyerek yatıştırılmaya çalışıyor.

Elbette bugün MESS üç kuruş da olsa fazla bir zam vermişse bu her şeyden önce metal işçisinin Türk Metal'i de eyleme zorlayan iradesinden dolayıdır. Hiç kuşkumuz olmasın ki eğer Bosch işçilerinin çıkışı, eğer Renault işçilerinin öfkesi

olmasıydı, eğer fabrikalar barut fıçısı haline gelmemiş olsaydı bu kadarını dahi yapmayacaklardı.

Ama hepimiz biliyoruz ki, Türk Metal gibi bir satış şebekesi olmasaydı metal işçisi yüzde 18'leri değil çok daha fazlasını da alırdı. Bunun için gerekirse grev silahını kullanır ve MESS'e diz çöktürebilirdi.

Metal işçileri grev silahını kullanmaktan çekinmediklerini Türk Metal'e gösteriyor, bunun için grev tarihi de istiyorlardı. Ama satıştan başka bir amacı olmayan Türk Metal yönetimi, metal işçisinin bu iradesini hiçe sayıp bu satış sözleşmesine imzayı attı. Bunun için "ancak bu kadarını alabildik" diyenler yalan söylüyor.

Arkadaşlar!

Bu göz göre göre gelen satışın hesabını Türk Metal'den sormalıyız. Bizi satanları fabrikalardan kovmalı, sırtımızdan atmamız, onlardan kurtulmalıyız.

Bununla birlikte hiç kimse imzalar atıldı, yapılacak bir şey yok dememelidir. Çünkü önemli olan biz işçilerin bu sözleşmeyi nasıl gördüğümüzdür. Temsilcimiz olarak kabul etmediğimiz bir şebekenin imza attığı, taleplerimize karşılık vermeyen bir sözleşmenin hiçbir hükmü olamaz.

Bunun için öncelikle bu sözleşmeyi kabul etmediğimiz konusunda net bir irade oluşturmalı, sonra da haklı taleplerimizi içeren yeni bir sözleşmeyi

hep birlikte MESS'in önüne koymalıyız. Unutmayalım ki bu yolda yalnız değiliz, Birleşik Metal'de örgütlü metal işçileri de mücadeleyi sürdürüyorlar. Bunun için onlarla mücadeleyi ortaklaştırmalı, metal işçisinin tabandan birliğini yaratarak MESS'i ezecek bir güç yaratmalıyız.

Arkadaşlar!

Metal işçileri bu satış şebekesinden kurtulmak için geçmişte de harekete geçti. Örneğin 1998 yılında satış sözleşmesi imzalandığında birçok fabrikada ayağa kalkmıştık. Son olarak bu dönem taslaklar açıklandığında da Renault'ta, Arçelik'te aynı yolu tutmuştuk. Fakat ayağa kalkmamıza rağmen amacımıza ulaşamadık.

Bugün de yapmamız gereken satış sözleşmesine karşı ayağa kalmaktır. Ama elbette geçmişte yaşadığımız bu yenilgilerden öğreneceğiz, aynı hatalara düşmeyeceğiz.

Deneyimlerimiz gösteriyor ki yenilgilerimizin en büyük nedeni sonuna kadar hareket edebilecek bir iş birliğine sahip olmamaktır. Bir yumruk gibi sonuna kadar hareket edemediğimiz için bir süre sonra MESS ve Türk Metal çetesi elbirliği yapıp yeniden kontrolü ele geçirdiler.

Bunun için yapmamız gereken ilk iş, fabrikalarda sözü dinlenir ve güvenilir deneyimli ve bilinçli işçilerden bir komite oluşturmaktır. Bu komite fiilen yönetim rolü oynayacak ve bir yerden sonra da Türk Metal'i altettikten sonra MESS'in karşısında irademizi temsil edecektir. Elbette zafere ulaşmak tek bir fabrikada verilecek mücadeleyle mümkün değildir. Bunun için tek tek fabrikalarda oluşturacağımız komiteleri fabrikalar arasında koordinasyonu sağlayacak bir örgütlenme ile merkezileştirmeliyiz.

Arkadaşlar!

Satış sözleşmesine karşı gösterdiğimiz öfke son derece haklı ve meşrudur. Ama önemli olan bu tepkimizi kararlı ve bilinçli bir şekilde sonuca götürmektir. Yani Türk Metal asalağından kurtulmak ve MESS'i yenebilmektir. MESS ve Türk Metal'in baskı ve yıldırma girişimlerine karşı hazırlıklı olmalı, tok bir tutum göstermeliyiz. Gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı tek vücut olmalı, buna cüret edenlerin heveslerini kursaklarında bırakmalıyız.

Gün hesap sorma ve geleceğimize sahip çıkma günüdür. Gün yıllardır sırtımızda taşıdığımız asalaklardan kurtulma günüdür. Gün haklarımızı söke söke alma günüdür.

“Hepimiz ÇAPULCUYUZ!”

5 Haziran 2013 | İstanbul

Gezi Parkı protestoları ile başlayan ve tüm Türkiye’ye yayılan direniş nedeni ile grevlerini bir gün öne alan KESK, 5 Haziran’da iş bırakarak greve çıktı. Kamu emekçileri, uyarı niteliğinde ve “İnsanca bir yaşam, güvenceli iş ve güvenli gelecek, demokratik bir Türkiye” talebiyle gerçekleştirdiklerini açıkladıkları grevin ardından alanlara çıktılar. DİSK’e bağlı bazı sendikalar da iş bırakarak alanlara çıktı.

İstanbul

KESK, işyerlerinden çıkarak bulunduğu ortak noktalardan Taksim Meydanı’na yürüdü. Avrupa Yakası’nda Unkapanı İMÇ önünde buluşan KESK üyeleri buradan yürümeye başladı.

Anadolu Yakası’ndan gelen KESK’liler ise Karaköy’den yürüyüşe başlayarak, Unkapanı’ndan gelen kolla birleşti.

Birleşen kollar TRT önünden geçerken medyanın yandaş tutumunu sloganlarla protesto etti. Burada 1 yıl aşkındır direnen ve 15 Mayıs’tan itibaren grevde olan Hava-İş üyeleri yürüyüşe katıldı.

Tarlabaşı’nda bulunan Taksim Karakolu önünde geçilirken, kısa bekleyle polis terörü prototo edildi. Protesto için “Gazınız bombanız vız gelir vız!” sloganı hep bir ağızdan haykırıldı.

Binlerce emekçi ile Şişhane’den Taksim Meydanı’na gelen KESK, burada Gezi Parkı girişinde Taksim direnişçileri ile buluştu. Alana gelindiğinde KESK adına bir açıklama yapıldı.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen’in okuduğu açıklamada, tüm Türkiye’ye yayılan direniş sahiplenildi ve direnişin halkın demokratikleşme ve özgürlük taleplerinin ifadesi olan simge haline geldiği belirtildi. Uygulanan şiddetin ise gayrimeşru olduğu, iktidarın meşruiyetini yitirdiği belirtildi.

Açıklamanın ardından burjuva medyanın sansürcü tutumu protesto edildi. İlerici, özgür ve devrimci basın emekçilerine kırmızı karanfiller dağıtıldı. Eylemde yaşamını yitiren Abdullah Cömert de anıldı. TTB adına konuşma yapan Özdemir Aktan, meydanlardan milyonların geçtiğini, polisin müdahale etmediği takdirde sorun yaşanmadığını, aksi takdirde insanların öldüğünü belirtti. Konuşmaların ardından davul zurnalar eşliğinde halaylar çekilerek, alan içinde bekleyle sürdürüldü.

DİSK Genel Merkezi önünde toplanan sendika üyeleri ve yöneticileri, sendika pankartlarıyla Taksim’e yürüyüş yaptı.

Taksim’e girildikten sonra ise Kazancı Yokuşu’nun girişine karanfil bırakarak ‘77 1 Mayıs’ında şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı atıldı. Sonrasında ise AKM önünden Gezi Parkı girişine gelinerek burada basın açıklaması okundu. DİSK adına basın açıklamasını Genel Başkan Kani Beko okudu.

Ankara

Sabah saatlerinden itibaren birçok bölgede toplanmaya başlayan emekçiler dört koldan Kızılay’a yürüdü. Kitlenin ana gövdesini ise Kolej kolu oluşturdu. Bu kolda toplanan KESK, DİSK ve ilerici kurumlar yer aldı. Eylemlerde onbinlerce emekçi biraraya gelerek, taleplerini haykırdılar.

Polis binlerce emekçinin kararlı Kızılay Meydanı yürüyüşü karşısında geri çekildi. Binlerce emekçi dört koldan Kızılay’a girdi. Genel-İş’in kitleliliği dikkat çekti. Alandaki platformdan yapılan selamlamalarla program başladı. Günlerdir dört bir yanda direnenler Kızılay’dan selamlandı.

Yine Ankara’daki eylemlerde polis kurşunu ile yaralanan Ethem Sarısülük’ün ağabeyi bir konuşma yaptı. Ağabey Sarısülük, Ethem’in özgürlük ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı yaparak kitleyi selamladığını aktardı. Grup Kibele kitleye dinleti sundu. KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul basın açıklamasını okudu. Alanda KESK’e bağlı tüm sendikalar ile TMMOB’ye bağlı odalar ve Türk-İş’e bağlı sendikalar da yer aldı.

Grev mitingi, müzik ve halaylarla sürerken polis, gaz ve tazyikli suyla saldırarak kitleyi dağıtmak istedi. Çatışmalar gece ilerleyen saatlere kadar sürdü.

İzmir

KESK İzmir Şubeler Platformu ve taşeronlaşma karşıtı taleplerin yer aldığı pankartlarla greve çıkan DİSK, Cumhuriyet Meydanı’nda birleşerek Gündoğdu Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti.

Kitlenin Gündoğdu Meydanı’na toparlanmasıyla birlikte, KESK, DİSK, TMMOB ve TTB adına kürsü açılarak, hazırlanan açıklama okundu. Açıklamanın ardından kitle, Taksim’e destek amaçlı yapılan direniş eylemlerinde hayatını kaybedenler anısına saygı duruşuna çağrıldı. Saygı duruşunun ardından Erdal Güney sahneye çıkarak şarkılarını söyledi. Erdal Güney’in ardından ise müzik dinletileri ile miting sona erdi.

Mitingden notlar:

* Hava-İş "Atatürk Havalimanı senin çiftliğin değıldir!" pankartı ile katıldı.

* Sendikal Güçbirliğı'nin greve katılımı ve desteğı temsili düzeyde kaldı.

* Belediye İş 2 No'lu Şube greve destek vererek, örgütlü olduğı yerlerde greve katıldı.

* Eshot işçileri hayatı durdurdu ve belediye otobüsleri sabah saatlerinden itibaren saat 15.00'a kadar çalışmadı.

* Gazeteciler Derneğı ve Artvinliler Kültür ve Dayanışma Derneğı de greve destek verenler arasında yer alarak, KESK kolunda greve katıldı.

Bursa

Binlerce KESK üyesi Ünlü Cadde'de buluştu. Davul zurna eşliğinde halaylar çektiler, Taksim direnişini selamlayan sloganlar attilar. Saat 11.00 gibi kortej oluşturarak Heykel'e doğru yürüyüşe başladılar. Yürüyüş boyunca çevreden geçenler ve esnaf alkışlarla destek verdiler.

Eğitim Sen kitlesel korteji ve coşkusuyla grevin en dikkat çeken kortejiydi. Kortejde Taksim direnişinden karelerin yer aldığı dövizler de taşındı. Yaklaşık 700 kişiyle en kitlesel katılımı sağlayan Eğitim Senliler'di. Yürüyüşte İnönü Caddesi'ni trafiğe kapatan emekçiler Cumhuriyet Caddesi'nden Fomara Meydanı'na yürüdüler. Fomara Meydanı'na gelindiğinde miting programı başladı. Miting grev halaylarının çekilmesiyle son buldu. Eğitim-İş de, Kent Meydanı'nda yaklaşık 300 kişilik kitle Fomara Meydanı'na yürüdü.

Gebze

Kent Meydanı'na yürüyen emekçiler sloganlarla Taksim Direnişini de selamladılar. Yürüyüş esnasında çevre binalardan emekçiler alkışlarla yürüyüşü destekledi.

Kent Meydanı'nda ise basın açıklamasını Eğitim-Sen Gebze Şube Başkanı okudu. Yürüyüşe BDSP'li sınıf devrimcileri de katıldı. Ayrıca Sosyalist Kamu Emekçileri de bildiri ve broşür dağıtımıyla mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

Adana

Abidin Dino Parkı'nda bir araya gelen KESK'e bağlı sendikalar, DİSK/Genel-İş, TMMOB, TTB üyeleri ve diğer ilerici ve devrimci güçler sloganlarla Uğur Mumcu Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüş boyunca Taksim Gezi Parkı direniş ve direnişe destek eylemlerine yapılan saldırıyı teşhir eden sloganlar atıldı. Uğur Mumcu Meydanı'na gelindiğinde basın metni Eğitim Sen Şube Başkanı Kamuran Karaca tarafından okundu. Eylem, eylemlerde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşuyla başladı. DİSK Çukurova Bölge Temsilciliğı ve TTB adına da kitleyi selamlayan konuşmalar yapıldı. Çekilen halaylardan sonra eylem bitirildi. Greve katılımın beklenenden düşük olduğı gözlenirken, Eğitim-Sen korteji kitleselliğı ve coşkusıyla dikkat çekti. Eyleme bine yakın kişi katıldı.

Manisa

Manisa Lisesi'nin önünden başlayacak yürüyüş için kamu emekçileri hastane ve okullarından çıkararak lisenin önünde toplandı. Kamu emekçilerinin okul ve hastanelerinden çıkararak Manisa Lisesi önünde toplanmasının ardından yürüyüş başladı. Yaklaşık bir saat süren yürüyüş boyunca çevredekiler KESK'in grevine ve Taksim sloganlarına alkışlarıyla destek verdi.

Manolya Meydanı'na ulaşan grevcilere Standart Profil fabrikasındaki direnişçi işçiler de Petrol-İş pankartıyla destek verdi. Alanda yapılan konuşmaların ardından eylem son buldu.

Kayseri

Eğitim-Sen Kayseri Şubesi'nin bulunduğu Sivas Caddesi'nde toplanan kamu emekçileri grev şiarlarını haykırdılar. Kortej oluşturulmasının ardından basın açıklamasının yapılacağı meydana doğru yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca kitlenin sayısında artış yaşandı.

Meydanda açıklamalar yapıldı. BES eski Şube Başkanı Fatma Gül Bayat, Akman Şimşek'in cezaevinden gönderdiği mektubu okudu. Mesaj "KESK'li tutsaklar onurumuzdur!" sloganı ile karşılandı.

Aydın

KESK'in çağrısı ile 4 Haziran'da başlayan grev, 5 Haziran'da sendika binasında sabah kahvaltısında emekçilerin buluşmasıyla başladı. Kahvaltıdan sonra KESK bileşenleri Kültür Caddesi'nde greve başlayan SES üyesi emekçilerle buluşmak üzere kortej oluşturarak sloganlarla yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca balkon ve pencerelerden emekçilerin desteğı ve alkışı hiç eksik olmadı.

Basın açıklamasından sonra halaylar çekildi, devrimci marşlar söylendi. Emekçilerin eyleme ilgisi çok yüksekti. Dersleri boykot eden öğrenciler, TTB, DİSK Emekli-Sen de eyleme destek verdi.

Kocaeli

Kocaeli'de KESK, DİSK, TTB ve TMMOB üyesi yaklaşık beş bin kişi halaylar eşliğinde iş bırakarak greve çıktı. Merkez Bankası önünde toplanarak sloganlarla İnsan Hakları Parkı'na doğru coşkulu bir yürüyüş yapıldı. Açıklamayı yaparak eylem bitirildi. Eğitim-İş de iş bırakarak eyleme destek verdi.

Mersin

Defterdarlık önünde toplanan KESK bileşenleri ve bir günlük grev ilan eden ağırlığını taşeron işçilerinin oluşturduğu DİSK'e bağlı Genel-İş üyeleri ile desteğe gelen kitle önde polis tarafında katledilen direnişçisi Abdullah Cömert'in resmi taşınarak eylem başladı.

Yaklaşık 5 bin kişi Taş Bina önüne gelindiğinde on binleri buldu. Eylem açıklama sonrası bitirildi.

5 Hazirans 2013 | Izmir

5 Hazirans 2013 | Ankara

Çorlu

Çorlu Eğitim-Sen Temsilciliğı ve Eğitim-İş Temsilciliğı ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Heykel Meydanı'nda başlayan eylem sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından Belediye Meydanı'nda son buldu. Belediye Meydanı'nda protest müzikler çalındı ayrıca Taksim Gezi Parkıyla başlayan kitlesel eylemlere destek konuşmaları yapıldı. O sırada "Her yer Gezi Parkı, her yer direniş!" pankartı ve sloganlarıyla lise öğrencisi gençler geldi. Kamu emekçileri ve çevreden katılan halk büyük bir coşkuyla, alkışlarla liselileri karşıladılar.

Polis şiddetine karşı koymak meşrudur!

Burjuva devlet aygıtı tüm kurumlarıyla bir şiddet aygıtı olarak sokaklara çıkan toplumsal muhalefetin üzerine şiddet ve ölüm kismaktadır.

Sermaye iktidarının ekonomik, sosyal, siyasal ve yaşamın her alanındaki saldırı politikalarına karşı geniş kitleler böylece suskunluklarını bozmuş oldu. Sermaye devletinin faşist terörü ile karşılaşmayı göze alan ve korku duvarını aşarak sokaklara taşan bu hareket içten içe biriken öfkenin sonucudur.

Eylemler taşra kentlere de sıçramış ve bu kentlerde de, eylemlere yönelik polis terörüne karşı militan ve kararlı bir pratik sergilenmiştir. Bu toplumsal tepki burjuva medyanın günlerce süren sansürüne rağmen dalga dalga yayılmış, AKP şefinin on yıllık icraati boyunca adet olduğu üzere olaylara yönelik küçümseyici tavrı ise ters tepmiştir. Hareketin mevcut gelişimi karşında sermaye devleti harekete geçerek bu çıkışı büyümeden bastırmak için kitleye gaz bombaları, kurşunlar, TOMA'lar ve polis zulmü ile adeta bir savaş açmıştır.

Artık su yüzüne çıkan aydın ve yarı-aydınından kent yoksullarına, gençliğe, işçi ve emekçilere kadar geniş bir yelpazede gelişen toplumsal tepki her geçen gün deneyim ve özgüven kazanmaktadır. Mevcut bilinç ve örgütlenme düzeyi ile birlikte sokaklara taşan bu kitle yılların birikimi ile harekete geçmekte, AKP hükümetini ve Erdoğan'ı hedef almaktadır. AKP teşkilatlarına yönelik eylemler, İstanbul'da Erdoğan'ın çalışma ofisi önünde günler boyunca süren çatışmalar, Ankara'da binlerce çevik kuvvet polisine ek olarak özel hareketçiler ve askerler ile kitlelerden korunan başbakanlık binası bunun kanıtıdır.

İşte bu aşamada mevcut hareketin sınıfa karşı sınıf tutumuyla kapitalist düzene karşı bir mücadele hattı ile birleştirilmesi acil bir ihtiyaçtır. İşçi sınıfı bu hareketi sonuç alıcı bir kanala yönlendirebilecek, AKP iktidarına karşı oluşan her kesimden toplumsal tepkiyi kolektif bir merkez olarak şekillendirebilecek ve rengini verebilecek tek toplumsal güçtür. Unutulmamalıdır ki, sermaye devleti bu toplumsal patlama karşında büyük bir şaşkınlık içinde olsa da uzun yılların birikimi ve deneyimine sahiptir.

İçinden geçtiğimiz dönem başta sınıf devrimcileri

olmak üzere ilerici, devrimci güçlerin, öncü işçi ve emekçilerin omuzlarına önemli bir sorumluluk yüklüyor. Burjuva devlet aygıtı tüm kurumlarıyla bir şiddet aygıtı olarak sokaklara çıkan toplumsal muhalefetin üzerine şiddet ve ölüm kismaktadır.

Hareketin merkezi olan İstanbul'da Taksim ve pek çok emekçi semti başta olmak üzere, Ankara'da, İzmir'de, Adana'da, Antakya ve diğer kentlerde bacakları ya da kafası kırılan, kafa travması geçiren, gözü çıkan yüzlerce ağır yaralı ile büyüyen bilançoğu eylemcilerin açıktan katledilmesi tamamlıyor. Ankara'da polis kurşunuyla başından yaralanan Ethem Sarısülük'ün hayati tehlikesi sürmektedir. Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde ise Mehmet Ayvataş kitlenin içine doğru giren bir otomobil tarafından katledilmiştir. En son 3 Haziran gecesi Antakya'da. Abdullah Cömert polis şiddetinin kurbanı olmuştur. AKP şefinin 'bize oy veren yüzde 50'yi evlerinde zor tutuyoruz' açıklamaları ile sokaklara taşan kitlenin üzerine dincigerici güruhu saldırdığını itiraf etmiştir. Günlerdir sokaklarda üniformalı-üniformasız polisleri ile eylemci kitlenin üzerine ölüm saçanlar şimdi de manipülasyon ve karalama yöntemi ile homojen bileşime sahip olmayan kitleyi ayrıştırarak devrimci güçlere yönelik bir cadı avı başlatmanın hesabı içine girmişlerdir.

Düzen partileri ve sermaye devleti gelişmelerin seyrinin düzen sınırları dışına çıkmasından duyduğu korku ile elbirliği içinde toplumsal muhalefeti bastırmanın ve dizginlemenin telaşı içine düşmüştür. Bu gelişmeler sırasında her siyasal çizgi kendi sınıf çıkarlarına uygun bir tutum içine giriyor. CHP'nin ve kanalı Halk TV'nin eylemlerdeki kitlelerin polise karşı sergilediği meşru şiddeti karalayan ve "vandallık" olarak gösteren tutumlarını, burjuva medyanın bu yönlü müdahaleleri tamamlamaktadır. İşte bu nedenle sokakların devrimci, dönüştürücü dilini meşru direnme ve şiddet hakkını savunarak polis saldırılarına karşı sınıfın devrimci şiddeti örgütlenmelidir.

Cömert: Sadece devrim için!

Antakya'nın Armutlu Mahallesi'nde polisin plastik mermi ve gaz bombalı saldırısı sonucu yaşamını yitiren Abdullah Cömert bugün sonsuzluğa uğurlandı.

Cömert'in son mesajı tüm topluma

Abdullah Cömert'in yaşamını yitirmeden önce yazdıkları topluma mesaj niteliğindedir.

Cömer mesajında şunları ifade etti: "3 günde sadece 5 saat uyudum. Sayısız biber gazı yedim, 3 defa ölüm tehlikesi atlattım. Ve insanlar ne diyor biliyor musunuz? "Boşver ülkeyi sen mi kurtaracaksın" Evet kurtarmasakta bu yolda öleceğiz. (O kadar yorgunum ki, 3 günde 7 tane enerji içeceği 9 tane ağır kesici ile ayaktaayım. Sesim kısık vaziyette ama gene saat 6'da alanlardayım sadece devrim için)"

Cömert'i on binler uğurladı

Onbinlerce kişi Cömert'i son yolculuğuna uğurlamak için Akdeniz Hastanesi önünde bekledi.

Hastane önüne gelmeden önce Cömert'in katledildiği yerde toplanan kitle burada bir anma eylemi gerçekleştirdi.

Abdullah Cömert'in vurulduğu yerden Akdeniz Hastanesi'ne yürüyen kitlenin sayısı giderek arttı. Tüm Samandağ esnafının kepenk kapattığı cenaze töreninde onbinlerce insan "Katil Erdoğan!" sloganıyla yürüdü.

Cömert'in cenazesinin defnedilmesinin ardından kitle vurulduğu yerde toplandı. Ancak burada kitleye polis saldırı. Armutlu Mahallesi'ne çekilen kitle, polisin tekrar saldırmasının ardından barikat kurarak saldırıyı püskürttü.

Ayvalıtaş son yolculuğuna uğurlandı

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde emekçilerin 2 Haziran gecesi Taksim direnişine destek yürüyüş sırasında bir otomobilin kitlenin içine dalarak çarpması sonucu yaşamını yitiren SODAP üyesi 19 yaşındaki Mehmet Ayvalıtaş için cenaze töreni düzenlendi. 3 Haziran günü Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi Cemevi'nde düzenlenen törene binlerce kişi katıldı.

Burada düzenlenen dini törenin ardından, "Mehmet Ayvalıtaş yoldaş halklarımızın büyüyen isyanında yaşayacak!" pankartı arkasında, 2 bini aşkın kişi, Ayvalıtaş'ın evine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında, Ayvalıtaş'ın yaşamını yitirdiği yerde saygı duruşunda bulunuldu.

Ayvalıtaş'ın cenazesi Çekmeköy Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Direnişin içinden...

Her yanı saran direniş ateşi İzmir'e de ulaştı. Sokaklar, meydanlar savaş alanına döndü. Daha dünün "liberal", "kemalist" İzmir'i, elinde taşlarla barikatlarda çatıştı. Tabii ki hala bu düzenin ideolojisi beyinlerden sökülüp atılmadı. Özellikle ellerinde Türk bayraklarıyla "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" sloganlarıyla TOMA'ların üzerine yürüyen bir kitle gerçeği var. Diğer bir yandan ellerinde içki şişeleri ağızlarında argo sloganlarıyla çatışanlar da bu gerçekliği tamamlıyor.

Bu bir kitle hareketi. İçerisinde ağırlıklı olarak "orta sınıf" kesimlere mensup gençleri barındırıyor. Ancak aynı barikatın arkasında yaralılara müdahale ederken yahut ta bir barikatı kurarken elindeki bayrağın simgesinden çok, kitleyi birleştiren direnişin kendisi oluyor. Ve burada önemli olan komünistlerin bu kitleye yapacağı değiştirici-dönüştürücü müdahale ve hareketin önüne çıkacak olan engelleri aşma iradesidir. Kitleye hakim rengin şuanki durumdan ziyade bu rengin nasıl kızılacağı sorusudur önümüzde duran. Bu açıdan 1 Haziran gecesi gözaltına alınan BDSP'lilerin deneyimi öğreticidir ve sadece küçük bir örnektir.

Polisler tarafından eylem alanına ulaşmaya çalışırken darp edilerek alınan bir komünist olarak, ilk defa çok farklı bir kitleyle beraber paylaştım nezaretimi. Bundan önce aynı düşünce ya da eğilimdeki yoldaşlarımla-siper yoldaşlarımla paylaştığım koşuşta bu sefer yaklaşık 40 farklı eğilimden genç bulunuyordu. Hepsisi de yol üzerinden resmi polislerce ya da kendilerine "gönüllü toplum polisi" diyen Ak Gençliği'nde içinde bulunduğu gerici-faşist grup tarafından darp edilerek gözaltına alınmışlardı. Öfkeliydiler. Yer yer polislerle alay ederek, yer yer kendi aralarında polisleri küfrederek öfkelerini dışa vuruyor, ancak "iyi" polislerle de sohbet edip, birazda kanunlara yabancıliktan boş tehditlerle

sinebiliyorlardı. İşte bu ortamda 5 komünist olarak gösterdiğimiz direniş ve Konak İl Emniyeti'nde aldığımız tutum üzerinden başta kitleden yalıtık kalsak da yaklaşık 20 saatin sonunda diğer direnişçi gençlerle kurduğumuz ilişki, kitlelerin şu an sahip olduğu gerici eğilimde tutucu olmadığının kanıtı niteliğindedir.

Hücrede yaptığımız konuşma ile gençlere amacımızı, kimliğimizi, tutumumuzun sebebini anlattık. Bundan da önemlisi yaptıklarının, yaptığımızın meşru olduğu, direniş kararlılığını kaybetmemeleri gerekliliği üzerinde durduk. Polisin zorbalığının arkasında yatanın kokuşmuş sömürü düzeni olduğunu ifade ettik. Zorbalıklarının sebebini korku olduğunu açıkladık. Bunun ardından ise birkaç genç yanıma gelerek "özür" dilediler ve bir sonraki yemek dağıtımında açlık grevimize ortak oldular. Sonrasında ise polisin tehditkar dayatmaları karşısında devrimcilerin kararlarını öğrenmek için çaba sarfederek zaman zaman bu karara ortak oldular. Bir çoğu uzaktan soru soran gözlerle bizleri izlemekle yetinse de adliye çıkışında ellerimizi sıkıca sıkmaktan geri durmadılar, tekrar alanda görüşme sözü verdiler.

Kitle hareketinin sabit bir algısı yoktur. Her bir söz, her bir tutum, her bir direniş, her bir an bu algıyı değiştirmektedir. Ya ileri, ya da geri... "koşuş" diye tabir ettiğim kapalı bir bodrum katındaki saatler hem direnişçi gençler için hem de bizler için öğretici bir deneyim olmuş, onların da bizim de algımızı, bilincimizi ileri taşımıştır. Günün sonunda darp izlerinin sızısıyla ayrılırken herkesin yüzündeki tebessümün nedeni de budur! Elbette yıldardır hep bu bakışla çıktık kitlelerin karşısına. Ancak bugün farklı olan kitlelerin "geri bilinci" diye tabir ettiğimiz olguyla beraber aynı barikatta çatışıyor oluşumuzdur. Ve işte bu sebeple de bu bilinci ileriye çıkaracak yegane ve belki de tarihi bir fırsatın eşliğindeyiz.

Heyecanlıyım! Nasıl heyecanlı olmasın ki insan!

Kitaplardan okuduğumuz, duyduğumuz ve zaman zamanda "ah asıl o zamanlarda yaşamak varmış!" dediğimiz yıllar ve gıptaıyla baktığımız Avrupa'daki sınıf hareketlilikleri usulca sokuluyor yanı başımıza. Sınıf hareketindeki durgunluğun yüreklerimize çöreklenmesine izin vermeden ideolojimizden aldığımız güçle "bunalımlar, savaşlar ve devrimler" çağında devrim için hazırlıklarımızı hızlandırırken kitle hareketi ansızın patlak verdi. Elbette, heyecanlı olmak, körü körüne bu hareketin içinde sürüklenip gitmeye yol açmamalıdır. Ancak içinde bulunduğumuz tarihi günlerin önemi de bilince çıkarılabilir.

Maalesef tam anlamıyla "işçi sınıfı ayaklandı" diyemsek de sınıfın dahil olduğu bir kitle hareketi var sokaklarda. Bugünden yarına, bu hareket dinse de alevlenip her yanı yaksa da bu haliyle bizlere birçok deneyim bırakıyor. Zaten hareketin hep aynı ivmede yükselmesini beklemek mekanik bir iyiniyet olabilir ancak. Ama artık ok yaydan fırladı, gelgitleriyle beraber artık kitleler gücünün farkına vardı ve bir kez sokağa indi. Artık geriye kitle hareketine yönelik sınıfın komünist partisinin müdahaleleri ve kitlelerin kendi öz deneyimleri üzerinden hareketi ileri taşıma pratiği kaldı. Bu sürecin neler getireceğini ise hep birlikte yaşayacağız. İşte bu sebeple heyecanlıyız!

Burada yazıyı noktalıyorum. Zira mücadele devam etmekte... duvarları çağrılarımızla süslemeye, fabrika önlerinde "Her yer Taksim, her yer direniş!" diye haykırmaya, coşumuzu kitlelerle buluşturmaya, eylemlerde kızıl bayrağı dalgalandırmaya gidiyorum...

Hepimize kolay gelsin yoldaşlar...

İzmir'den bir genç komünist

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/23 * 7 Haziran 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No:19
Güngören / İSTANBUL

Halklar mücadeledede kardeşleşir!

Taksim'de başlayıp ülke geneline yayılan kitlesel/militan eylemler, vahşi polis terörüne rağmen beklenmedik bir hızla yayılarak isyan halini aldı. Bu toplumsal patlamaya yol açan enerji birikiminin kaynağı, dinci-Amerikancı AKP iktidarının 10 yılı aşkın bir süreden beri izlediği ekonomik, siyasi ve sosyal politikalarda saklıdır. Bunlara, Ortadoğu'da izlediği bölgesel politikayı, daha özel planda ise, Suriye'ye karşı devam eden yıkıcı savaşta üstlendiği saldırgan rolü de eklemek mümkün.

Toplumsal harekette dramatik bir değişiklik yaratan bu toplumsal patlama, siyasal özneler için bir sınanma süreci olarak da işliyor. Çelişkilerin sertleşmesini, safların netleşmesini izler. Bu ayrışma biranda olmasa da, olaylar karşısında sergilenen duruş, siyasal akımların eğilimleri, tercihleri hakkında bir fikir verir.

Bu çerçevede, halen ülke genelinde devam eden toplumsal isyan karşısında Kürt hareketinin aldığı tutuma baktığımızda, halklar arası kardeşleşmeye uygun bir iklim yaratan bu militan kitle mücadelesinden rahatsız olduğumu görüyoruz. Kürt hareketinin liderleri tarafından yapılan açıklamalarda olduğu gibi, Kürt basınında yayınlanan makalelerde de aynı kaygı görülüyor.

BDP'nin öne çıkan isimleri arasında yer alan Selahattin Demirtaş, Sırrı Süreyya Önder ve Ahmet Türk tarafından yapılan açıklamalarda söylenenler, toplumsal patlamadan rahatsızlık duyulduğu gözleniyor.

Elbette söylemde harekete destek veriliyor. Ancak bu söylem, açıklamaların özünü değiştirmiyor.

Olaylarla ilgili nispeten uzun bir açıklama yapan Demirtaş, Gezi Parkı'nda dolaşıp durmanın ötesine geçemedi. Oysa sorunun Gezi Parkı'nın çok ötesinde olduğunu herkes biliyor. Ortada AKP iktidarının dinci-gerici, faşizan icraatlarına, neo liberal politikalarına, insanların özel yaşamlarına karışan pervasız tutumlarına, Alevilere hakaret eden ırkçı söylemlerine vb. karşı biriken öfkenin patlaması söz konusu iken, dahası devam eden eylemleri dağıtmak için vahşi polis saldırıları devam ederken, yazık ki Demirtaş, Gezi Parkı'nın dışına çıkmayı göze alamadı.

Sosyalist olma iddiasında olan Önder ise, Antakya'da katledilen Abdullah Cömert'in cenazesi kaldırılırken, polis gençlerin kafalarına nişan alarak gaz bombaları atarken, hergün yüzlerce kişi yaralanır, bir o kadarı da gözaltına alınırken, Bülent Arınç ve Abdullah Gül'le görüştüğünden sonra yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Direnişçi arkadaşlara selam ediyorum, kutluyorum. Herkesin kendine dersler çıkaracağı büyüklükte bir olay olmuştur. Bundan sonrası şölene dönüşmelidir."

Aynı açıklamada, "Sayın Arınç parkla dönük meselede kararlar ilgili kenti de dahil eden yeni bir süreç başlatacaklarını söyledi. Bu önemli bir gelişmedir."

"Polisin zehirli güç kullanımına yönelik adli idari süreci başlattıklarını söyledi" gibi ifadeler kullanan Önder, AKP'nin papazı Arınç tarafından sarf edilen sözlerin önemine vurgu yaparak, tabir uygunsa, "itfaiyecilik" rolüne soyunmuştur.

Ahmet Türk'ün açıklamalarının hedefinde ise, gençleri katleden, binlerce kişiyi yaralayan, akıl almaz bir kinle halkın üzerine kolluk kuvvetlerini salan AKP değil, CHP vardı. Tayyip Erdoğan'ın CHP'yi hedef alan, hatta isyandan, bu düzen partisini sorumlu tutan gerçekleri saptıran açıklamalarının ardından sahneye çıkan Türk, esas dikkatini CHP üzerinde yoğunlaştırdı.

Kürt basınında yazan Mustafa Karasu, Cahit Mervan gibi isimler ise, bir yandan kitle hareketini zan altında bırakan ve tablonun sadece küçük bir kısmını gören ama bütünü karartan değerlendirmeler yaparken, öte yandan açık bir şekilde dinci-Amerikancı AKP iktidarını savunun bir tutum bir sergiliyorlar.

Bu değerlendirmeye göre, bu toplumsal patlama, Kürt hareketi ile devlet arasındaki barışa sürecine zarar verir. Oysa bu dönemde önemli olan AKP iktidarının, güçlü bir şekilde devam etmesidir. Bu akıl yürütmeyi gerekçelendirmek için öne sürülen bir takım gerekçelerin bir kıymet-i harbiyesi bulunmuyor.

"Ulusalçılar işin içinde", "Ergenekoncular fırsat kolluyor", "AKP'nin alternatifi Ergenekoncular ve Cemaat'tir" vb., vb... Tüm bunları hareketi daha ileriye çekmek, ulusalçıların etkisini kırmak adına

söylenmiyor. "Denize düştük AKP yılanına sarılmaktan başka seçeneğimiz yok" demek için sıralanıyor bu gerekçeler.

Bu akıl almaz zihniyete göre, "AKP Kürt sorununu çözene kadar kitleler uslu uslu oturmalıydılar. Aksi halde pusuda bekleyen Ergenekonculara gün doğar."

Yazık ki, Kürt hareketi, tüm kurumlarıyla kabaca çizdiğimiz bu çerçeveye kendini uydurmaya çalışıyor. Görüldüğü üzere Kürt basını bu konuda, BDP liderlerinden daha açık konuşuyor. Aslında Kürt siyasetçilerin sözcülüğünü de yapıyor aynı zamanda.

Tabii Kürt işçi ve emekçilerinin olaylara bu pencereden bakması pek olası değil. Zira milyonlarca kişiyi isyan ettiren sorunları, en çok hisseden Kürt işçi ve emekçileridir. Bundan dolayı Kürt işçi ve emekçileri ne AKP iktidarıyla ne Türk burjuvazisiyle barışması söz konusu olabilir. Kürt işçi ve emekçilerinin yeri, direniş alanlarıdır. Bu alanlar farklı etnik, dinsel, mezhepsel aidiyetleri olan diğer emekçilerle kardeşleşmenin sağlanabileceği alanlardır aynı zamanda. Tıpkı Tekel direnişinde "açılımı biz yaptık" diyen işçilerin kardeşleşmesi gibi. Bu kardeşleşme hem ulusalçıların alanlardaki etkisini sınırlayacak hem şovenizmin etkisine giren işçi ve emekçilerin bu prangalardan kurtulmalarına yardımcı olacaktır.

Biraz gecikmeli de olsa, Kürt hareketinden bazı olumlu sinyaller de gelmeye başladı. Sabahat Tuncel'in "teröristler ve çapulcular birleşmeli" yönündeki açıklaması ve KCK tarafında yapılan açıklamada, direnişin önemi vurgulanıyor ve desteklenmesi gerektiği belirtiliyor.

Eğer bu bir tutum değişikliğine tekabül ediyorsa, bu değişikliği hareketin yayılmasına, kitleselleşmesine, Kürt işçilerin, emekçilerin ve gençliğin bu direnişe katılma eğiliminde olmasıdır. Her ne sebepten olursa olsun, eğer bu değişikliğin pratikte bir karşılığı olacaksa, kuşkusuz ki, bu olumludur ve umalım ki, öyle olsun.

Bir kez daha belirtelim ki, halklar ancak mücadele içinde kardeşleşir. Kürt sorunun gerçek çözümü ise, AKP ile yapılan gizli pazarlıklarla değil, halkların kardeşleşmesiyle sağlanabilecektir.